

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

ไทยต้องพ้นภัยร้าย

ภัยร้ายรุมฉีกทั้ง
ภัยหนึ่งการเมืองไ
เห็นความรันทุนไ
เชือดทันทันพลิกพลิ้ว
เคื่องไหมมันหลอกได้
มันหลอกแม่กระทั้งผี
ผีก็ช่างกระไร
ผีเล็กผีใหญ่แวง
บรมเลวยิ่งหนักแล้ว
ร้ายกว่าพุดินไ
ซ่อนดีซ่อนร้ายไ
เทวบุตรมารยุคนี้
เห็นทั้งเกินกว่าชี้
เห็นพุดิตที่หมักหมม
เห็นชั่วกว่าเกินชม
เห็นเปิดโปงล่อนจ้อน
ไยเป็นคนบอดไ
สลัดแอกแล้วลืมนัยน์
เล็กไ้ส่งเสียงไป
เห็นสัจบาดเบ็ดทำ

เมืองไทย
งานนี้
แรงเดือด
เล่ห์ลั่นกินเมือง
หลอกดี
ไม่แบ่ง
เต็มถิ่น ไไทยเลย
กัดบ้วนอินทร์พรหม
ไไทย
ก่อนก็
พึงสำเหนียก
สุดด้านเดาถึง
ไครดม
ซ่อนซ่อน
เกินดำ ไได้แล
กว่าแจ้งไเห็น
ไไทยไ
เบ่งฟ้า
ก้องลึง
ขึ้นไ้ไทย.

(สไมย์ จำปาแพง ๒๙ ก.ค. ๒๕๕๒)

จากความห่วงใยผู้เป็นพ่อของแผ่นดิน...

เรารู้สึกว่าบ้านเมืองกำลังล่มจม เพราะต่างคนต่างแย่งกัน

สรุปข่าว (ยอดนิยมรายทวัน) : นักการเมือง พ่อค้า ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ และประชาชน ต่างก็ แย่งเงิน-แย่งอำนาจ-แย่งสมบัติกัน เพื่อประโยชน์, เพื่อทุนนิยม, เพื่ออบายมุขนิยม (ยกเว้นชาตินิยม)

เรื่องจริง (ที่เกิดขึ้น) : นักการเมืองโรคมยสมบัติชาติที่ หอสมุดไปขาย-พบทุจริตโกงนมมีอีก ๒ พันกว่าแห่ง-โครงการชุมชน “พอเพียง” กลายเป็น “เพียงแพบ” -สร้างหนังพระไตรปิฎกมีแต่ชู้ชกแสดงบทบาท (เรียลลิตี้โชว์) ฯลฯ ดูเหมือนว่าบ้านนี้เมืองนี้ จะพากันโกงทุกหย่อมหญ้า โกงตั้งแต่เน้กการการโรงไปจนถึง ร.ม.๓๐.

อันตราย (ยิ่งกว่าไวรัสสมรณะ): ไวรัสที่เกิดจาก โลก-โกรธ-หลง ทำให้ผู้คนทั้งฆ่ากันตาย ทั้งฆ่าตัวเองตายเต็มหน้า น.ส.พ. ทั้งโกงชาติทั้งขายชาติ ทั้งพ่อข่มขืนลูกสาว ทั้งสารพัดเรื่องบัดสี แม้แต่ผีก็ยังถูกจ้างให้ไม่แบ่งได้

พระพุทธองค์ตรัส : ดูกรภิกษุทั้งหลาย ธรรม ๓ ประการนี้ เป็นมลทินในภายใน เป็นข้าศึกในภายใน เป็นเพชฌฆาตในภายใน เป็นศัตรูในภายใน ย่อมครอบงำ ปรามปราม กัดขี ท่วมทับ กำจัด ย่ำยี ซึ่งบุคคลนั้น...

ธรรม ๓ ประการเป็นไฉน? คือ โลภะ โทสะ และโมหะ เมื่อเกิดขึ้นในตน ย่อมกำจัดบุรุษ ผู้มีจิตลามกเหมือนขุยไฟกำจัดไม้ไผ่ฉะนั้น.

เอาใจช่วย : อดีตนายภา พ.ต.ท.ดร. ทักษิณ เล่าว่า กำลังล้างป่าช้าในตัวเอง ด้วยการกินเจ ก็ขอให้สุขภาพกาย-สุขภาพใจได้หายวันหายคืน สำคัญที่สุดก็คือ สุขภาพใจ โดยเฉพาะมะเร็งทางอารมณ์ ที่เกิดจากเชื้อไวรัส โลก - โกรธ - หลง ย่อมกำจัด ย่ำยีให้สุขภาพกายทรุดไปได้อย่างรวดเร็ว

ประเทศไทย จะพ้นภัยเพราะ : ต้องช่วยกันระดมสร้าง **วัคซีนทางศีลธรรม** (ศีลธรรมไม่กลับมาโลกาจะวินาศ-พุทธศาสนิก) เพื่อป้องกันไวรัสสมรณะภัย จาก โลก-โกรธ หลง ซึ่งพระบรมศาสดาของโลกทรงค้นพบ และได้มีผลให้มนุษยชาติได้พ้นจากเวรภัยทั้งหลาย ทั้งปวงมาอย่างยาวนาน ๒,๕๐๐ กว่าปีแล้ว

“เราคิดอะไร” ฉบับนี้ให้ความหวังว่า อนาคตจะต้องดีกว่าปัจจุบัน ซึ่งขณะนี้บ้านเมืองแย่มากจริงๆ “ภัยร้ายรุมฉีกทิ้ง เมืองไทย”

ทำไมเราปล่อยให้ภัยต่างๆ รุมฉีก รุมทิ้ง เมืองไทย ฉีกเอาทิ้งเอา อย่างไม่ปราณี หลังจากการชุมนุมเพื่อปกป้องเมืองไทย ๑๙๓ วัน สิ้นสุดลงเมื่อวันที่ ๓ ธันวาคมปีที่แล้ว เมื่อมีอะไรมากระทบบ้านเมืองของเรา ก็มีกลุ่มบุคคลออกมาช่วยกัน

เช่นเมื่อเห็นว่าการถวายฎีกาขอพระราชทานอภัยโทษจะระคายเคืองเบื้องพระยุคลบาท ไม่ว่าพระองค์ท่านจะทรงพระกรุณาตัดสินพระทัยอย่างไรก็เป็นผลเสียต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ทั้งนั้น อธิการบดีมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ๕๗ แห่งจึงร่วมประชุมปรึกษาหารืออย่างจริงจัง แล้วพร้อมใจกันยื่นหนังสือคัดค้านฎีกาตามมติของที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยเมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม

โดยยื่นคำคัดค้านฎีกาของกลุ่มคนเสื้อแดงต่อราชเลขาธิการวันที่ ๒๔ สิงหาคม นับเป็นครั้งแรก ๆ ของเมืองไทยก็ว่าได้ ที่มีการรวมตัวกันอย่างเหนียวแน่น ทั้งมหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏ และมหาวิทยาลัยราชชมงคล

หนังสือพิมพ์ “คม ชัด ลึก” ฉบับวันที่ ๒๑ สิงหาคม ได้ลงบทความเรื่อง จาก “ส.ป.ก. ๔-๐๑” ถึงชุมชนพอเพียง สำหรับกรณี “ส.ป.ก. ๔-๐๑” ซึ่งเป็นเรื่องอื้อฉาวเมื่อปี ๒๕๓๔ นั้น ท่านผู้อ่านบางท่านคงจำได้ คนของพรรคแกนนำรัฐบาลในขณะนั้นได้ออกเอกสารสิทธิ์ที่ดิน “ส.ป.ก. ๔-๐๑” ให้แก่สามีของกรรมการบริหารพรรค ซึ่งเป็นเศรษฐี เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายชัด ๆ เพราะไม่ได้เป็นเกษตรกร

ตอนนั้นผมเป็นหัวหน้าพรรคพลังธรรมและเป็นรองนายกรัฐมนตรี เราถอนตัวจากการเป็นพรรคร่วมรัฐบาลทันที ทำให้รัฐบาลอยู่ไม่ได้ต้องยุบสภา คราวนี้พรรคแกนนำพรรคเดิมไม่ปล่อยให้มีการทุจริต ซึ่งในขั้นต้นนี้ รองนายกรัฐมนตรีของพรรคแกนนำต้องลาออกจากตำแหน่ง ประธานคณะกรรมการที่ดูแลชุมชนพอเพียง

เป็นสัญญาณบ่งบอกว่าต้องการลบรอยต่าง แม้จะอยู่ในพรรคเดียวกันถ้ามีอะไรไม่ชอบมาพากลก็ตั้งกรรมการสอบสวนเอาเรื่องทันที

เมื่อปลายเดือนที่ผ่านมา หญิงปากกล้าซึ่งขึ้นเวทีจาบจ้วงสถาบันพระมหากษัตริย์หลายครั้ง ได้ถูกศาลพิพากษาจำคุก ๑๔ ปี เพื่อให้หลายจำจะได้ไม่ทำความผิดอีก

เรื่องที่อธิการบดีมหาวิทยาลัย ๕๗ แห่งร่วมกันคัดค้านการถวายฎีกา, เรื่องที่พรรคแกนนำรัฐบาลจริงจังกับการแก้ปัญหาโกงกิน และเรื่องที่ผู้บ่อนทำลายสถาบันเบื้องสูงถูกลงโทษ เป็นเครื่องยืนยันว่าอนาคตของบ้านเมืองต้องดีกว่านี้แน่

สมตามชื่อ “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ “ไทยต้องพ้นภัยร้าย” ๓

7

บ้านปานาดอย

“...ทหารอย่างพวกผมเรียนมาฝึกมา และกินเงินเดือน เพื่อทำหน้าที่หลักอย่างเดียวคือ ป้องกันอธิปไตยของชาติ...”

14

สี่สันชีวิต

“...ส่วนหนึ่งของสาวกพระพุทธเจ้าที่ครองผ้าเหลือง ก็ยังพร้อมใจกันมอมเมาพุทธศาสนิกชนเหล่านั้นอย่างขาดความรับผิดชอบ คนเหล่านั้นทั้งฆราวาสและผู้ครองเพศบรรพชิตล้วนแต่ร่วมมือกันลดคุณค่าของพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาที่ก้าวหน้าที่สุดศาสนาหนึ่ง...”

69

คืนวิญญาณความรักให้แผ่นดิน

การจัดการศึกษาไทย ผลิตคนออกมาให้เป็นเครื่องมือสนองประโยชน์แก่คนต่างชาติจากหยาดเหงื่อแรงใจของคนไทยด้วยกันเองแท้ ๆ ...เราผลิตลูกหลานไทยออกมาให้ทำร้ายชีวิตคนไทยด้วยกันเองแท้ ๆ

เอโกปี หุควา พุธา โหติ พุธาปี หุควา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

บ้านป่านาคอย

สุวัฒน์
วรดิษฐ์

ศินวิญญานความรักให้แผ่นดิน

1 นัยปก:ไทยต้องพันภัยร้าย	จริงจัง ตามพ่อ
2 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
4 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6 คุณนิคคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7 บ้านป่านาคอย	จำลอง
13 จากใจถึงใจ	สำนักพิมพ์กลั่นแกล่น
14 สีสันชีวิต (สุวัฒน์ วรดิลก)	ทีม สมอ.
21 การ์ตูน	วิสูตร
22 บทความพิเศษ (นายทุนที่เห็นแก่ตัว)	พิมพ์วิทย์ ชูโต
27 ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
32 พุทธศาสตร์การเมือง	ฉวมพุทธร
35 บทความพิเศษ (จากฝรั่งเศสลงยี่ราฟ)	ทศพนธ์ นรทัศน์
40 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่โสกลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
42 คำอวย ความรักที่ยิ่งใหญ่ต่อมวลมนุษยชาติ	วิญญู ธีรธรรมกร
46 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
56 ซาดกทันยุค	ฉวมพุทธร
58 คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
62 กำปั้นทุบดิน (รู้ทันสงบ สยบป่วนเมือง)	ดังนั้น วิมุตตินันตะ
65 เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ
66 ประสบการณ์ได้ร่มโอศก	ฟ้าสาธ
69 คินวิญญานความรักให้แผ่นดิน	ระพี สาคริก
74 ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
78 ผุ่นฟ้าผากฝน	พอด เทพสุรินทร์
80 ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ กองรับใช้บรรณาการ สุณัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
แชนดิน เลิศบุญย์ อำนาจ อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง วินธรรม โอศกตระกูล น้อมนบ ปัฐยาวิ
กองรับใช้ศิลปกรรม พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูรย์ ดำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์โอศก
กองรับใช้ธุรการ ศิลสนิท น้อยอินดิ๊ะ สุเสรี สิบระเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิม ปีกฟ้า เกาประเสริฐ
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศิลสนิท น้อยอินดิ๊ะ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕, ๐-๒๓๓๓-๕๒๓๐

จัดจำหน่าย กลั่นแกล่น ๖๔๕ ขอยอนมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟากภัย จำกัด โทร. ๐-๒๓๓๕-๘๔๑๑
อีเมล roj1941@gmail.com, farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย นางสาวศิลสนิท น้อยอินดิ๊ะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๕ สำนักพิมพ์กลั่นแกล่น ๖๔๕ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ หรือโอนเงินผ่านบัญชี
ออมทรัพย์ ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์ บัญชี นางสาวศิลสนิท น้อยอินดิ๊ะ เลขที่ ๐๕๗/๑-๔๔๗๐๕-๘ ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕

จากผู้อ่าน

e-mail:roj1941@gmail.com

ยกเล็ก “ยกเล็ก”

ตามที่ข้าพเจ้าได้ขอยกเล็กหนังสือ เราคิดอะไรไปแล้วนั้น ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ข้าพเจ้าขอส่งหนังสือต่อเพิ่มเติม เพราะเล็งเห็นประโยชน์ของหนังสือเราคิดอะไร จะเป็นประโยชน์ต่อข้าพเจ้า แม้ในบางเรื่องของหนังสือที่ยังอ่านไม่เข้าใจ คิดว่าในอนาคตข้าพเจ้าสามารถหยิบมาอ่านได้เสมอ เพราะหนังสือของพ่อท่านเป็นหนังสือธรรมะที่ใช้ได้ทุกยุคทุกสมัย

- เอกสิทธิ์ ไม้วัฒนา พิษณุโลก

การใดที่ล่วงเลยไปแล้วใช้ว่าจะล่วงลับสาบสูญ ครั้นทบทวนแล้วได้คิดว่าพลาดพลั้งเพราะ “รู้เท่าไม่ถึงการณ์” ไม่ทันการณ์ และพลันปรับกระบวนทำให้ “รู้เท่าทัน (เหตุ) การณ์” ย่อมไม่พลาดทำเสียที่ที่ ได้เกิดมาเรียนรู้ชีวิต ถือได้ว่าพร้อมเบิกดวงตาบรรลธรรมเห็นธรรม ต่างกันลิบลับกับคนดังบางคนที่หลงเงาตนเองฉลาดรู้ทุกเรื่อง แต่เหตุไฉนจึงเขลาไม่รู้จักดูเงาตัวเองไม่รู้ดีรู้ชั่วไม่รู้คุณแผ่นดิน ก่อสถานการณ์เลวร้าย บ่อนทำลายแผ่นดินมิหยุดยั้ง

กรุณันัน

- อ่านบทกวี “ฟ้าสาบที่ภูผา” จากหนังสือ “เราคิดอะไร” ฉบับเดือนมิถุนายน ๒๕๕๒ เห็นว่าบทประพันธ์นี้ ไม่ใช่ฝีมือธรรมดา จึงอยากทราบนาม หรือนามปากกาของ “ครู” ผู้ประพันธ์คนนั้น และไม่ทราบว่ามิพผลงานรวมเล่มหรือไม่

- เห็นด้วยกับการต่อสู้ของสันติอโศก ที่กล้าหาญและมั่นคงตลอดมา และเป็นคบไฟในท่ามกลางความมืดแห่งรัตติกาล

- ผู้สังเกตการณ์ นนทบุรี

☞ - “ครู” คนนั้นไม่มีนามปากกาและไม่ขอเปิดเผยตัวครับ คงเป็นนักคิดนักฝัน กระเจิดกระเจิงไปตามสายลมแสงแดดงานชืด ๆ เขียน ๆ ก็กระจัดกระจาย ไม่เคยรวบรวมเป็นเล่ม เพราะเจ้าตัวมีจริต...

ขออยู่อย่างเรียบง่ายและง่ายง่าย
อยู่อย่างคนพลัดหายตายสาบสูญ
อยู่กับงานทดแทนคุณบุญเกื้อกูล
มันเทิดทูนผู้ชี้ธรรมนำชีวิต

- ขอบคุณครับที่เห็นพ้องกับวิธีการต่อสู้ตามธรรม เพื่อชูคบไฟส่องทางท่ามกลางความมืดมนของสังคมพุทธยุคผ้ากาสาพัศตรัทธู

ตลาดนัด

ข่าวอื้อฉาวเรื่องซื้อขายตำแหน่งในวงการตำรวจปีนี้ ดูท่าจะมีหลักฐานเป็นเรื่องราวขึ้นมา อันที่จริงเรื่องนี้มาทุกยุคทุกสมัย เพียงแต่ว่ายุคหลัง ๆ ระบาดหนักทั้งตัวเบ้มในวงการตำรวจเป็นตัวการเอง และนักการเมืองเข้ามาสอดแทรกงุ่นงายอีกต่างหาก แต่คงต้องฟังหูไว้หูจนกว่าผลการสอบสวนเสร็จสิ้นว่าใครเป็นใคร

- ตำรวจ พธม. ปากน้ำ

☞ องค์การใหญ่ หน่วยงานแยกย่อยมาก มีการกิจรับผิดชอบสารพัด ยิ่งเพิ่มกำลังพลสูงคุณวุฒิ คุณภาพกลับยิ่งย่ำแย่หนักขึ้น ผู้นำหน่วยทุกระดับส่วนใหญ่เอาแต่รู้รักษาตัวรอดแต่ประชาชนและชาติไทยจะย่อยยับอย่างไรไม่อาทร เอาแต่ลอยช้ายรักษาตำแหน่งแต่ไม่อาจหาญยืนหยัดรักษาหน้าที่ตามอุดมการณ์วิชาชีพที่เลอล้า ข่าวซื้อขายยศตำแหน่งมิใช่เรื่องเลื่อนลอยไร้สาระหokrครับ

เวอร์กรรมของประเทศไทยจริง ๆ

มีกระเส้นกระสายเป็นตำนานมานานแล้ว
แต่ก็ระบาดหนักยิ่งขึ้นในหมู่กาฝากสีกากิ
กลุ่มหนึ่งเท่านั้น ตำรวจอาชีพที่พระนางใน
เกียรติศักดิ์ก็ยังไม่สูญเสียแพ้พันธุ์ แม้เรื่อง
นี้ยากจะหาพยานหลักฐานมาชี้ชัดได้ ถ้า
ไม่เป็นมวยล้มตัมคนดูก็ยังพอมิทางกระชาก
หน้ากากกาฝากแผ่นดินออกได้ ครับผม!

สีแดงแดงดำ !

สีแดงจะแดงดำ

ร่วมก่อกรรมด้านป่าเปรม

เนื่องวันสุขเกษม

ในวันเกิดประจำปี

รัฐบาลปราชญ์ให้ยุติ

ตั้งตำหนิสมควรที่

ล่วงเกินหยาบย่ำยี

รัฐบุรุษของบ้านเมือง

- ทหารม้า ลูกป่า โคราช

☞ หากสีแดงจะแดงดำให้แดงเถิด

ในวันคล้ายวันเกิดป่าเปรมนั้น

อย่าคิดเห็นขุนเคือง...เรื่องของมัน

ใช้สีสันเลื้อยผ้ามุ่งทำทนาย

นายสง...แดงดำตลอดชีวิต

ให้ใช้สิทธิเสรีตามกฎหมาย

ชุมนุมเถิด...แดงดำตามสบาย

ขอแต่เพียงอย่าทำลายทำร้ายคน

ชุมนุมนานปานใดไม่หวงห้าม

ไม่ปราบปรามเช่นฆ่าโกลาหล

ดังตุลาตำรวจฆ่าประชาชน

“พัชรวาท” ฤกษ์จกพันวิบากกรรม

ความรู้สึกที่บังเกิดขึ้นเมื่อชมรายการ
“คนในข่าว” คืนวันอังคารที่ ๒๕ ส.ค. ๕๒ คือ
“เวอร์กรรมของประเทศไทยจริง ๆ” ที่ไป ๆ มา ๆ
สุดท้ายก็ต้องเสียดินแดนเขาพระวิหารให้
เขมร ในสมัยที่รัฐบาลไทยมีนายอภิสิทธิ์
เวชชาชีวะ คนที่พันธมิตรฯ ฝากความหวังไว้
เป็นนายกรัฐมนตรี และนายเกษิต ภิรมย์
ขวัญใจพันธมิตร สมัย ๑๙๓ วัน เป็น
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ
สมัยเด็กเคยขึ้นไปเที่ยวชมปราสาทเขาพระ
วิหาร ซึ่งก่อนนั้นศาลโลกก็ตัดสินให้ตัว
ปราสาทเป็นของเขมรแล้ว แต่ก็มี
ความรู้สึกว่าบริเวณรอบ ๆ เช่น ลานที่จอดรถ
ถ้าบริเวณนั้นเป็นของไทย มาบัดนี้ ฟังข้อมูล
จากคนในข่าว พื้นที่ส่วนใหญ่กำลังทหาร
เขมรยึดครองไว้แล้ว แม้แต่ปราสาทโดนตวล
เป็นไปได้อย่างไร นายทหารใหญ่ของไทยกำลัง
ทำอะไรอยู่ หากมันเสียให้เขมรไปจริง ๆ
ระวังจะโดนวิญญูณของบรรพบุรุษไทย
กันด่าว่า ไอ้ลูกหลานจัญไร คุณทำหน้าที่
คุณดีแล้วหรือยัง ทั้งรัฐบาลและทหาร หรือ
พรรคประชาธิปไตย จะอยู่ข้างหลัง ให้
ประชาชนออกหน้า ทำหน้าที่รักษาประเทศ
ตามสโลแกนพรรคคุณที่ว่า “ประชาชนต้อง
(ออก) มาก่อน” เอ้อ!!!

- ประชาชนด่า ๆ ผู้อาจจะต้องออกมาก่อน

☞ เห็นที่ประชาชนต้อง (ออก) มาก่อน
แล้วละครับ เพื่อกระตุ้นต่อมสำนึกของ
รัฐบาล ทหารและนักการเมืองที่ขมวดปม
ปัญหาไว้

สถานการณ์บ้านเมืองช่วงนี้สับสนวุ่นวาย ซับซ้อนยิ่งนัก ด้วยสารพัดปัญหา ทั้งภายใน รัฐบาลเอง และภายนอกอีกต่างหาก

บ้างวิเคราะห์วิจารณ์ว่าเหตุทั้งปวงเนื่องด้วย นายกฯ อภิสิทธิ์ ไม่เข้มแข็ง เด็ดขาด ไม่อาจหาญ สมกับเป็นหัวหน้าคณะรัฐบาล ตกอยู่ในอาณัติของ ผู้จัดการรัฐบาล เอาแต่เกร็งและเกรงทำที่พรรคร่วม รัฐบาลหรือหวาดอำนาจแฝงเร้นกดดันต่าง ๆ นานา

ดังกรณี พล.ต.อ.พัชรวาท วงษ์สุวรรณ ผบ.ตร. ที่เป็นปัญหาคาราคาซัง อยู่ในขณะนี้ ทั้งมีอำนาจ แฝงเร้นแทรกแซงเข้ามา “น้องชายผมผิดอะไร” !!!

แถมตามมาติด ๆ ด้วยเรื่องการพิจารณาแต่งตั้ง ผบ.ตร. คนใหม่ที่ต้องล่ามกลางที่ประชุมพิจารณา เพราะเกิดภาวะทศสอพลั่งยื้ออำนาจหักหน้ากันในที่ประชุม

ปัญหายุ่งเหยิงยุ่งยากในการบริหารงานบุคคล ในหน่วยงานราชการนั้น อาจประมวลได้ว่าด้วยเหตุ ๒ ประการ คือ

๑. นักการเมือง ข้าราชการระดับสูงเข้าไป แทรกแซงโดยไม่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้อง

๒. นักการเมือง ข้าราชการ หรือ/และคณะกรรมการที่มีอำนาจหน้าที่แต่ไม่อาจหาญยืนหยัดรักษา อำนาจหน้าที่ด้วยศักดิ์ศรีตำแหน่ง...ชีวิตเป็นเดิมพัน

แต่อย่างไรก็ตาม การรักษาอำนาจหน้าที่นั้น ผู้ครองอำนาจต่างก็มีลีลาพลิกพลิ้วต่างกัน บ้างก็ แข็งกร้าว เทียงตรง ไม่ใส่ใจแยแสรักษาน้ำใจใคร ทั้งสิ้น ได้เนื้องานแต่ไม่ได้น้ำใจผู้ร่วมงาน เกิดความ ร้าวฉานและคลั่นไถ่น้ำเริ่มก่อตัวทีละน้อย ๆ

บ้างก็รักษาน้ำใจผู้ร่วมงานคู่ขนานกับรักษางาน งานไม่อาจบรรลุผลตามเป้าหมายในฉับพลัน แต่ในที่สุดก็บรรลุผลและดำเนินไปอย่างราบรื่นไร้คลื่น ไถ่น้ำก่อวน เพราะประคับประคองใจคนไว้ได้

หากคำนึงว่างานของชาติใช้จะเสร็จสิ้นในวาระ เดียว วันเดียวก็หาไม่

ดังนั้น การยอมอดกลั้น อดทน อดออมถนอม น้ำใจกันไว้ตามควรนั้น ย่อมเป็นคุณแก่งานแผ่นดิน

ยิ่งกว่านั้น ถ้านักการเมืองทั้งปวง ไม่ว่าฟาก ฝั่งใด พรรคใด กลุ่มใด เปี่ยมสำนึกด้วยศาสนธรรม ถึงขั้นซื่อสัตย์ สุจริต อาจหาญ เสียสละสุดชีวิต ย่อมไร้ปัญหาความขัดแย้งใด ๆ

เพราะต่างมุ่งมั่นมุ่งหน้าสู่จุดหมายเดียวกัน ...ความมั่นคงแห่งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และประโยชน์สุขสูงสุดของประชาชน

จำต้องยอมรับความจริงว่าบ้านเมืองของเรา เจียนล่มสลายหลายครั้ง เหตุเพราะนักการเมือง จิตทรามส่วนหนึ่งกับข้าราชการไร้สำนึกยอมเป็น ทาสรับใช้นักการเมืองเหล่านี้ เพื่อประโยชน์ตน ยิ่งประโยชน์ชาติ

เชื่อนายกฯ อภิสิทธิ์ แม้อ่อนวัย สงบเสงี่ยม นุ่มนวล แต่คงไม่อ่อนแอ อ่อนด้อย ถึงกับสยบยอม ขบวนการพลาญชาติให้เสียชาติเกิด

มีโอกาสรับช่วงต่อจากรัฐบาลก่อนที่สั่งสม สารพันปัญหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหา**คุณธรรม จริยธรรม**ล่มสลาย จึงไม่ง่ายดายนเลยที่จะสืบสาน งานต่อได้อย่างราบรื่น

ในที่สุด เชื่อว่าปัญหาเหล่านี้จะคลี่คลาย ตัวเองตามจังหวะกาลเวลา

หากว่านักการเมืองทั้งปวงสำนึกผิด รัฐบาลบุญ คุณโทษ ร่วมแรงร่วมใจกันสมานแผลแผ่นดินด้วย **“การเมืองใหม่”** ... อาสาเอาภาระแผ่นดิน จริงใจ จริงจัง ซื่อสัตย์ เสียสละ อาจหาญต่อต้านขบวนการพลาญชาติ ชาติย่อมฟื้นคืน

หนทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน...ใฝ่กุศล หรือ อุกุศล!

นักการเมืองใด พรรคการเมืองใดมีโอกาส ลำแดง **“คุณค่า”** ให้ประจักษ์ตามครรลอง **“คุณธรรม จริยธรรม”** กลับมีอาจลำแดง **“คุณค่า”** เพราะ ปรับเปลี่ยนก้าพิดมิได้

จงบังเกิด **“ทริ โอตตปปะ ...ละอายชั่ว กลัว เกรงบาป”**

และยุติลำแดงบทบาท **“นักการเมืองสกุล”** โดยดีแต่บัดนี้เถิด!!! **ศ**

โรงเรียนผู้นำ
อยู่มาได้อย่างไรตั้งหลายปี
ที่ไหน ๆ เขาริเริ่มหลักสูตร
ฝึกอบรมอยู่ไม่นานก็จอด
ที่อยู่มาได้เพราะความเสียสละ
เสียสละเงินทองข้าวของ
ช่วยกันสร้างขึ้นมา
โดยไม่มีการบอกบุญเรียไร
เสียสละเวลาไปช่วยกันสอน
โดยไม่มีเงินเดือน

คนไทยชอบทำอะไรแบบ “ไฟไหม้ฟาง” ทำได้
ไม่นานเท่าไรก็เลิก แล้วไปหาเรื่องใหม่ ๆ
ทำอีก ไม่มีการต่อเนื่อง ทั้งองค์กรของรัฐและ
องค์กรเอกชน

“นักรับการฝึกอบรม” บางคน ไปมาแล้ว
หลายที่หลายสถาบัน พอไปเห็นโรงเรียนผู้นำ ก็
ตั้งคำถามว่า อยู่มาได้อย่างไรตั้งหลายปี ที่ไหน ๆ
เขาริเริ่มหลักสูตรฝึกอบรมอยู่ไม่นานก็จอด

ที่อยู่มาได้เพราะความเสียสละ เสียสละ
เงินทองข้าวของช่วยกันสร้างขึ้นมาโดยไม่มีการ
บอกบุญเรียไร เสียสละเวลาไปช่วยกันสอนโดย
ไม่มีเงินเดือน

จะว่าเป็นการทำบุญ เป็นการให้ทาน “ธรรม-
ทานนั้นล้ำเลิศกว่าทานใด ๆ” ก็มองบุญ มองทาน
ไม่มีใครเห็น ไม่มีพระ ไม่มีโบสถ์ศาลาให้เห็นกัน
จะ ๆ

ตั้งมา ๒๓ ปี ฝึกอบรมไปแล้ว หกร้อยกว่ารุ่น
กว่าหกหมื่นคน ทำกันไปจนกว่าจะทำไม่ไหว ถ้า
ไม่ทำ ๒๓ ปีที่ผ่านมา ก็เสียเวลาไปเปล่า ๆ

วันท้าย ๆ ของการฝึกอบรม เปิดโอกาสให้
ผู้รับการฝึกอบรมถามได้ทุกปัญหาแม้ไม่เกี่ยวกับ
โรงเรียน หรือเรื่องที่สอนก็ตาม คำถามส่วนใหญ่
เกี่ยวกับบ้านเมืองที่กำลังวุ่นวาย เรื่องนั้น ๆ เรา
(โรงเรียนผู้นำ) คิดอะไร

“คนเสื้อแดง” ขู่วอด ๆ ล่วงหน้าเป็นอาทิพย์ ๆ ว่าจะป่วนกรุงเทพฯ ในวันที่ ๓๐ สิงหาคม เพื่อบีบให้มีการยุบสภา ให้นายกรัฐมนตรีลาออก ฝ่ายรัฐบาลประเมินขีดความสามารถของคนเสื้อแดง สูงเกินความเป็นจริงอย่างมากมาย ถึงขนาดประกาศใช้พระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคง ใช้ทหารเป็นหลักในการแก้ปัญหา

ทหารก็บ้าไปกับเขาด้วย เตรียมป้องกันกรุง เหมือนกับเตรียมทำศึกขนาดใหญ่ กรณีการก่อการร้ายที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งทหารตำรวจถูกฆ่าตายรายวันต่อเนื่องกันมา ทหารยังใช้กำลังไม่ถึงเศษเลี้ยวของคราวนี้เลย

โจรได้ลอบบ่มรณทหาร
ดับ1สาหัส8
ชิงฆาตวานตายอีก2ศพ

นปช. ยืนยันชุมนุม 30 ส.ค.
ทหาร 21 กองร้อย พร้อม
พร้อมทมนคร. ทันที!
'มือบัก' โกงแผนถล่ม
สถาปนา แจก 'ของลับ'
นปช. ยืนยันชุมนุมใหญ่ ตามกำหนดเดิม
30 ส.ค. พร้อมแก้เกมยื่นฟ้อง ★

เตรียมใช้ทหารหลายพันคน ได้บทเรียนมาจากคราวที่แล้ว ตำรวจเอา “คอนเท็นเนอร์” ตั้งขวาง ถูกคนเสื้อแดงยกทิ้งลงในคลองหน้าทำเนียบ คราวนี้เลยใช้รถบดถนนขวางกัน หน้าเกินกว่าที่จะเอาไปลงคลองแน่ ๆ อุปกรณ์ป้องกันอีกอย่างหนึ่งคือลวดหนามเป็นวง ๆ ที่ใช้เป็นเครื่องกีดขวางในสนามรบ

ยุทธการนี้ถ้าไม่เรียกว่า “ซีซังจับตักแตน” แล้วจะเรียกอะไร

หลังการประชุม แกนนำพันธมิตร เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคมที่ผ่านมา สื่อมวลชนถามว่ากรณีรัฐบาลประกาศใช้พระราชบัญญัติรักษาความมั่นคง พันธมิตรเห็นอย่างไร ผมตอบทันทีว่า ไม่จำเป็น เพราะกฎหมายอื่นที่จะใช้นั้นเพียงพออยู่แล้ว ขอให้เขาจริงเท่านั้น

การประชุมอาเซียนที่พัทยา ล่ม เพราะรัฐบาลไม่เอาจริง ทหารตำรวจวางเฉยไม่จัดการตามกฎหมายทั้ง ๆ ที่มีกำลัง เผชิญหน้ามากมาย กว่าคนเสื้อแดงหลายเท่านั้น

พระราชบัญญัติรักษาความมั่นคงจะใช้เมื่อจำเป็นจริง ๆ เป็นเรื่องใหญ่โตมาก กฎหมายอื่นเอาไม่อยู่ ไม่ใช่กระต่ายตื่นตูม กลัวเกินเหตุ นึกจะใช้ก็ใช้

แกนนำกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) แก้เกมด้วยการประกาศใช้ยุทธวิธี “ปล่อยยอภิลิทธิ์บ้าไปคนเดียว” ให้รัฐบาลปวดหัวเล่น เลื่อนการชุมนุมใหญ่ออกไป อาจจะเป็นวันที่ ๕ ๑๒ หรือ ๑๙ กันยายน ซึ่งเป็นวันครบรอบ ๓ ปีของการรัฐประหาร

อ้างสาเหตุของการเลื่อนว่าเป็นเพราะรัฐบาลประกาศใช้พระราชบัญญัติรักษาความมั่นคงในเขตพื้นที่ดุสิต กรุงเทพมหานคร ประชาชนตกอกตกใจเหมือนกับจะเกิดสงคราม เมื่อเลื่อนการชุมนุมใหญ่ออกไปเป็นวันที่ ๕ กันยายนแล้ว ถ้ารัฐบาลยังจะประกาศ พ.ร.บ. ความมั่นคงอีก ก็จะเลื่อนไปชุมนุมในวันเสาร์ที่ ๑๒ กันยายน

หากรัฐบาลเลื่อนตาม ประกาศอีก ก็จะชุมนุมใหญ่วันที่ ๑๙ กันยายนแน่นอน ดีเสียอีก รัฐบาลไม่ต้องรื้อลวดหนาม และถอยรถบดถนนออกจากทำเนียบ วางไว้ต่อเนื่องไปเลย ไม่ต้องขนเข้าขนออกให้เหนื่อยเปล่า ๆ คนเสื้อแดงจะสู้เต็มที่ต่อไปจนกว่าจะมีการยุบสภา และนายกรัฐมนตรียาออก

จุ๋ ๆ พรรคภูมิใจไทยก็เสนอพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมเข้าสู่สภา พรรคอื่น ๆ ที่ร่วมรัฐบาล

STVผู้จัดการรายวัน – แม่น้ำโพธิ์นครนิคม ถ้าจุดเป็นดินภูเขาทรายจึงโทษกรรม
 ฌัมภุณีให้โทษ เวชชาชีวะช่วยเหลือนักวิ่งฟันผุผิดเหตุการณ์ 7 ตุลาคม 2557
 สหประชาชาติมีมติรับรองประเทศไทยเป็น “วันอาทิตย์” ที่ “มาท” ซึ่งเคยเป็นเมือง
 ป่าเขา” จาก “รัฐบาลเจ้า” ปลัดกระทรวงศึกษาธิการได้ให้ลูกศิษย์เป็นแกนนำ
 กิจกรรมวิ่งจาก ท่าอากาศยานขึ้นที่ขึ้นคน... ๖ กุมภาพันธ์ 4

ต่างกันไปตาม ๆ กัน เพราะไม่ปรึกษาหารือกันก่อน
พอตั้งตัวได้ พรรคประชาธิปไตยก้าวหน้าของรัฐบาล
ก็พุดอ้อม ๆ แอ้ม ๆ ว่าไม่เห็นด้วย

ส่วนพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยนั้น ใคร ๆ ก็ทายถูกว่าไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง แม้เราจะได้ประโยชน์จากกฎหมายฉบับนี้ จะไม่ต้องเดินขึ้นศาลอีกเลย (ถูกฟ้องถึง ๖๒ คดี) ก็ตาม

วันที่แก่นำพันธมิตรแถลงข่าว สื่อมวลชนถามผมเรื่องกฎหมายฉบับนี้ ผมตอบว่าพันธมิตรไม่เห็นด้วย เราเคยประกาศแถลงการณ์ชัดเจนมาก่อนแล้ว ผมให้เหตุผลสั้น ๆ ว่าถ้ากฎหมายนิรโทษกรรมผ่านสภา จะทำลายกระบวนการยุติธรรมอย่างสิ้นเชิง

ต่อไป ใครอยากจะฆ่าใครก็ฆ่า อยากจะโกง
ลักเท่าไรก็โกง ชื้อเสียงเข้ามาเป็น ส.ส.มาก ๆ

แล้วยกมือออกกฎหมายนิรโทษกรรม ความผิด
ทั้งหลายแหล่งที่ก่อกรรมทำเข็ญไว้ก็ยกเลิกกันไป
ทั้งหมด ไม่มีอะไรผิดเลย ไม่ต้องถูกลงโทษทัณฑ์
ใด ๆ ทั้งสิ้น

คนไทยมีวัฒนธรรมประเพณีอย่างหนึ่ง
ที่เด่นกว่าคนชาติอื่น คือการมีลัษมาคารวะ
เคารพนบนอบผู้ใหญ่ แม้มิใช่ญาติก็ตาม เราทำ
ตาม ๆ กันมาหลายชั่วคนแล้ว เพิ่งจะมียุคนี้สมัยนี้
ที่คำผั้ใหญ่ของบ้านเมืองอย่างสาตเสียดเสียด

ไม่ใช่ค่าให้ได้ยินกันแต่ภายในวงแคบ ๆ แต่
ค่าออกอากาศทางวิทยุ, โทรทัศน์ และ ผ่านหน้า
หนังสือพิมพ์ ให้ได้รับรู้ค่า รู้กันทั่วบ้านทั่วเมือง
ผู้ใหญ่ท่านนั้นเป็นถึงประธานองคมนตรี ก็
ไม่เว้น คือท่านพลเอกเปรมซึ่งท่านไม่เคยไปทำ
อะไรที่เสียหาย

ถึงวันเกิดท่าน ๒๖ สิงหาคม ไม่รู้จักท่าน หรือรู้จักแต่ไม่สะดวกก็ไม่ต้องไปอวยพรท่าน นี่ คนเลื้อยแดงนัดระดมพลไล่เลื้อยดำพร้อมกันทั่วประเทศ ตามแผน “**ดำทั้งแผ่นดิน**” เพื่อสาปแช่งท่าน เรียกวันเกิดท่านว่า “**๒๖ สิงหาคมดอกไม้จันทน์**”

พลเอกเปรม ท่านอยู่มาจนอายุ ๘๙ ปีไม่เคย
มีใครลบลู่ ดูหมิ่นเหยียดหยาม ที่น่าคิดก็คือ
การเคารพนบอนุญ์ใหญ่จะถูกทำลายไปอย่างน่า
เสียดาย ผู้ใหญ่อายุใกล้ขึ้นเลข ๙ เป็นถึง
ประธานองคมนตรี ยังถูกคนรุ่นหลานหลายคน
รวมตัวกันเหยียบย่ำทำลาย แล้วผู้เฒ่าผู้แก่คน
อื่น ๆ จะรอดไปได้ได้อย่างไร

สมัยผมเป็นนักเรียนนายร้อย (เดี๋ยวนี้นักยังคง
ประเพณีไว้เหมือนเดิม) กับรุ่นพี่ซึ่งเรียนสูงกว่า
เราเพียงชั้นเดียว ยังต้องถือหลัก “เป็นผู้น้อย
ค้อยกัมประณมกร”

ที่กรุงเทพฯ คนเสื้อแดงนัดกันใส่เสื้อดำ
ประมาณ ๕๐๐ คน เริ่มชุมนุมที่ท้องสนามหลวง
ตั้งแต่ตอนเย็น บนเวทีนอกจากข้อความว่า “๒๖
สิงหา วันดอกไม้จันทร์” แล้ว ยังมีรูปโดโนเฮาร์

สัตว์ตึกดำบรรพ์คาบประเทศไทยอีก การ
ปราศรัยเต็มไปด้วยการด่าทอพลเอกเปรม
อย่างรุนแรง ตอนกลางคืนทำพิธีจุดไฟเผาโลงศพ
พร้อมดอกไม้จันทร์ ตำรวจต้องใช้กำลัง
หลายร้อยคนป้องกันบ้านป่า

ภท.ฉุน'พท.'ด่าทรยศ จंकกล้วย-พนวนุชได้

รัฐสภา • ยี่สิบเอ็ดกัปตัน "สส.
ไทย" เบิกมิลิโวล์ 100,000
พันที่ กาลาถองประมุขรัฐสภา
พล. "ภูมิไธย" จน "เพื่อเมืง"
ทพพต "น.ช.พิทักษ์" รณสี
ยกสประมุขเนติคต 27.28
สิลา ประธานวิรัฐาณณ์ใจ
เลือกพรรคการเมือง "พท."
และยกกัปตัน "พท."
สส. "พท." "พท." "พท."

ซึ่งเป็นประธานการประชุม โดย
ก่อนเข้าสู่วาระการประชุมเพื่อ
พิจารณา พท.สส.จะมอ
รายชื่อประมุขประจำปีงบประมาณ
2553 วาระ 2 และ 3 ในวง
ของการเปิดใจอภิปรายโดย
หาความเคลื่อนไหวของพรรค
ขโมย

รัฐบาลว้าเหว
สั่ง'ล้อมคอก'
สกัดไฟใต้ลวม

ในสภาที่ถ้อยไม่แพ้กัน วันที่ ๒๖ สิงหาคม
เดียวกันนั้นแหละ เกิดเรื่องสุดถ้อยในสภาอัน
ไร้เกียรติ การพิจารณากฎหมายงบประมาณ
ประจำปี ตอนหนึ่ง นายประสิทธิ์ ส.ส. ชัยภูมิ
พรรคเพื่อไทย ลูกขึ้นประท้วงประธานสภา และ
กล่าวด่าทอว่า "ประธานคือตาไล" ทำให้ ส.ส.
พรรคภูมิใจไทยคนหนึ่ง ซึ่งเป็น ส.ส.อุดรธานี ลูก
ขึ้นประท้วงนายประสิทธิ์ มีการต่อว่ากันไปมา
อย่างรุนแรง

โดยไม่มีใครคาดมาก่อน มีเสียงตะโกนกลาง
สภาดังมาก ดังมาจากฝั่งที่นั่งพรรคภูมิใจไทย
ตะโกนให้ของลับ ใช้คำตรง ๆ ไม่อ้อมค้อม ชัด
ถ้อยชัดคำได้ยินกันทั่วสภา เรื่องทำนองนี้เกิดใน
สภาซ้ำ ๆ กันหลายครั้ง แต่ยังถ้อยไม่เท่าครั้งนี้

ประชาชนน่าจะรวมตัวกันให้ ส.ส.ออกกฎหมาย
ห้ามเยาวชนชมการถ่ายทอดการประชุมสภา
ประเดี๋ยวลูกหลานเราจะถ้อยตาม ลามไปทั้งบ้าน
ทั้งเมือง

ผมเคยเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังว่า ตลอดเวลาของ
การเป็น ส.ว. จากการแต่งตั้ง, เป็น ส.ส.จากการ
เลือกตั้ง และการเป็น ส.ส.+ส.ว. (สมาชิกสภา
นิติบัญญัติ แห่งชาติ) จากการแต่งตั้ง เวลา
อภิปรายในสภาผมไม่เคยใช้คำว่า "ท่านประธาน
สภาที่เคารพ" เลย ใช้เพียงคำว่า "ท่านประธาน

สภาครับ" ก็พอแล้ว มิฉะนั้นจะเป็นการโกหก
เพราะอาจมีบางสิ่งบางอย่างที่เราไม่เคารพก็ได้

ความวุ่นวายในการตำรวจ ประชาชน
และสื่อมวลชนให้ความสนใจมากเช่นกัน ลำดับ
ความเป็นมาของเรื่องก็คือ พล.ต.อ.พัชรวาท ถูก
ฟ้องเรื่องการใช้งบประมาณประชาสัมพันธ์ ๑๘
ล้านบาท ถูกกล่าวหาว่าร่วมสังหารประชาชนที่
ชุมนุมหน้าทำเนียบเมื่อวันที่ ๗ ตุลาคมปีที่แล้ว
คดีทั้งสองมีมูลความจริง

เมื่อคุณสนธิ ลิ้มทองกุล ถูกยิง รัฐบาลตั้ง
พล.ต.อ. ธาณี รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ
เป็นประธานสืบสวน ต่อมา พล.ต.อ. ธาณี เจอต่อ
นายกรัฐมนตรีจึงให้ พล.ต.อ. พัทธวาทเดินทางไป
ต่างประเทศ แล้วตั้ง พล.ต.อ.วิเชียรรักษาการแทน
เพื่อให้การสืบสวนคดีเป็นไปอย่างราบรื่น
พล.ต.อ.พัชรวาท เดินทางกลับก่อนกำหนด
นายกฯ จึงให้ไปดูแล ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้

พอกลับมา เมื่อถึงการพิจารณาเลือกผู้บัญชาการ
ตำรวจคนต่อไป แทน พล.ต.อ.พัชรวาท (ซึ่งจะ
เกษียณสิ้นเดือนกันยายนี้) พล.ต.อ.พัชรวาท
ยกมือสวนทางกับนายกฯ อย่างหน้าตาเฉย ไม่ให้
เกียรติกันเลย

สื่อมวลชนถามผมว่า นายกฯ ควรจะจัดการ
เรื่องนี้อย่างไร คำตอบของผมง่าย ๆ คือ ย้าย
พล.ต.อ.พัชรวาทไปประจำสำนักนายกฯ เสียก็
สิ้นเรื่อง ทุกกระทรวงทบวงกรม เมื่อถูกกล่าวหา
ว่าทำผิดแล้วมีมูลความจริง ข้าราชการคนนั้น
จะถูกย้ายให้ออกจากตำแหน่งหน้าที่ จะได้
ไม่สามารถใช้สิทธิพลปกป้องความผิดของตัวเอง
ระหว่างการสอบสวนดำเนินคดี

ยังเป็นเรื่องฉาวโฉ่รู้กันทั้งบ้านทั้งเมืองอย่าง
นี้แล้ว หากย้าย พล.ต.อ. พัทธวาท ไม่มีใครติฉิน
นินทาแน่นอน มีแต่คนโหมทนาสาธุ

นี่เป็นเพียงย้ายเท่านั้นไม่ใช่ให้ออก

สมัยผมเป็นผู้ว่าฯ กทม. ผู้ใหญ่ที่มีตำแหน่ง
ใหญ่มากรอง ๆ จากผมคนหนึ่งทำผิด แม้จะยัง

ไม่มีใครรู้ แต่ถ้าปล่อยไปจะเสียหาย ผมเข้าไปพบท่านในห้องพูดกับท่านดี ๆ “ท่านครับ เมื่อเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นแล้ว ท่านช่วยพิจารณาตัวเองด้วย”

“จะให้ผมออกหรือยังงัย”

“ใช่ครับ”

“ผมไม่ออก” ท่านกล่าวด้วยเสียงอันดัง ตะคอกใส่ผม

ผมก็ยี้ม ๆ เดินออกมา แล้วให้เสมียนพิมพ์คำสั่ง ปลดทันที

การบริหารกิจการบ้านเมือง ต้องใช้ความกล้าหาญ ถ้าไม่กล้า ก็กลับไปอยู่บ้าน ให้คนกล้าเขามาทำหน้าที่แทนดีกว่า

เรื่องการเสียอธิปไตย ถูกเขมรเข้าครอบครองแผ่นดินของไทย บริเวณปราสาทพระวิหาร ก็เป็นเรื่องที่ประชาชนสนใจมากเช่นกัน ผมต้อง

ตอบคำถามสื่อมวลชนแทนแกนนำพันธมิตร เพราะมีผมเป็นทหารอยู่คนเดียว

ผมยืนยันว่าเป็นความบกพร่องของทหาร ทหารอย่างพวกผม เรียนมา ผึกมา และกินเงินเดือน เพื่อทำหน้าที่หลักอย่างเดียวคือ ป้องกันอธิปไตยของชาติจะมามีวอร์ให้รัฐบาลออกคำสั่งได้อย่างไร เขมรรุกล้ำเข้ามาเมื่อไร เราก็จบ และผลักดันให้เขาออกไปเมื่อนั้น เป็นหน้าที่โดยตรงของทหารอยู่แล้ว และทหารเท่านั้นที่จะทำหน้าที่นี้

ผมอยู่มากจนอายุ ๗๔ ปีเต็มยังไม่เคยเห็นยุคใดสมัยใดที่ทหารอ่อนแอเท่าสมัยนี้ นำสงสารประเทศไทย มีรั้วๆ ใดๆ จะเหยียบจะยำ จะฝ่าเข้ามา ทำได้ตลอดเวลา มีทหารก็เหมือนไม่มี

สรุปแล้ว สถานการณ์บ้านเมืองขณะนี้ “ภัยร้ายรุมฉีกทั้ง เมืองไทย” จริงๆ ๓

วิธีช่วยชาติลดขยะพลาสติกและโฟม

แบ่งปัน สรรสาระ

● ทศพล เปี่ยมสมบูรณ์

มีหลายวิธีที่จะช่วยให้ ขยะพลาสติกและโฟม ในเมืองไทยลดน้อยลง แต่วิธีที่ได้ผลมากที่สุด คือเราทุกคนจะต้อง .. เลิกนิสัย ใช้พลาสติกและโฟม อย่างไม่ยั้งคิด

ถ้าเราร่วมมือ ร่วมใจกัน จริงจัง ขยะพลาสติกและโฟมในเมืองไทย ก็จะลดลงได้จริง ๆ

เราทุกคน ต้องอดทนเพราะกว่าจะเห็นผลก็ต้องใช้เวลาไม่น้อย เราทุกคน ต้องช่วยกันลดขยะพลาสติกและโฟม อย่างต่อเนื่องและเตือนตนด้วยหลักง่าย ๆ...

● ๒ ล ๒ ย ลด เลี่ยง แยก ยืนยัน ●

๒ ล คือ ลด กับ เลี่ยง

๒ ย คือ แยก กับ ยืนยัน

ลดได้

เพราะเราใช้พลาสติกน้อย
เพราะเราใช้โฟมน้อย
หรือไม่ใช้เลย

แยก

ขยะพลาสติกและขยะโฟม
ออกจากขยะอื่น เพื่อเอา
พลาสติกและโฟมกลับมาใช้ใหม่
ทันทีที่มีประโยชน์ขยะก็หายไปทันที

เลี่ยงได้

เพราะเราใช้อย่างอื่นก็ได้
ไม่ต้องใช้ถุงพลาสติก
หรือกล่องโฟม

ยืนยัน

ยืนยัน กับรัฐว่าเราคนไทยต้องการ
“มาตรการลดขยะ”
พลาสติกและโฟมที่ฉวยบาทและจริงจัง

ล...ลด

ใช้น้อยขยะก็น้อย

ก็ในเมื่อเราต้องการให้ขยะพลาสติกและโฟมในเมืองไทยลดลง เราก็ต้องร่วมด้วย ช่วยกัน ลดการใช้พลาสติกและโฟม เพราะยังใช้ของที่มาจากพลาสติก หรือโฟม น้อยลงเท่าไร ขยะพวกนี้และปัญหาที่ตามมาเป็นพรวน ก็จะน้อยลงเท่านั้น

เรา “ลด” ได้โดย....

๑. ลดได้ เพราะใช้คุ้ม

ก่อนจะโยนอะไรที่ทำด้วยพลาสติกหรือโฟมทิ้ง คิดเสียหน่อยว่ามันยังมีประโยชน์ไหม ถ้าเราไม่ใช้เอง ถ้ามีใครอยากได้ ก็เก็บรวบรวมให้เขาได้ไปใช้เป็นประโยชน์ ดีกว่าทิ้งให้ปะปนกับของเน่าเหม็น แม้มันที่ทำอาชีพเก็บแยกขยะก็เมิน เช่น ถังพลาสติก ที่ไม่เปราะเปื้อนให้เก็บรวบรวมไว้เป็นที่เก็บทาง เอาไว้ใช้ใส่ของได้อีก ไม่ว่าของอะไร ทำด้วยวัสดุอะไรก็ตามตราบใดที่ยังมีประโยชน์ ก็ไม่มีขยะ

๒. ลดได้ เพราะเติมใหม่ได้

เดี๋ยวนี้มีสินค้าชนิดเติมใหม่ได้ หรือที่เรียกว่า “Refill” ให้เลือกซื้อ เช่น ผงซักฟอก น้ำยาปรับผ้านุ่ม น้ำยาล้างจาน สบู่เหลว อาหาร หรือ เครื่องดื่มสำเร็จรูป เหล่านี้เป็นทางเลือก ให้เราได้ซื้อสินค้าราคาถูกกว่า และเป็นทางเลือกที่จะช่วยให้เราไม่ต้องทิ้งหีบห่อ ขวด หรือ บรรจุภัณฑ์อื่นใด ที่ทำจากพลาสติกไปก่อนที่มันจะหมดสภาพ ช่วยประหยัดทรัพยากร ช่วยรักษาสีสิ่งแวดล้อมโดยทางอ้อมได้ดีด้วย

๓. ลดได้ เพราะไม่ยอมขนขยะเข้าบ้าน

ทุกครั้งที่เราจ่ายซื้อหาอะไร เรามักลืมนึกไปว่า เดี๋ยวนี้ หีบ ห่อ กล่อง ลัง หรือ ถัง มักทำด้วยพลาสติก หรือโฟมหรือไม่ก็พลาสติกและโฟมเป็นส่วนประกอบ ไม่มากก็น้อย และนี่คือขยะที่เรา “สมยอม” ขนเข้ามาในบ้านของเราเอง

เมื่อใดที่เราแกะของที่เราซื้อออกมาจากหีบห่อ กล่อง ลัง หรือ ถัง เราก็มักจะโยนหีบห่อ กล่อง ลัง หรือถัง ทิ้งไปอย่างไม่ไยดี และเมื่อนั้น ขยะก็เพิ่มพูนขึ้นในเมืองไทยด้วยน้ำมือเราทันที

ดังนั้น ยิ่งเราซื้อน้อย ขยะก็น้อยลง และเราก็ประหยัดมากขึ้น แต่ถ้าจำเป็นต้องซื้อ ก็ตั้งสติเล็กน้อย แล้วปฏิเสธคนขายอย่างสุภาพว่า หีบห่อ กล่อง ลัง หรือ ถัง ที่ไม่จำเป็นก็อย่าให้ติดมือเราเข้ามาเป็นขยะในบ้านอีกเลย

จาก คู่มือ ข้อมูลช่วยชาติ ลดขยะ พลาสติกและโฟม กองส่งเสริมและเผยแพร่ กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม
แปลงขยะเป็นบุญ สนับสนุน F.M.T.V. โทร.๐๘๗-๙๐๗-๕๙๙๖

เชิญแวะชมให้กำลังใจ และร่วมพัฒนาเว็บไซต์ สถาบันขยะวิทยาด้วยหัวใจ “ioewm.org”

เว็บเผยแพร่ข่าวสารข้อมูลของ สขจ.ทุกแห่ง

● ขอบคุนด้วยหัวใจ จาก สถาบันขยะวิทยาด้วยหัวใจ ●

จากใจถึงใจ

“เราคิดอะไร” จะครบรอบ ๑๕ ปี ในฉบับที่ ๒๓๑ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๒ นี้ เพื่อสื่อสำนึกขอบคุณมวลสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จึงจะจัดพิมพ์หนังสือ “ถ้าอย่างนี้ละ การเมืองใหม่มีัย” มอบเป็นบรรณาการแด่ท่าน

“ถ้าอย่างนี้ละ การเมืองใหม่มีัย” ..ร้อยเรียงเอกลักษณ์สาระสัจจะของการเมืองในระบอบประชาธิปไตยขนานแท้ ซึ่งก็คือการเมืองใหม่คืนสู่การเมืองขนานแท้ดั้งเดิม...ของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชน อันยืนยันทรงรับหลักการของพระบรมศาสดา ผู้ทรงสถาปนาการเมืองอาริยะอันมีจุดมุ่งหมายเพื่อพหุชนิตายะ (ประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติ) พหุชนสุชายะ (ความสุขของมวลมนุษยชาติ) อย่างแท้จริง

การเมืองไทยยุคหลังๆ แปรผันเป็นผลาญเมืองหนักหนาสาหัสจนถึงวาระต้องชำระล้างโดยธรรมชาติ ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสารแกล้งคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณาองค์กร หน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ คูณ ๒๓๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “ถ้าอย่างนี้ละ การเมืองใหม่มีัย” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ คูณ ๒๑๐ มม. ๑๖ หน้ายกพิเศษ
๔ สี ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.- ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.- ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.- หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.- หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.- ๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.- ๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.- ขาว-ดำ ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.- ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.- ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	๔ สี ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.- ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.- ปกหลังใน ๘,๐๐๐.- หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.- เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.- ๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.- ๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.- ขาว-ดำ ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.- ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.- ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แคมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนิท น้อยอินทร์ โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕ กต ๑, ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

นางสาวสุธีร์ สี่ประเสริฐ โทร. ๐๙-๕๙๓๒-๙๙๒๑

● สำนักพิมพ์กลิ่นแค้น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓-๖๒๔๕, แฟกซ์ : ๐-๒๓๗๓-๖๒๔๕ กต ๐

....เป็นนักเขียนผู้ทำหน้าที่อย่างดียิ่งในการสืบทอดมรดกทางวรรณศิลป์
 ของนักประพันธ์รุ่นก่อน และบุกเบิกทิศทางใหม่ให้แก่นักเขียนรุ่นหลัง
 ผลงานวรรณกรรมเป็นงานสร้างสรรค์ที่สื่อถึงคนอันลึกซึ้ง
 ต่อชีวิตและสังคม มุ่งเน้นถึงปัญหาที่มีได้ผูกอยู่ด้วยสังคมใดโดยเฉพาะ
 หากแต่มีลักษณะของอุดมการณ์อันเป็นสากล....

(บางส่วนจากคำประกาศเกียรติคุณ
 จากสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ)

สุวัฒน์
 วรดิลก

ศิลปินแห่งชาติ

เพ็ญศรี
 พุ่มชูศรี

ผูกพันไปแล้ว ชีวิตเข้มข้นพอสมควร ได้รสชาติ ได้อะไรมากมาย และไม่จำเป็นต้องไปเรียกร้อง เรียกหาอะไรที่มากไปกว่านี้ อยู่กันด้วยความเรียบง่าย

เพ็ญศรี พุ่มชูศรี “ป้าโจ้ว” ศิลปินเสียงดี กล่าวถึงสามีผู้เดินเคียงบ่าเคียงไหล่ว่า

“พี่อู๊ดเป็นคนเก่ง เสมอต้นเสมอปลายมาตลอด เป็นที่ปรึกษาที่ดี คอยแนะนำและสอนเรา อยู่เสมอว่าอะไรดี อะไรไม่ดี ผิดพลาดก็จะให้กำลังใจห่วงใยเราเสมอมา พี่อู๊ดเป็นคนเรียบง่าย เป็นที่รักของทุกคน เขามีญาติมิตรเพื่อนฝูงเยอะมาก ทุกวันนี้หลายคนยังคงห่วงใย เพราะโดยส่วนตัวแล้วเขาเป็นคนชอบช่วยเหลือคน มีความโอบอ้อมอารี”

ปฐมวัยของชีวิต

ความเป็นศิลปินที่ละเอียดอ่อน และหลากหลายประสบการณ์ สุวัฒน์ วรดิลก ได้แบ่งการศึกษาของตนเองออกเป็น ๒ ภาค คือ ภาคบังคับและภาคส่วนตัว ภาคบังคับให้เหตุผลว่า

“เป็นภาคที่พ่อแม่บังคับให้เรียนตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงมหาวิทยาลัย เริ่มเรียนอนุบาลและชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ที่กรุงเทพฯ พอขึ้นประถมศึกษาปีที่ ๒ บิดาย้ายไปเป็นเจ้าของกระบี่ จึงไปเรียนชั้นประถมศึกษาที่ ๒ ที่โรงเรียนประจำจังหวัดกระบี่ในปี พ.ศ. ๒๔๗๒ ต่อมาย้ายไปโรงเรียนประจำจังหวัดตรัง จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และย้ายตามบิดาไปเรียนต่อที่จังหวัดชลบุรีอีก ๑ ปี หลังจากนั้นบิดามีเหตุต้องออกจากราชการ จึงย้ายครอบครัวกลับเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ เข้าเรียนต่อที่โรงเรียนมัธยมวัดโสมนัสวิหารจนจบมัธยมศึกษา ปีที่ ๓ แล้วเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนเบญจมบพิตรฯ

หลังจากจบมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ที่โรงเรียนวัดเบญจมบพิตรฯ แล้วตั้งใจจะเข้าเรียนจุฬาฯ เพราะอยากเรียนอักษรศาสตร์ แต่เนื่องจากเป็น การศึกษาภาคคุณพ่อคุณแม่บังคับจึงต้องตามใจ

คุณพ่อเข้าเรียนเตรียมปริญญาธรรมศาสตร์และ การเมือง เรียนวิชากฎหมาย แต่เนื่องจากไม่ชอบ วิชานี้จึงเรียนไม่จบ”

ด้วยสภาพแวดล้อมของทางบ้านที่เอื้ออำนวย ทั้งคุณพ่อและคุณแม่เป็นคนชอบอ่านหนังสือ ที่บ้านจึงมีหนังสือเป็นจำนวนมาก มีผลให้สุวัฒน์ วรดิลก เป็นคนมีนิสัยรักการอ่าน ใกล้ชิดกับหนังสือ ชอบค้นคว้า และชอบขลุกตัวอยู่ในห้องสมุดมาตั้งแต่เด็ก ๆ

“วรรณคดีเรื่องที่ชอบมากที่สุดคือ เรื่องสามก๊ก ผมชอบมาก อ่านเสียหลายจบ จำได้แทบทุกตอน ทั้งที่เป็นหนังสือที่หนาเป็นร้อยยก”

นอกจากนั้น ในวัยหนุ่มยังชอบเขียนจดหมาย เขียนถึงพ่อ ถึงเพื่อน ถึงสาว ถึงใครต่อใคร จนได้ประโยชน์ได้ทักษะประสบการณ์งานเขียนอยู่ไม่น้อย ที่สำคัญเคยเขียนจดหมายรักให้เพื่อนจนประสบความสำเร็จไปหลายคู่ ก็คือ จีบสาวแทนเพื่อน มีนาเล้าผลงานเขียนนิยายรักถึงได้หวานซึ้งคมคายกินใจทุกเล่ม

รับราชการเป็นเสมียน

ระหว่างเรียนกฎหมายที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สุวัฒน์ วรดิลก ได้สมัครเข้าทำงานในกรมราชทัณฑ์ และได้บรรจุเป็นข้าราชการวิสามัญตำแหน่งผู้คุมตรี ทำได้ปีเดียวก็ไปสอบคัดเลือกเป็นเสมียนการเงินกรมบัญชีกลางทหารเรือ แล้วต่อมาสอบเข้ารับราชการในตำแหน่งเสมียนพนักงานระดับ ๗ ระหว่างรับราชการที่นี้แอบทำงานนักข่าวให้หนังสือพิมพ์ เอกราช ของ อิศรา อมันตกุล ทำติดต่อกันเรื่อยมาตอนหลังเกิดความละเอียดใจ เพราะทำงานให้ราชการไม่เต็มที่ จึงยอมเลือกลาออกจากราชการ

ชีวิตหลังจากนั้นมาก็เริ่มเข้าสู่ชีวิตภาคส่วนตัว ที่ไม่ต้องถูกพ่อแม่บังคับอีกต่อไปแล้ว เป็นช่วงที่สุวัฒน์ วรดิลก พาตัวเองออกสู่โลกกว้างได้ทำ ได้ดำเนินชีวิตในสิ่งที่ตัวเองกำหนดเอง ความโลดแล่นและความท้าทายของแต่ละช่วงจึง

ถูกสั่งสมเป็นประสบการณ์หล่อหลอมให้บุคคลผู้นี้ กลายเป็นที่ยอมรับของแวดวง และสังคมอย่าง ไม่มีเงื่อนไข

ก้าวสู่นักประพันธ์มืออาชีพ

“ผมก้าวเข้าสู่ถนนวรรณกรรมเมื่ออายุ ๑๙ ปี” ถือว่าเป็นเวลาที่ค่อนข้างนานและไกลพอสมควร เพราะวันนี้สุวัฒน์ วรดิลก เดินมาถึงวัย ๗๖ ปีแล้ว แต่ยังไม่วางปากกา ยังคงเป็นนักเขียนให้กับหนังสือพิมพ์มติชนรายสัปดาห์ คอลัมน์ แลหลัง ใช้นามปากกาว่า **ศิวัะ รณชิต** พร้อมทั้งยังภาคภูมิใจและเชื่อมั่นในประสบการณ์ของตัวเองว่า ไม่มีถนนสายใดในอาชีพที่นำอภิมรย์เท่าถนนสายนี้

สำหรับชีวิตและประสบการณ์งานเขียนที่ผ่านมาได้แบ่งงานเขียนของตัวเองออกเป็น ๓ ยุค คือ ยุคเพื่อฝัน ยุคข้อเท็จจริง และยุครับผิดชอบ ต่อสังคม งานเขียนในแต่ละยุคมีมากมายหลายประเภท เพราะเขียนทั้งเรื่องสั้น นวนิยาย บทละครเวที บทละครวิทยุ รวมถึงบทละครโทรทัศน์ และบทภาพยนตร์ด้วย เหตุที่เขียนหลากหลายอย่างนี้เอง จึงมีนามปากกามากตาม อาทิ นามปากกา **“รพีพร”** ที่ใช้เขียนเรื่องชีวิตรักธรรมดาทั่วไป **“ไพโร วิษณุ”** ใช้เขียนเรื่องเกี่ยวกับป่าเขาลำเนาไพร ส่วน **“ศิวัะ รณชิต”** ใช้เขียนคอลัมน์สารคดี สำหรับนามจริงนั้นมักจะใช้กับงานเขียนที่มีสาระประโยชน์

ชีวิตทั้งชีวิตของ สุวัฒน์ วรดิลก แทบจะแยกกันไม่ออกกับงาน ไม่ว่าจะเป็นงานเขียนบทละคร หรือการประพันธ์อื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานเขียนบทละครที่เข้ามาทีหลัง หลังจากเป็นนักประพันธ์แล้ว เรื่องสั้นเรื่องแรกที่เขียนในชีวิตคือเรื่อง ตราบใดสุริยส่องโลก ใช้นามปากกาว่า **ส.วรดิลก** ตีพิมพ์ในข่าวภาพรายสัปดาห์พ.ศ. ๒๔๘๖ ต่อมาก็เรื่อง เจามะพร้าวที่นาชะอัง เขาและหล่อน อยู่กันคนละซีกโลก และทุ่งทานตะวัน ตามลำดับ

นิยายที่เป็นตัวแทน “ยุคข้อเท็จจริง” คือ นางไพร ซึ่งสุวัฒน์ วรดิลก กล่าวว่า เป็นเรื่องแรก

ที่เขียนใกล้เคียงชีวิตจริง เพราะเริ่มรู้จัก “ข้อเท็จจริงในชีวิตของคนเรา” นอกจากนั้นก็ยังมี **คักดา พ่อพระ** และ **เทวัญขวัญฟ้า** รวมถึงนวนิยายอิงประวัติศาสตร์จีนเรื่อง **จอมพิชิตพ่าย** ลงในสกุลไทย ตั้งแต่ฉบับปฐมฤกษ์และเขียนติดต่อกันมาหลายสิบปี

งานเขียนที่พอใจและภูมิใจ คืองานประเภทสร้างสรรค์ หรืองาน “รับผิดชอบสังคม” ได้แก่ พิราบแดง และแผ่นดินเดียวกัน และนวนิยายอื่น ๆ ที่จัดว่าอยู่ในยุครับผิดชอบต่อสังคม เช่น **ลูกเจ้าพระยา เพลงรักดอกไม้บาน พ่อข้าฯ เพิ่งจะยิ้ม** รวมทั้ง **พิราบเมิน** ซึ่งเป็นนวนิยายภาคพิเศษของพิราบแดงซึ่งเรื่องพิราบแดงนี้สุวัฒน์เขียนขึ้นครั้งแรกเมื่อ ๒๒ ปีก่อน จึงผสมความจริงไว้เพียง ส่วนน้อย ส่วนใหญ่เป็นความฝันของผู้เขียนเองทั้งหมด แต่ใน “พิราบเมิน” ความจริงขยายตัว มากขึ้นในขณะที่ความฝันหดตัวน้อยลง ทั้งนี้เพราะผู้เขียนอายุมากแล้ว คนเรายังอายุมากยิ่งควรใกล้ความจริงให้มาก เวลาของความฝันใกล้จุดอวสานเต็มทีแล้ว ในหนังสือพิราบเมิน สุวัฒน์ได้เขียนวิจารณ์พุทธศาสนาไว้ในบางตอน ซึ่งเป็นแง่มุมที่น่าสนใจ

“....คนไทยส่วนใหญ่เป็นพุทธศาสนิกชน แต่คนไทยจำนวนไม่น้อยเลยที่เป็นพุทธศาสนิกชนที่แสดงออกซึ่งศรัทธาอันไม่ถูกต้อง ถ้าเปรียบกับนักบริโภคผลไม้ พุทธศาสนิกชนไทยส่วนใหญ่นิยมกินผลไม้ทั้งเปลือก และในจำนวนข้างมากของพุทธศาสนิกชนส่วนใหญ่ นั้น กลับนิยมกินแต่เปลือกผลไม้ ทั้งเนื้อในที่แสนอร่อยและมีประโยชน์เสีย ทำนองเดียวกัน แก่นแท้หรือเนื้อในพุทธศาสนาซึ่งเชิดชูลัทธิธรรม และบางส่วนเป็นวิทยาศาสตร์ได้ถูกทอดทิ้งเพิกเฉย คนเหล่านั้นหันหน้ามุ่งหน้าไปบริโภคแต่ “เปลือก” ของพุทธศาสนา ซึ่งนอกจากไม่เป็นแก่นสารแล้วยังเป็นพิษเป็นภัยแก่ปัญญาความคิดของเขาเองอีกด้วย

คนเหล่านั้นจึงถูกรอบงำด้วยอวิชชา และความมมงาย ศรัทธาต่อพิธีปลุกเสกเวทมนตร์

คาถา รตนน้ำมนต์และละเมอเพื่อกอดอยู่กับอิทธิ-
ปาฏิหาริย์ที่มองไม่เห็นและพิสูจน์ไม่ได้ ส่วนหนึ่ง
ของสาวกพระพุทธเจ้าที่ครองผ้าเหลือง ก็ยัง
พร้อมใจกันมอมเมาพุทธศาสนิกชนเหล่านั้นอย่าง
ขาดความรับผิดชอบ คนเหล่านั้นทั้งฆราวาสและ
ผู้ครองเพศบรรพชิตล้วนแต่ร่วมมือกันลดคุณค่า
ของพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาที่ก้าวหน้าที่สุด
ศาสนาหนึ่งลงอย่างน่าเศร้าสลดใจ

พุทธศาสนิกชนไทยส่วนใหญ่ไม่เคยสนใจ
ศิลป ๕ ธรรม ๕ แต่พวกเขาสนใจอยู่กับการทำบุญ
เชื่อมั่นด้วยความมกมายว่าจะช่วยให้พวกเขา
ขึ้นสวรรค์เมื่อตายและสมบุญสุขเมื่อเกิดใน
ชาติใหม่ การทำบุญที่พวกเขาเข้าใจก็คือการสร้าง
โบสถ์, วิหาร, สร้างซ่อฟ้า, ทอดกฐินหรือทอดผ้าป่า
ซึ่งล้วนแต่ต้องทุ่มเทเงินทอง ดังนั้น เงินทองที่
พวกเขาหามา จึงไม่คำนึงว่ามันจะมาจากกรณีราษฎร์
บังหลวง ฉ้อโกงหรือปล้นสะดมใครเขามา

ถ้าพวกเขาถูกคิดลัทธิว่าการทำบุญเพื่อให้
พุทธศาสนารุ่งเรืองนั้นไม่จำเป็นต้องใช้เงินทอง
เพียงแต่พุทธศาสนิกชนปฏิบัติอย่างยึดมั่นต่อการ
ถือ “ศิลป ๕ ธรรม ๕” เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว และ
ยังเป็นการ “ทำบุญ” ต่อสังคมที่เขาดำรงชีวิตอยู่
อย่างมหาศาลอีกด้วย

เมื่อการทรมานต่อลัทธิธรรมเริ่มต้นที่ศาสนา
ประจำชาติได้แล้ว มันก็ย่อมลืบทอดติดต่อกันเป็น
ไฟลามทุ่งไปสู่องค์ประกอบต่าง ๆ ของสังคมไทย
อย่างไม่มีที่สิ้นสุด.....”

ชีวิตกับบทละคร

ในด้านที่เกี่ยวกับบทละครถือว่า สุวัฒน์
วรดิฐ เป็นศิลปินผู้บุกเบิกเขียนบทละครเวทีของไทย
จนถึงขั้นที่ละครเวทีไทยเป็นที่นิยมชมชอบ
ของมหาชน นอกเหนือจากบทละครที่ได้กล่าวมา
ข้างต้นยังมีละครที่โดดเด่นมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๐
ก็คือ ทหารเสือกรมหลวงชุมพร พันท้ายนรสิงห์
และธนูทอง บทละครเหล่านี้เป็นที่รวมของศิลปะ
หลายสาขา คือเป็นทั้งละครพูดและละครเพลงไป

นายกรัฐมนตรี โจว เอ็น ไหล
ต้อนรับคณะศิลปินไทย พ.ศ. ๒๕๐๐

พร้อม ๆ กัน นับว่า สุวัฒน์ วรดิลก มีศาสตร์และ
ศิลป์เต็มเปี่ยมที่สามารถผสมผสานระหว่างวรรณ
ศิลป์เข้ากับศิลปะการแสดงได้อย่างลงตัวและอีก
บทตอนหนึ่งของชีวิตการทำละครที่สุวัฒน์ วรดิลก
มีอาจจะลืมเลือนลงไปได้คือ “การนำคณะศิลปิน
ไทยลักลอบไปแสดงที่จีนแดง”

“ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ในสมัยรัฐบาลไทยปิดกั้น
และต่อต้านคอมมิวนิสต์ โดยเฉพาะประเทศจีน
ชนิดถึงขั้นกำหนดบทลงโทษไว้อย่างรุนแรง การ
ลักลอบพาคณะศิลปินลงเรือไปเมืองจีนในครั้งนั้น
ต้องการ ไปบุกเบิกเปิดสัมพันธ์ไมตรีกับจีน คณะ
ละครที่ไป ชื่อ “บัวบานบนแผ่นดินใหญ่” ในคณะ
มีบุคคลสำคัญ ๆ ในวงการหลายคน เช่น สุเทพ
วงศ์กำแหง, สุพรรณ บูรณพิมพ์ (หนึ่งในนางเอก
ละครที่ชื่นชมในฝีมือ) สมาน กาญจณผลิน, เพ็ญแข
กัลย์จาริก, ทะนงศักดิ์ ภัคดีเทวา, ชาญ เย็นแข
และท่านอื่น ๆ เป็นต้น ไปถึงฮ่องกง ก่อนที่จะลง
เรือข้ามไปจีนแผ่นดินใหญ่ คณะศิลปินเกิด
ปัญหาว่าจะข้ามไปหรือไม่ข้าม เพราะเริ่มลังเล
เกรงกลัวความผิดหลายอย่าง แต่เมื่อผมก้าวนำ
ออกไปเป็นคนแรก หลายคนก็ลังเลอยู่แล้ว เมื่อ
เห็นโจ้ว (เพ็ญศรี พุ่มชูศรี) ก้าวตาม ศิลปินทั้ง
คณะก็ก้าวตาม ร่วมชะตากรรมไปในเรือลำเดียวกัน
เรื่องราวการไปแสดงละครในเมืองจีนมี

สุวัฒน์ -เพ็ญศรี หน้าเรือนจำ ยึดสูัดศึกการเมือง

คนพูดถึงกันมากในช่วงหลัง ๆ โดยเฉพาะในช่วงจอมพล ป. พิบูลสงครามจนถึงสมัย ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช ที่มีการสร้างความสัมพันธ์ทางการทูตต่อกัน การไปในครั้งนั้นได้รับความอบอุ่นและถูกต้อนรับอย่างดีจากนักแสดงของจีนและประชาชนชาวจีน ในวันที่เดินทางไปนั้น วันรุ่งขึ้นเป็นวันกรรมกรสากลคณะศิลปินไทยได้รับเชิญไปชมพิธีสวนสนามที่หน้าพลับพลาเทียนอันเหมิน ในคืนนั้นผมกับ**สุพรรณ บุณยพิมพ์** ได้รับเชิญเป็นตัวแทนของคณะเข้าร่วมงานเลี้ยงที่ประธาน**เหมา เจ๋อ ตุง** เป็นผู้จัดขึ้นด้วย

ในคืนที่สองมีการเลี้ยงต้อนรับจากสมาคมวิเทศวัฒนธรรมประเทศจีนอีกครั้ง ในงานมีการกล่าวปราศรัยทั้งสองฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดเตรียมเวทีละครให้ศิลปินไทยที่**โรงละครเทียนเฉียว** ซึ่งเป็นโรงละครขนาดใหญ่ในกรุง

ปักกิ่ง จัดฉากได้สวยงามมาก มีชาวจีนเข้าร่วมชมประมาณพันกว่าคน ถือว่าประสบความสำเร็จมากทีเดียวและมีโชคดียิ่งหลายชั้น เช่น มีโอกาสเข้าร่วมงานกับประธานาธิบดี เหมา เจ๋อ ตุง การได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากชาวจีน การมีโอกาสดำเนินการศิลปะการแสดงของไทย ซึ่งนับว่าคณะศิลปินที่ร่วมเดินทางไปครั้งนั้นได้รับรางวัลครั้งยิ่งใหญ่ที่นำภาคภูมิใจแห่งชีวิต แต่เมื่อกลับถึงเมืองไทยรางวัลที่รอรับอยู่ก็คือ ข้อหาการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์จากสันติบาล เป็นผลตอบแทนที่แสนเจ็บปวดของคณะศิลปินในครั้งนั้น และอยู่ในความทรงจำของทุกคนจนถึงทุกวันนี้.....”

ด้วยความเพียบพร้อมไปด้วยประสบการณ์และมีอัธยาศัยที่ดีชอบช่วยเหลือเพื่อนฝูง อีกทั้งมีความพยายามในการบุกเบิกสมาคมนักแสดงแห่งประเทศไทยขึ้นมา จึงได้รับเลือกให้เป็นนายกสมาคมฯ ถึงสองสมัยและยังเป็นผู้ริเริ่มก่อตั้งรางวัล**“ศรีบูรพา”** อีกด้วย จากเกียรติประวัติ ผลงานการประพันธ์ที่มีคุณภาพ ปี พ.ศ. ๒๕๓๔ คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติจึงประกาศยกย่องเชิดชูเกียรติให้ **สุวัฒน์ วรดิลก** เป็น **“ศิลปินแห่งชาติ” สาขาวรรณศิลป์ ในปี ๒๕๓๔** และได้เข้ารับพระราชทานโล่และเข็มเชิดชูเกียรติจาก**สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี** ไม่นับรวมรางวัลอื่น ๆ ที่ได้รับในอดีต เช่น รางวัลพระราชทานตุ๊กตาทองจากภาพยนตร์ เรื่อง**ลูกทาส** ในฐานะบทประพันธ์ยอดเยี่ยม รางวัลชมเชยประเภทนวนิยาย เรื่อง **ขอจำจนวันตาย** พ.ศ. ๒๕๒๐ รางวัลตุ๊กตาทองมหาชน เรื่อง **ไม่มีใครรักฉันจริง** พ.ศ. ๒๕๒๒ รางวัลโทรทัศน์ทองคำ เรื่อง **ลูกทาส** ในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ รางวัลชมเชยประเภทเรื่องสั้นจากหนังสือรวมชุด **เหนือจอมพลยังมีจอมคน**

เมื่อประกอบกับมีความคิดที่อยากจะเห็นสังคมเปลี่ยนแปลงในทางที่ดี ดังนั้น รายได้จากมันสมองของเขาส่วนหนึ่งจึงอุทิศให้ขบวนการต่อสู้ของนักศึกษาและประชาชนไม่ว่าจะเป็นยุคก่อน๑๔ ต.ค. ๒๕๑๖ จนถึงยุค ๖ ต.ค. ๒๕๑๙ เรื่อยมา

เข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในวันรับพระราชทาน ปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต กิตติมศักดิ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๓๖

เนื่องจากมีความผูกพันทางจิตใจกับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพราะเป็นสถาบันที่เขารักและภูมิใจมากในการเคลื่อนไหวต่อสู้เพื่อความยุติธรรมของสังคมตลอดมา

ด้วยคุณูปการต่อมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทำให้สภามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีมติ เมื่อวันที่ ๑๔ มิ.ย. ๒๕๓๖ ว่านายสุวัฒน์ วรดิลก เป็นผู้เหมาะสมที่จะได้รับพระราชทานปริญญาศิลปศาสตร ดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ ประจำปีการศึกษา พ.ศ. ๒๕๓๕

ชีวิตวันนี้ของศิลปินชื่อดัง ที่ถือได้ว่าเป็นปูชนียบุคคลให้กับวงการงานเขียนทางด้านวรรณกรรม นวนิยาย บทละคร มากมาย ณ บ้านแหลมฉะเชิงเทรา อำเภอสครีราชะ จังหวัดชลบุรี ภายใต้ความร่มเย็นสงบสุข ท่ามกลางชีวิตที่สมถะ ไม่ยึดติดกับความฟุ้งเฟ้อหรูหรา กับภรรยาคู่ทุกข์คู่สุข เพ็ญศรี พุ่มชูศรี หรือ “ป้าใจ้ว” ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง ที่เป็นกำลังใจให้เสมอมา

“ผมไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะได้กลับมาอยู่ที่ศรีราชาอีกครั้ง แต่ก็ชอบบ้านหลังนี้มาก โดยเฉพาะต้นมะขามต้นใหญ่หน้าบ้าน ที่เติบโตแข็งแรงมาพอ ๆ กับอายุของผม”

ละครบทสุดท้าย

การเขียนนวนิยายเป็นงานเดียวที่สุวัฒน์ วรดิลก ยึดถือสืบเนื่องกันมา แต่ต้องหยุดไปหลังผ่าตัดใหญ่ โดยการทำ By Pass เส้นเลือดเข้าหัวใจ เมื่อ ๑๔ พ.ค. ๒๕๓๕ เพราะมีปัญหาด้านสุขภาพและวัยวุฒิสูงขึ้น จึงไม่สามารถตรากตรำทำงานหนักเหมือนก่อนได้ หลังจากเข้าโรงพยาบาลครั้งนั้น สุวัฒน์เดินเข้าออกโรงพยาบาลอีกหลายครั้ง

ว่ากันว่ามนุษย์เราเกิดมาอาศัยอยู่ในโลกก็เพียงชั่วครวญเท่านั้น ไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกับอายุของจักรวาลได้เป็นแน่แท้ ชีวิตของสุวัฒน์ วรดิลก ก็เช่นกัน เขามีชีวิตอยู่ในมิติ ของกาลเวลาบนโลกได้เพียง ๘๔ ปีเท่านั้น และผ่านมิติแห่งกาลเวลาไปอย่างสงบ เมื่อวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๕๐ ด้วยโรคหัวใจที่คุกคามชีวิตของเขามายาวนาน เขาเคยกล่าวไว้ว่า “ศิลปินไม่เคยเกษียณอายุ ต้องทำงานตลอดเวลา จนวันสุดท้ายของชีวิต”

ชีวิตของเขาก็เป็นเช่นนั้น

บ่อไม้ไผ่ที่กลายเป็นบ่ออกัญชา

วัดนี้มีไม้ระกำให้ตัด
มีมาตร-
หงาย ไว้รับ
ชะตา
มีพระ
พิมพ์เทศ
ให้สาธ
กำไม้ระด
เผาให้เลย!

ต้องงตมาม
หยุดทำร้ายประเทศไทย
จึงระต่อนันตริยกรรมโต

๑. ยึดเชอร์ไพรส์กลายไม้ระกำบาตร หงายบาตรเพื่อตัดกรรม

ซื้อสินดาราดา
โศทรแพงเข้าโตร
กรรมคตบแทน
ดำโธ

เริ่มจากทนมไม่พอเพียง
ยอมทำให้ตนอื่น
ไม่เพียงพอตามไปด้วย

๒. โครงการชุมชนพอเพียง กลายเป็นชุมชนเฟื่องแพน

เรื่องไรไม่อัน
สร้านนังจา

เจ้าตกก!

ร้อนๆ

ภาพยนต์เรื่อง
"ท้าว นรค"
ตอน
วัดตวันหนึ่ง
กรรมการตวันหนึ่ง

สร้างเรื่องนี้
ดีกว่าไหม?

ทั้งนี้ว่า นักรบ
เรื่องไรเป็นอหิณ
โกนหินจนตาเจ็บ

๓. สร้างนังพระไตรปิฎก กลายเป็นงานการชู้ก

ขอให้ได้ โกง
และขอให้ได้ นิธิโทษ
หากขับได้...
ขอแต่เผินะ!

ต่างคนต่างทำ
เพื่อตอก พรต
แล้วประเทศ/ทุก
ประเทศ จะไม่ล้มจน
ได้ข้ออะไร?

๔. โครงการสมาคมเพื่ออนุรักษ์การเมือง กลายเป็นก.ก. สร้างตามแบบแยกตัววางให้มันเสียง

บทความพิเศษ

สรุปโดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

“ควรจัดเป็นตัวหนังสืออ่านประกอบของนักเรียนเพื่อให้รู้ว่าเราได้จัดการกับสังคมด้วยความผิดพลาดอย่างใหญ่หลวงเพียงใด” **ชานเดย์บิสเนสโพสต์**
น.ส.พ. การ์เดียน ยกย่องหนังสือเล่มนี้ว่า “ยิ่งใหญ่...ชัดเจนอย่างน่าอัศจรรย์และน่าเชื่อถืออย่างยิ่ง”

เอฟเนอร์ ออฟเนอร์ ศาสตราจารย์ด้านเศรษฐศาสตร์และประวัติศาสตร์มหาวิทยาลัยอ็อกซ์ฟอร์ด กล่าวว่า “โอลिवเวอร์ เจมส์ ทำได้ยอดเยี่ยมในการแสดงให้เห็นว่า ทำไมนักสังคมวิทยาจึงคิดว่าความร่ำรวยทางวัตถุสามารถก่อให้เกิดสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความสุข”

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

นายทุนที่เห็นแก่ตัว :

ต่อจากฉบับที่ ๒๒๙

ต้นกำเนิดของการร่ำรวยแต่ไร้สุข (The Selfish Capitalist : Origin of Affluenza)

๗.ทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวสร้างความโลกและ
ลัทธิวัตถุนิยม

ในประเทศที่ไม่หลงใหลได้ปลื้มกับระบบทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวและการยึดติดในวัตถุ ผู้บริหารประเทศจะยึดเอาความสงบสุขของประชาชนในระยะยาวอยู่เหนือการเติบโตอย่างรวดเร็วและกำไรในระยะสั้น อย่างไรก็ตามการไม่หลงใหล

ทางวัตถุหรือ “ความพอเพียง” หรือการสนองแต่ความจำเป็นอย่างพอสมควรไม่เอื้อให้นายทุนที่เห็นแก่ตัวขยายธุรกิจและทำกำไรอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง ระบบทุนนิยมเสรีจึงต้องกระตุ้นความโลภและการบริโภคทางวัตถุอย่างไม่หยุดหย่อน โดยการสร้าง “ความต้องการเทียม” (fake demand) หรือ “ฟองสบู่” ตลอดเวลา

สิ่งที่เกิดขึ้นตั้งแต่ปลายทศวรรษ๑๙๗๐(๒๕๑๓) คือการถ่ายเทความมั่งคั่งจากรัฐบาลไปสู่บริษัท จากประชาชนธรรมดาไปสู่คนรวยโดยการขาย กิจการของส่วนรวมให้เอกชน รวมทั้งการลดภาษี ในคนรวยและการลดความช่วยเหลือคนชั้นกลาง และคนจน ปรากฏการณ์เช่นนี้สร้างความทุกข์ ยากทางจิตใจให้แก่ชาวอเมริกันและประชาชน ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก เมื่อ ล้นสุดศตวรรษที่ ๒๐ ความไม่เท่าเทียมระหว่าง คนรวยและคนจนเพิ่มขึ้น ๓ เท่า ประเทศกำลัง พัฒนาหลายประเทศที่ผู้บริหารประเทศเปิดรับ ระบบเศรษฐกิจแบบเสรีก็เผชิญกับวิกฤติเดียวกัน และยิ่งร้ายขึ้นเท่าใดประชาชนก็ยิ่งมีความทุกข์ มากขึ้นเท่านั้น ในสังคมอเมริกันที่ประชาชนถูก กระตุ้นในเรื่องผู้ประกอบการ ผู้คนต่างมี “ฝัน แบบอเมริกัน” ว่าทุกคนสามารถเป็น “บิล เกตส์” ทั้ง ๆ ที่โอกาสเช่นนี้เหลือเพียงน้อยนิดตั้งแต่ ทุนนิยมเสรีถูกสถาปนา ในระบบที่เต็มไปด้วยพิษ ร้ายนี้ทุกคนถูกกระตุ้นอย่างเป็นระบบให้เชื่อว่า เป้าหมายของชีวิตคือความมั่งคั่งทางวัตถุและผู้ที ล้มเหลวต้องโทษแต่ตนเองเท่านั้น

สำหรับประเทศออสเตรเลีย ระหว่างปี ๒๕๓๔- ๒๕๔๔ ซึ่งเป็นระยะที่เร่งนำระบบทุนนิยมเสรี เข้าไปใช้ โดยเฉพาะการลดระเบียบและการ ควบคุมด้านการเงินการจ้างบ้านเพิ่มขึ้นร้อยละ ๗๐ และวงเงินจ้างงานเฉลี่ยได้เพิ่มขึ้นจาก ๒.๔ เท่าของรายได้เป็น ๔.๓ เท่าของรายได้ ขนาด ของบ้านก็ใหญ่ขึ้นในขณะที่ขนาดครอบครัวเล็กลง เงินออมของประชาชนลดลงจนเกือบเป็นศูนย์ ชาวออสเตรเลียแต่ละคนถือบัตรเครดิตเป็นจำนวน ๓ เท่าของชาวยุโรปบนแผ่นดินใหญ่ หนี้รวมของ ประเทศเพิ่มขึ้น ๒ เท่า ระหว่าง ๒๕๓๙-๒๕๔๗ ชาวออสเตรเลียต้องทำงานหนักขึ้นเพื่อการชำระ หนี้ สิ่งที่เป็นออสเตเลียหลังจากใช้ระบบ ทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวก็คือ ความทุกข์ยากทาง อารมณ์ที่ต้องได้รับการรักษาของประชาชน ซึ่ง เพิ่มขึ้น ๒ ใน ๓ ในปี ๒๕๔๔ เมื่อเปรียบเทียบกับ

ปี ๒๕๔๐ ข้อสำคัญก็คือนักวัตถุนิยมและผู้ที เผชิญกับวิกฤติทางจิตใจมีอายุน้อยลงเรื่อยๆ และไม่ได้เกิดกับครอบครัวที่มีรายได้น้อยเท่านั้น ในสหรัฐฯ ระหว่างปี ๒๕๑๗-๒๕๔๒ ลัดส่วนของ เยาวชนที่มีปัญหาในเรื่องอารมณ์และความ ประพฤติเพิ่มขึ้น ๒ เท่า

หมายเหตุ : ดร.โลว บุญมา อดีตเศรษฐกรอาวุโส ของธนาคารโลกผู้ซึ่งในปัจจุบันพำนักอยู่ในสหรัฐฯ กล่าวว่าคนอเมริกันคิดเสมอว่าทุกอย่างต้อง ขยายตัว ตัวอย่างเช่น เพื่อนบ้านซึ่งเป็นนายพล เกษียณอายุที่อาศัยอยู่กับภรรยาและลูกหนึ่งคน ต่อมาลูกโตและย้ายออกไปอยู่ด้วยตนเอง แทนที่ สองคนสามีภรรยาจะซื้อบ้านใหม่ที่เล็กลงกลับซื้อ บ้านหลังใหม่ที่ใหญ่ขึ้น

๘. วัตถุนิยมนำไปสู่ความทุกข์ยากทางอารมณ์

ในปี ๒๕๓๖ นักจิตวิทยาชาวอเมริกันสองคน ชื่อ ทิม แคลเซอร์ และริชาร์ด โรอัน ได้พิมพ์ผล การศึกษาของเขาไว้ในหนังสือชื่อ “ด้านมืดของ ความฝันแบบอเมริกัน” (A Dark side of American Dream) นักจิตวิทยาทั้งสองพบว่านักเรียน อเมริกันที่ยึดเอาความสำเร็จด้านการเงินไว้เหนือ การพัฒนาด้านจิตใจ ความสงบสุขในครอบครัว และการช่วยกันรักษาโลกให้น่าอยู่ ต่างก็มี “ความสงบสุขทางอารมณ์” น้อยกว่าที่ควรมาก พวกเขาต่างเผชิญหน้ากับความกังวล รวมทั้งมี พลังจิตและพลังชีวิตต่ำ นอกจากนั้น แรงจูงใจ ทางด้านวัตถุนำไปสู่ “ความไร้สุข” วัตถุนิยมเพิ่ม ความหดหู่ความกังวล ความหลงตัวเองและความ รู้สึกว่าชีวิตเป็นสิ่งที่ไม่น่ารื่นรมย์ด้วย เขาทั้งสอง ยังศึกษาคนจำนวนหลายพันคนในหลายประเทศ และได้ผลลัพธ์ที่ไม่ต้องสงสัยเลยว่า**วัตถุนิยมก่อให้เกิดความทุกข์ทางใจ** การยึดติดในวัตถุเพิ่มความ เสี่ยงในเรื่องการหดหู่ การทำลายข้าวของ การ พังพាកการสูบบุหรี่ การดื่มแอลกอฮอล์ และการใช้ ยาเสพติด นักวัตถุนิยมทุกเพศทุกวัยยังคงอยู่ใน

ภาวะไร้สุข และมักแสดงอาการทางกายด้วย

นอกจากการศึกษาข้างต้น การศึกษาอีกชั้นหนึ่งที่ทำกับผู้มีอายุ ๑๒-๒๐ ปี พบว่า ผู้ที่มุ่งมั่นจะครอบครองสิ่งของราคาแพงและการมีรูปร่างหน้าตาสวยหรือหล่อเหลามักอยู่ในภาวะเสี่ยงที่จะมีปัญหาทางจิต รวมทั้งมักมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนและคนรัก การศึกษาความเชื่อมโยงระหว่างความทะเยอทะยานกับผลทางอารมณ์ของนักเรียนกว่า ๗,๐๐๐ คน ในอังกฤษ เดนมาร์ก เยอรมนี อินเดีย รัสเซีย สิงคโปร์ เกาหลีใต้ และอื่น ๆ รวม ๔๑ ประเทศพบว่า ความทะเยอทะยานอย่างแรงกล้าต่อผลสำเร็จทางการเงินจะอยู่ควบคู่กับความพอใจในชีวิตที่น้อยลง การสำรวจความคิดเห็นของชาวอังกฤษเมื่อเร็ว ๆ นี้พบว่า ชาวอังกฤษร้อยละ ๘๐ อยากเห็นรัฐบาลส่งเสริม “ความผาสุก” มากกว่าการส่งเสริมความมั่งคั่ง

๙. ผู้ที่ยึดติดทางวัตถุมักมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดี

ผู้ที่ชื่นชอบวัตถุนิยมมักมีปัญหาทางบุคลิกภาพมากกว่าผู้ที่ไม่ยึดติดกว่าหนึ่งเท่า ความสัมพันธ์กับผู้อื่นมักอายุสั้นและมีลักษณะติดลบ จากตัวอย่างนักเรียน ๕๐๐ คนใน ๑๒ เดือนที่ผ่านมา ผู้ที่หลงวัตถุนิยมจะมีการโต้เถียงกล่าวหาและสบถสาบานกับความรัก รวมทั้งมีการฉุดกระชากลากถู และทำให้เจ็บปวดทางร่างกาย พวกเขามีความพร้อมน้อยที่จะช่วยเหลือผู้อื่นและไม่ค่อยสนใจในทัศนคติของคนอื่น พวกเขามักชื่นชอบ “การแข่งขันและความเป็นหนึ่ง” ในทุกด้าน พวกเขาพร้อมที่จะทำร้ายผู้อื่นถ้าเห็นว่าจำเป็นในการบรรลุวัตถุประสงค์ของตน และพวกเขามักมีปัญหาด้านบุคลิกภาพ กลุ่มการเมือง “ฝ่ายขาว” หรือ “นีโอคอนส์” ของสหรัฐฯ มักโทษว่าการล่มสลายของครอบครัวและความเสื่อมทรามของชุมชนเกิดจากความตกต่ำของศาสนาและศีลธรรมทั้ง ๆ ที่ควรจะโทษลัทธิทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวและลัทธิวัตถุนิยมซึ่งเป็นต้นเหตุที่แท้จริง

นักวัตถุนิยมมักไม่น่าเชื่อถือและขาดความ

สามารถในการปกครองตนเอง ถ้าเงิน ชื่อเสียง หรือรูปร่างหน้าตาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้ใด เขาผู้นั้นมีแนวโน้มว่าจะไม่เข้าใจและไม่เชื่อลัทธิของตัวเอง รวมถึงมักถูกขับเคลื่อนโดย “รางวัลและการยกย่อง” เป้าหมายจากภายนอกมักเพิ่มพูนความเบื่อนาย ความหดหู่ ความกระวนกระวาย และความบกพร่องทางบุคลิกภาพ

๑๐. วัตถุนิยมและการดูโทรทัศน์

นักวัตถุนิยมมักมีความนับถือตัวเองต่ำ ถ้าความนับถือตัวเองขึ้นกับการครอบครองวัตถุ ความนับถือตนเองก็จะเปราะบางและมีอายุสั้น ในกรณีที่เขาพลาดหวังในเป้าหมายภายนอก เขาจะรู้สึกตกต่ำอย่างรุนแรง นักวัตถุนิยมมักตั้งเป้าหมายอย่างหยิ่งยโส และมักชื่นชมการสรรเสริญเยินยอและเป็นศัตรูต่อการวิพากษ์วิจารณ์ แหล่งใหญ่ของเป้าหมายภายนอกที่เพื่อฝันก็คือโทรทัศน์ การศึกษาในออสเตรเลีย เดนมาร์ก ฟินแลนด์ ฮอลแลนด์ และสหรัฐฯ พบว่าผู้ที่หลงติดในวัตถุมักจะโปรดปรานการดูโทรทัศน์ โดยเฉพาะรายการที่น่าเสนอชีวิตผู้คนที่ยังดำรงชีวิตอย่างไ่ทุกข์เกินจริงและการโฆษณาที่มุ่งสร้างความไม่พอใจกับทรัพย์สินที่มีอยู่แล้ว พวกเขาจึงเสี่ยงกับความรู้สึกที่ไม่พอใจอยู่ตลอดเวลา ฉะนั้น ผู้เสพติดการดูโทรทัศน์จึงมักไม่พอใจในชีวิตของตนเอง มีขวัญและกำลังใจต่ำ และรู้สึกว่าตนอยู่ในฐานะด้อยกว่าผู้อื่น การศึกษาผู้ใหญ่ ๑,๒๐๐ คนในสหรัฐฯ คานาดา ออสเตรเลีย จีน และตุรกี ชี้ให้เห็นว่านักวัตถุนิยมมีความพึงพอใจกับมาตรฐานการดำรงชีวิตของตนน้อยเมื่อพวกเขาถูกถามให้เปรียบเทียบกับชีวิตที่เห็นในโทรทัศน์รวมทั้งมีความรู้สึกโดดเดี่ยวแยกตัวจากสังคมและรู้สึกหดหู่ เหตุผลของการหลบไปเฝ้าดูโทรทัศน์ก็เพื่อหลีกเลี่ยงความรู้สึกว่าตนเองล้มเหลว

๑๑. สังคมอุตสาหกรรมและสังคมเมือง

สังคมดังกล่าวข้างต้นได้ถูกสรุปว่าเป็นต้นเหตุของความทุกข์ยากทางจิตในระดับสูง การศึกษาในยุโรป ในศตวรรษที่ ๑๙ ชี้ชัดว่าอัตราการจ้างงานในโรงงานที่สูงขึ้นนำไปสู่อัตราความทุกข์ยากที่มากขึ้นด้วย การโยกย้ายประชากรจากชนบทเข้าสู่โรงงานก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม พ่อ แม่ ลูก และเครือญาติต้องแยกย้ายจากถิ่นเดิมไปอยู่อาศัยในหมู่คนแปลกหน้า และในสิ่งแวดล้อมที่แตกต่าง ความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความมั่นคงน้อยลง การหย่าร้างและแยกจากกันเพิ่มสูงขึ้น บัณฑิตบุคคลเข้าแทนที่การรวมหมู่และความเอื้ออาทร ที่เห็นได้ชัดเจนที่สุดคือการศึกษาที่พบว่าผู้คนที่อาศัยอยู่ในชนบทเป็นโรคจิตที่มีบุคลิกแตกแยก (schizophrenia) น้อยกว่าผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ถึง ๔ เท่า ผู้อยู่อาศัยในเมืองจะมีความกังวลในเรื่องที่อยู่อาศัย การงาน ชีวิตสมรส การเลี้ยงดูลูกและความปลอดภัยของตนเองและครอบครัว ความตึงเครียดระหว่างชนชั้นจะเพิ่มขึ้นเมื่อความแตกต่างด้านรายได้ขยายตัว ปรากฏการณ์ข้างต้นเป็นสิ่งที่พบเห็นได้ในสหรัฐฯ อังกฤษ แคนาดาและยุโรป ไปจนถึงประเทศไนจีเรีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนอเมริกันในปัจจุบันมีโอกาสเผชิญหน้ากับความหดหู่มากกว่าในยุค ๒๔๙๓ ถึง ๓-๑๐ เท่า

๑๒ ผลกระทบของทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวต่อสังคมอเมริกัน

ระบบเศรษฐกิจนี้ได้สร้างผลกระทบที่รุนแรงและเลวร้ายอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ดังนี้ :

ผลต่อธุรกิจ

● ในระบบทุนนิยมที่เห็นแก่ตัว ความสำเร็จทางธุรกิจแสดงออกโดยราคาหุ้นและผลกำไรก็รายงานเป็นรายไตรมาสแทนการรายงานเป็นรายปี การที่ผู้บริหารสามารถซื้อหุ้นได้ตามที่บริษัทกำหนด

ชี้ให้เห็นว่าบริษัทมุ่งแสวงหากำไรในระยะสั้น บรรดาซีอีโอและผู้อำนวยการซึ่งได้รับเงินเดือนและผลประโยชน์อื่นๆ ในระดับที่สูงมากจะทำทุกอย่างที่จะทำให้ราคาหุ้นขึ้นสูงมาก ๆ ในเวลาอันรวดเร็ว พวกเขาไม่ลังเลที่จะไล่ซื้อบริษัทอื่น ควบรวมกิจการ (มักไม่ประสบความสำเร็จในระยะยาว) ไปจนถึงปั่นราคาและฉ้อฉล ในปี ๒๕๔๔ ผู้บริหารชาวอเมริกัน ๔,๐๐๐ คนของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์ได้รับค่าตอบแทนมากกว่าคนละหนึ่งล้านดอลลาร์ต่อปี เงินเดือนเฉลี่ยของผู้บริหารใน ๓๖๒ บริษัทคือ ๑๒.๔ ล้านต่อปี ซึ่งสูงกว่ารายได้เฉลี่ยในปี ๒๕๓๓ ถึง ๖ เท่า และสูงกว่าเงินเดือนเฉลี่ยของพนักงานถึง ๕๐๐ เท่า เงินเดือนและผลประโยชน์ที่ไมเคิล ไอสเนอร์ ผู้บริหารของดิสเนย์ได้รับคือ ๒๐๐ ล้านดอลลาร์ต่อปี

● แม้รัฐบาลสหรัฐฯ (ยอร์ช บุช) จะประกาศสนับสนุนระบบทุนนิยมเสรีอย่างเต็มที่ แต่รัฐบาลกลับให้เงินสนับสนุนบริษัทเกษตรข้ามชาติและบริษัทอื่น ๆ ของสหรัฐฯ เป็นเงินปีละแสน ๆ ล้านดอลลาร์ และเมื่อธุรกิจของเอกชนเผชิญกับวิกฤติใด ๆ รัฐบาลก็จะกระโดดเข้าไปโอบอุ้มอย่างรวดเร็วด้วยเงินภาษีของประชาชน แต่เมื่อธุรกิจของประเทศกำลังพัฒนาเผชิญกับวิกฤติ รัฐบาลของประเทศนั้น ๆ จะถูกบอกว่าควรปล่อยให้ล้ม มีฉะนั้นจะขัดกับหลักทุนนิยมเสรี ด้วยเหตุนี้ แม้แต่นักวิชาการอเมริกันเองก็ยังคงกล่าวว่าสหรัฐฯ เป็นเจ้าของ “ลัทธิยกเว้นตนเอง” (exceptionalism)

● ธุรกิจในระบบทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวต่างยึดหลักว่า หน้าที่ของบริษัทคือการทำกำไรโดยไม่มีหน้าที่ต่อสังคม การช่วยเหลือหรือการบริจาคให้ท้องถิ่นขึ้นอยู่กับความปรานีและการตัดสินใจของคนรวยแต่ละคน ความสำเร็จของบริษัทคือราคาหุ้นในปัจจุบันเท่านั้น ผลตอบแทนก้อนใหญ่ในเวลาอันรวดเร็วเป็นเป้าหมายของนักลงทุน ตัวธุรกิจเองกลายเป็นสินค้าสำหรับซื้อขายเพื่อกำไร

ของผู้บริหารระดับสูงหรือนายทุนในภาคการเงิน

หมายเหตุ : บริษัทบนแผ่นดินใหญ่ยุโรปหลายบริษัทแต่งตั้งกรรมการบริหารซึ่งประกอบด้วยตัวแทนผู้ถือหุ้น ตัวแทนพนักงานและตัวแทนพนักงานและตัวแทนของชุมชนที่บริษัทนั้น ๆ ตั้งอยู่ในสัดส่วนละเท่า ๆ กัน ทั้งนี้เพราะถือว่าทุกฝ่ายคือ “ผู้ร่วมถือเดิมพัน” (stakeholder) และจากการกดดันของภาคประชาสังคมปัจจุบันจึงเริ่มมีหนังสือและตำราเกี่ยวกับ “ความรับผิดชอบต่อสังคมของบริษัท” (corporate social responsibility) ออกเผยแพร่มากขึ้น อย่างไรก็ตาม นักวิชาการอเมริกันกล่าวว่านโยบายของบริษัทอเมริกันในเรื่องนี้ยังเป็นเพียง “ความเคลื่อนไหวทางยุทธศาสตร์” หรือการสร้างภาพเท่านั้น

ผลต่อคนรวย

● ภาษีที่เก็บจากกลุ่มคนรวยลดลงมากตั้งแต่ปี ๒๕๒๓ คนอังกฤษที่รวยที่สุดร้อยละหนึ่งมีรายได้เพิ่มขึ้นเท่าตัวจากร้อยละ ๖.๕ เป็นร้อยละ ๑๓ ของรายได้รวมทั้งประเทศ ชาวอเมริกันร้อยละ ๐.๑ ที่รวยที่สุดมีสัดส่วนรายได้เพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๒ เป็นร้อยละ ๗ ของรายได้รวม ในขณะที่ในฝรั่งเศสและญี่ปุ่น สัดส่วนของความแตกต่างของรายได้ยังอยู่ในระดับเดิม สรุปได้ว่า ตั้งแต่ทศวรรษ ๑๙๗๐ (๒๕๑๓) รายได้ของกลุ่มคนร้อยละ ๒๐ ที่รวยที่สุดเท่านั้นที่เพิ่มขึ้น ในขณะที่รายได้สุทธิของคนอเมริกันโดยเฉลี่ยไม่ได้เพิ่มขึ้นแต่อย่างใด คนจนในสหรัฐฯ มีโอกาสรอดพ้นจากความยากจนน้อยกว่าคนจนในแคนาดา อังกฤษ สวีเดน เนเธอร์แลนด์ และเยอรมนี และหลังจากหลุดพ้นจากความยากจนแล้ว พวกเขาก็กลับไปสู่ความยากจนอีกภายใน ๕ ปี สำหรับคนยากจนเพศชายผิวขาว พวกเขามีโอกาสไต่อันดับทางสังคมมากไปกว่าโอกาสที่เขามีในปี ๒๕๓๓ การเข้าถึงความมั่งคั่งโดยผ่านการศึกษาไปได้น้อยกว่าการมีพื้นฐานที่ดีทางครอบครัว นักศึกษาที่มาจาก

ครอบครัวร้อยละ ๒๐ ที่อยู่สูงสุดของสังคม ถึง ๙ เท่า ฉะนั้น การที่ยอร์ช บุชและนักการเมืองอเมริกันกล่าวว่า “เราคือชาติที่ประชาชนมีเสรีภาพและมีโอกาสที่ดีที่สุดในโลกรวมทั้งเป็นสังคมที่เป็นธรรมที่สุดและเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดในโลก” นั้นพวกเขาไม่กำลังพูดโกหกก็กำลังพูดไม่ตรงกับความจริงอย่างสิ้นเชิง

สถานการณ์ในอังกฤษก็ไม่ได้แตกต่างไปจากในสหรัฐฯ คือคนรวยเท่านั้นที่มั่งคั่งขึ้น ในปัจจุบันคนอังกฤษเพียงร้อยละ ๐.๓ เป็นเจ้าของเงินสดหรือทรัพย์สินที่สามารถเปลี่ยนเป็นเงินสดได้เร็วถึงร้อยละ ๕๐ ของทั้งหมด อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ในประเทศต่างๆ บนแผ่นดินใหญ่ยุโรปกลับแตกต่างออกไป รัฐบาลของประเทศเหล่านั้นยังผูกการดำรงอยู่ของรัฐสวัสดิการ บริษัทต่างๆ ก็มีความรับผิดชอบต่อสังคม (corporate social responsibility) และมุ่งผลกำไรในระยะยาว

● คนที่รวยที่สุดในโลก ๒๐๐ คนมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นกว่าหนึ่งเท่าตัวในเวลาเพียง ๔ ปีระหว่าง ๒๕๓๗-๒๕๔๑ ซึ่งมีมูลค่ากว่าหนึ่งล้าน ๆ ดอลลาร์

● คนชั้นนำของสหรัฐฯ และอังกฤษ ที่สนับสนุนลัทธิทุนนิยมเสรีของ มิลตัน ฟรีดแมน ต่างก็เป็นผู้มีอิทธิพลต่อหน่วยงานทางเศรษฐกิจ โรงเรียนทางธุรกิจ และองค์กรระดับโลก เช่น ธนาคารโลก และไอเอ็มเอฟ ซึ่งต่างก็เป็นสถาบันที่จะชี้นำและฝึกฝนอบรมบรรดาผู้นำของประเทศกำลังพัฒนาอีกต่อหนึ่ง องค์กรและบุคลากรของสถาบันเหล่านั้นก็มีหน้าที่ชักจูงให้ประเทศกำลังพัฒนากู้เงินก้อนมหึมาจากองค์กรการเงินระดับโลกอย่างต่อเนื่อง

● ในทุกประเทศที่เปิดรับระบบทุนนิยมที่เห็นแก่ตัว ผู้ที่ร่ำรวยขึ้นคือกลุ่มคนร้อยละหนึ่งที่อยู่ระดับบนสุดของสังคม และนั่นทำให้ระบบนี้เป็นที่น่าสนใจและนิยมชมชอบของคนชั้นนำที่บริหารประเทศและเป็นเหตุให้ระบบนี้ขยายตัวไปเรื่อยๆ (คนกลุ่มนี้มักพร้อมใจกันพูดว่า “โลกาภิวัตน์และทุนนิยมเสรีเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้”) ๒ ต่อฉบับหน้า

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๒๙)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังตอนเข้ามาุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนั้นคนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า ุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน”ทั้งที่เป็นโลกียะประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมปวีตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบานหรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น“อารยชน” กับ“ปุถุชน”หรือ“กัลยาณชน” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง“หลักคิด”หรือ“การคำนวณ”ของ“ปัญญาโลกียะ” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ“ปัญญาโลกุตระ” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ“อารยบุคคล”ที่ถูกต้องตามสังธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น“โสตาบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง“สัมมาทิฐิ” นั้น ยิ่งบรรลุธรรม“โลกุตระ” ก็ยังเป็นคนขยันการงาน มี“สัมมาอาชีพ” ขนึ้เป็น“บุญนิยม” สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ“อารยบุคคล”จะมี“ปัญญาโลกุตระ” เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ“บุญนิยม” ป่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“บุญ”จึงไม่เพียงเป็น“บุญ” แค่**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี“บุญ”ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังจะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี“บุญ”แบบโลกียธรรม โลกุตระธรรมนั้นมีทั้ง“บุญ”ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังจะ** และมีทั้ง“บุญ”แบบโลกียธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“โลกุตระธรรม”จะต้องเป็น“บุญ”ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังจะ”****ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“แนวคิด”เล่นๆ หรือเป็นแค่“ตรรกะ”वादเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปได้ไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่ๆ** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“บุญนิยม” ข้อ ๑ **ต้องเป็นโลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ“ทุนนิยม”กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข้าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุลุทธิจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุลุทธิยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือ ไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณมยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และจะไปถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื้อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลुได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ **“เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมัตถสัจจะ ผู้โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง** และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดสู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน” กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็น**ไตรลักษณ์** คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิวาว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แะไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชฌฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโลภะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

ผู้ใดสามารถปฏิบัติ“พันสังโยชน์ ๓”ที่เจริญดีทั้ง“ไตรสิกขา” หรือเจริญดีทั้ง“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” หรือเจริญดีทั้ง“จรณะ ๑๕”แม้จะยังไม่ครบ“วิชา ๘” หรือเจริญดีทั้ง“มรรคองค์ ๘” เป็นต้น ซึ่งล้วนเป็นทฤษฎีหลักแห่งการปฏิบัติธรรมอันแท้จริงของพระพุทธเจ้าที่สำคัญทั้งสิ้น ถ้าเข้าใจหลักการปฏิบัติดังกล่าวมานั้นอย่าง สัมมาทิวาจริง ถูกต้องถูกแท้ถูกถ้วนตามหลักเกณฑ์ ผู้ปฏิบัติก็ไม่สับสนหรือไม่สงสัยเลยว่า ทุกหลักที่กล่าวมานั้นล้วนปฏิบัติไปสู่“สัมมาสมาธิ”หนึ่งเดียวกันทั้งนั้น เพราะทุกหลักล้วนเป็นการปฏิบัติในชีวิตประจำวันปกติ

เพื่อขัดเกลากิเลสในจิตใจเป็น“**การทำใจในใจ**”(มนสิการ) ตามแบบของพระพุทธเจ้าทางเดียวกันทั้งสิ้น กล่าวคือ ลืมตามีสติสัมปชัญญะปฏิบัติอยู่ในทุกอิริยาบถ

โดยมีความรู้และความสามารถถึงขั้นมี“วิปัสสนาญาณ”ทำงานกับจิต-เจตสิก-รูป-นิพพานด้วย**โพชฌงค์ ๗** เหมือนๆกัน เพียงแต่กำหนดหัวข้อธรรมต่างกันเท่านั้น

ไม่มีทฤษฎีใดให้ไปนั่งหลับตานั่งสมาธิแบบฤษีดาบสที่สอนกันมาเก่าแก่โดยเพ่งกลืนเป็นหลักใหญ่เลย นอกจากจะเข้าใจผิดไปเอง เช่น ข้อที่ว่า “สัมมาสมาธิ” ในหลัก“มรรคองค์ ๘”ใน..ที่ท่านให้ นั่งสมาธิ “อิทธิจิตสิกขา” ในหลัก“ไตรสิกขา”ใน..ที่ท่านให้ นั่งสมาธิ หรือ“ฌาน”ในหลัก“จรณะ ๑๕”ใน..ที่ท่านให้ นั่งสมาธิ ซึ่งก็เป็นการตีความเอาเองโดยอัตโนมัติ เข้าใจเอาเองทั้งสิ้นว่า**“ถ้าสมาธิก็ต้องนั่งสมาธิ”** ไม่ได้ตรวจสอบให้ตรงตามพระอนุสาสน์ หรือตามคำสอนของพระพุทธเจ้าให้สัมบูรณ์ จึงเพี้ยนผิดไป

การ**นั่งหลับตา**ทำสมาธิให้จิตสงบอยู่ในฌานวิงค์ หรือวิธีทำสมาธิแบบที่เรียกว่า “เจโตสมถะ”นี้ หากเข้าใจเป็น สัมมาทฤษฎี ก็สามารถนำมาใช้ช่วยปฏิบัติพุทธธรรมได้ ช่วยอุปการะเสริมเติม“ทางเอก”(มรรค องค์ ๘ เป็นต้น) ให้การปฏิบัติก้าวหน้าเจริญยิ่งขึ้นได้ด้วย พระพุทธเจ้า จึงตรัสว่า **สมาธิสามัญ** ชนิดดังกล่าวนี้เป็น“อุปการะมาก”

ถ้าศึกษาค้นคว้ากันให้ถ่องแท้จริงๆแล้ว จะรู้ได้ชัดว่า คำว่า “**สมาธิ**”สามัญ(ไม่คำว่า“สัมมา”กำกับ)ก็อย่างหนึ่ง ส่วน“**สัมมาสมาธิ**”นั้นอีกอย่างหนึ่ง วิธีปฏิบัติต่างกันคนละแบบ ผลของความเป็น“สมาธิ”หรือเป็น“อิทธิจิต”ก็ต่างกัน คนละแบบ คนละ“สิทธิพฤติ”กันเลย

เพราะ“**สัมมาสมาธิ**”นั้น เป็น“สมาธิ”พิเศษของพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะต่างหาก ซึ่งไม่เหมือน**สมาธิสามัญ** ที่รู้กันมาก่อนศาสนาพุทธเกิด และแม้ทุกวันนี้**สมาธิสามัญ** ก็ยังรู้กันแพร่หลายทั่วไปยิ่งกว่า“สัมมาสมาธิ”อยู่นั่นเอง

ดังนั้น ต้องศึกษาปริยัติกันให้**สัมมา** และปฏิบัติให้**สัมมาปฏิบัติ** จึงจะเป็น“สัมมามรรค”เกิดผลถึงขั้นปรมาตถธรรมที่เข้าข่าย“อาริยะ”แท้ ซึ่งมีการลดละกิเลสได้ ถูก“**ตัวตน**”ของ**สมุทัยอาริยสัง**อย่างมีภาวะจริง คือ “**สักกายะ**”ก็จะถูกกำจัด(ปะหน)ไปตามลำดับ (“อตตะ”ก็แปลว่า“ตัวตน”เหมือนกันกับคำว่า“สักกายะ”นั่นแหละ

เพียงแต่เป็น“ตัวตน”ที่อยู่กันคนละสถานะเท่านั้น “อตตะ”นั้นอยู่ในสถานะสามัญนาม ส่วน“สักกายะ”นั้นเป็นวิสามัญนาม)

ต้อง“**สัมมาทฤษฎี**”จริงผู้ปฏิบัติจึงจะกำจัด“สักกายะ”ถูก**ตัวตน**จริง ซึ่งก็คือ“**ตัวตน**”ของ**กิเลส** ก็“ตัวตน”ตามที่เรียกกันกลางๆว่า“อตตะ”นั่นเอง เพียงแต่ว่า “ตัวตน”ที่เรียกว่า“สักกายะ”นั้นบัญญัติขึ้นมาเรียกเจาะจง“ตัวตนของกิเลส”ที่ผู้ปฏิบัติมี“วิปัสสนาญาณ”สามารถสัมผัส รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน”ตัวนี้ได้จริงๆอยู่หลังๆเป็นปัจจุบัน

และถ้าสามารถกำจัดมันให้มันลดละจนคลายลงได้ “**ตัวตนของกิเลส**”(สักกายะ)ก็ลดลงๆ เล็กกลงๆๆ จึงเรียกว่า “**พินสักกายทฤษฎี**” ไปตามลำดับๆ โดยผู้ปฏิบัติมีภูมิถึงขั้นกำจัดทุกขได้ เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะจริง “**โดยความเป็นทุกข**”(ทุกขโต) และสามารถจัดการ“ดับ”ความเป็นทุกขนั้นๆได้จริง ถูก“**ตัวทุกขสมุทัยอาริยสัง**”

จนกระทั่งที่สุด“**ดับ**”มันสนิทลงเสร็จสิ้น“**หมดตัวตน**”นั้นๆ เมื่อถึงขั้นนี้ก็ถึงซึ่งความเป็น“**อนัตตา**”ถึงซึ่ง“**ความไม่มีตัวตน**” นั้นๆสำเร็จแล้ว

ความดับ จึงคือ **ตัวตนของกิเลสดับหมดสิ้นลงแล้ว** ด้วยประการฉะนี้เอง

นั่นคือ เรา“**พินอตตานทฤษฎี**” ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่า จะต้องถึงขั้น“**อนัตตโต**” คือ “**โดยความเป็นอนัตตา**”เป็นที่สุด นั่นก็คือ“**ความไม่มีตัวตนของกิเลส**” นั่นแหละ

อ่านบทพจนานุกรมคำตรัสของพระพุทธเจ้าดูดีๆอีกสูตรหนึ่ง “**อตตานทฤษฎีสูตร**” เป็นสูตรยืนยัน“**ความไม่มีตัวตน หรือความไม่เป็นอตตะ**” ซึ่งก็คือ“**ไม่มีอตตะ ๓**” นั่นเอง เพราะได้ปฏิบัติ“**พินอตตานทฤษฎี**” ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่า จะต้องถึงขั้น“**อนัตตโต**” คือ “**โดยความเป็นอนัตตา**”

(๒๕๖) ครั้งนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ ฯลฯ ได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ บุคคลรู้้อยู่อย่างไร เห็นอยู่อย่างไรรู้จักจะอตตานทฤษฎีได้ พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ บุคคลรู้เห็นจักขุแล โดยความเป็นอนัตตา จึงจะละอตตานทฤษฎีได้ รู้เห็นรูปโดยความเป็นอนัตตา จึงจะละอตตานทฤษฎีได้ รู้เห็นรูปขันธ์โดยความเป็นอนัตตา จึงจะละอตตานทฤษฎีได้ รู้เห็นจักขุสัมผัส โดยความเป็นอนัตตา จึงจะละอตตานทฤษฎีได้ รู้เห็นผัสสะ

เวทนา ทุกขเวทนา หรือทุกข์ขมสุขเวทนาที่เกิดขึ้น เพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็นอนัตตา จึงจะละอิตตานุกิฎฐิได้

บุคคลรู้เห็นหู... รู้เห็นจมูก... รู้เห็นลิ้น... รู้เห็นกาย... รู้เห็นใจโดยความเป็นอนัตตา จึงจะละอิตตานุกิฎฐิได้

บุคคลผู้เห็นธรรมารมณ โดยความเป็นอนัตตา จึงจะละอิตตานุกิฎฐิได้ รู้เห็นมโนวิญญาณ โดยความเป็นอนัตตา จึงจะละอิตตานุกิฎฐิได้ รู้เห็นมโนสัมผัส โดยความเป็นอนัตตา จึงจะละอิตตานุกิฎฐิได้ รู้เห็นแม้สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรือทุกข์ขมสุขเวทนาที่เกิดขึ้น เพราะมโนสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็นอนัตตา จึงจะละอิตตานุกิฎฐิได้ ดูกรภิกษุ เมื่อบุคคลรู้้อย่างนี้ เห็นอยู่อย่างนี้แล จึงจะละอิตตานุกิฎฐิได้ ฯ

เมื่ออ่านคำตรัสดีแล้ว พิจารณาถึถ้วนก็จะได้ว่า คำตรัส ทั้ง ๓ สูตรนี้ คือ ความชัดเจนของ“ไตรลักษณ์”

โดยเฉพาะ “ความไม่มีตัวตน” (อนัตตา) นั้น ผู้รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง “ความไม่มีตัวตน” จะเห็นได้ชัดตามคำตรัสว่า ผู้บรรลุธรรมที่ชื่อว่า “โดยความไม่มีตัวตน” (อนัตตโต) ซึ่งเป็นการบรรลุสภาพ “ดับสนิท” หรือ “นิโรธ” (นิพพาน) นั้น คือ ผู้รู้เห็นธรรมารมณ โดยความเป็นอนัตตา (ความไม่มีตัวตน) ผู้รู้เห็นมโนวิญญาณ โดยความเป็นอนัตตา (ความไม่มีตัวตน) ผู้รู้เห็นมโนสัมผัส โดยความเป็นอนัตตา (ความไม่มีตัวตน) ผู้รู้เห็นแม้สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรือทุกข์ขมสุขเวทนาที่เกิดขึ้น เพราะมโนสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็น อนัตตา (ความไม่มีตัวตน) จึงจะละอิตตานุกิฎฐิได้

นั่นก็หมายความว่า ผู้ปฏิบัติถึงที่สุดได้ “ละอิตตาท” อันมี “โอฬาริกอิตตา-มโนมยอิตตา-อรุณอิตตา” สำเร็จไปตามลำดับกระทั่งครบถ้วนหมดสิ้นเป็นผู้บรรลุ “ความไม่มีอิตตาหรือไม่มีตัวตน” สัมบูรณ์ นั่นคือ ผู้บรรลุ นิพพาน ก็เป็น “อรหัตต์” บริบูรณ์

ซึ่งหมายถึงคนที่ยัง “มี” ชีวิต มีอายตนะ ๖ คือ ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ ทำงานทั้งรู้ทั้งเห็นอยู่อย่างชัดเจนแจ่มแจ้งเต็มสภาพความเป็นปกติของคนที่มีจิตขึ้นรับวิถินั่นเอง ที่ “เป็นผู้มีนิโรธนิพพาน” ไม่ใช่ “การตายของร่างกายแตกตาย” (กายสสส ภาท) และไม่ใช่ “สภาพที่ต้องบรรลุแต่เฉพาะในขณะนั่งหลับตาอยู่ในภาวังค์” ตามที่พา

กันหลงเข้าใจผิดอยู่ทั่วไปส่วนมากของชาวพุทธในทุกวันนี้ด้วย [หมายความว่า ขณะปฏิบัตินั่งสมาธิอยู่ในภาวังค์ก็มีโอกาสบรรลุได้ด้วย ถ้าปฏิบัติ “สมาธิสามัญ” นั้นอย่างสัมมาทวิฏฐิ แต่ตามจริงนั้น ผู้ปฏิบัติจะบรรลุในขณะที่ “สัมมาสมาธิ” ที่ดำเนินชีวิตในอริยาบถต่างๆ สัมตาทปตทำงานใดๆ อยู่ นั้นแหละมากกว่า]

นัยสำคัญของ “ไตรลักษณ์” ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้อย่าง “สัมมาทวิฏฐิ” นั้น ได้แก่

๑. ไม่เพียงแค่ “ไตรลักษณ์” ที่เป็นตรรกะเท่านั้น หรือแค่เพียงความรู้เหตุผล หรือแค่ความคะเนนึกคิด ได้อย่างลึกซึ้ง หรือแค่สุดมยปัญญา-จินตามยปัญญา หรือแค่รู้แจ้งแทงทะลุจากผลที่ได้ขบคิดพิจารณากระทั่งสำเร็จสุดยอดของความคิดเท่านั้น โดยไม่มี “ของจริง” นั้นๆ ปรากฏหรือมี “สภาวะ” จะให้ “รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”

๒. แต่เป็น “ไตรลักษณ์” ที่เห็น “ความไม่เที่ยง” (อนิจจัง) - “ความทุกข์” (ทุกขัง) - “ความไม่มีตัวตน” (อนัตตา) ” อันมีองค์ประกอบครบพร้อมในขณะที่ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย เปิดรับสัมผัสรูป-เสียง-กลิ่น-รส-โผฏฐัพพะ อยู่ ‘หลัดๆ โทนโท’ กับมหาภูตรูปสิ่งภายนอกในปัจจุบัน

โดยเฉพาะองค์ประกอบครบพร้อมในขณะที่ใจสัมผัสอยู่กับธรรมารมณอันเป็นใจในใจของตนเองแท้ๆ โทนโท ซึ่งเกิดในภายใน ขึ้นอุปาทายรูป หรือการสัมผัสของนามธรรมต่อนามธรรมที่สูงขึ้นๆ ขึ้นปรมัตถธรรม อันเป็นจิต..เจตสิก..รูป..นิพพานกันทีเดียว ว่าอนัตตา คือ โฉน

๓. ดังนั้น ผู้ที่รู้จักรู้แจ้งเห็นจริง “ไตรลักษณ์” ก็จะ ต้องสัมผัสของจริงด้วยตาหูจมูกลิ้นกายใจด้วยตนเอง มี “ของจริง” ที่แสดงสภาวะของ “ความไม่เที่ยง-ความไม่ทุกข์-ความไม่มีตัวตน” ชนิดที่สัมผัสแต่ละต้องสภาวะนั้นๆ อยู่หลัดๆ ทุกสภาวะ มีญาณหรือตาทิพย์เห็นแจ้ง “ของจริง” นั้นๆ ว่า “ไม่เที่ยง-เป็นทุกข์-ไม่มีตัวตน” ชนิด “รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” (มิวัชชา ๘ หรือมีญาณ ๑๖) โดยความเป็นของไม่เที่ยง (อนิจจัง) - โดยความเป็นทุกข์ (ทุกขัง) - โดยความไม่มีตัวตน (อนัตตโต) เป็นวิทียาตราตร

๔. การมีความรู้แจ้งรู้จริงขั้นสัมผัส “ในภายใน” จิตวิญญาณของตนเองนี้ มีภาษาพระว่า ญาณทัสสนะ หรือเรียกกันว่า “ตาทิพย์-ตาใน” ซึ่งเป็นความรู้อันพิเศษ

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

ใครจะไปคาดคิดว่า
นักการเมืองที่โลกแก่งแย่งกัน
สาเหตุล้วนมาจากกาม
ใคร่อยากในรูปสกลิ่นเสียงสัมผัสทั้งนั้น

การเมืองเรื่องกาม

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับ

อยู่ ณ นิโครธาราม (อารามที่พระญาติสร้างถวาย) เขตกรุงกบิลพัสดุ์ ในแคว้นสักกะ

เจ้าศากยะพระนามว่า มหานาม เสด็จเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ แล้วกราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์เข้าใจข้อธรรมที่ทรงแสดงมานานแล้วอย่างนี้ว่า โลภะ (ความโลภ) โทสะ (ความโกรธ) โมหะ (ความหลง) ต่างก็เป็นอุปกิเลสแห่งจิต (คืออาการชั่วที่ทำให้จิตมัวหมอง) เมื่อเป็นเช่นนั้น บางคราวความโลภก็ตาม ความโกรธก็ตาม ความหลงก็ตาม ยังครอบงำจิตของข้าพระองค์ไว้ได้

ข้าพระองค์จึงเกิดความคิดว่า กิเลสอะไรเล่าที่ข้าพระองค์ยังละไม่ได้เด็ดขาด (สมุจเฉตปหาน) ในภายใน อันเป็นเหตุให้ความโลภ ความโกรธ ความหลง จังยังครอบงำจิตของข้าพระองค์ไว้ได้เป็นครั้งคราว”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับอย่างนั้น ก็ตรัสตอบว่า

“ดูก่อนมหานาม ก็เพราะกิเลสนั้นท่านยังละไม่ได้เด็ดขาดในภายใน จึงเป็นเหตุให้ความโลภ ความโกรธ ความหลง ยังครอบงำจิตไว้ได้เป็นครั้งคราว แต่ถ้าท่านละกิเลสนั้นได้เด็ดขาดในภายในแล้ว ท่านก็จะไม่อยู่ครองเรือน ไม่บริโภคมกาม (ความใคร่อยากในรูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัสที่พอใจ) แต่เพราะท่านยังละกิเลสไม่ได้เด็ดขาดในภายใน จึงยังอยู่ครองเรือน ยังบริโภคมกามอยู่

ดูก่อนมหานาม ถ้าแม้ว่าพระอาริยสาวก (สาวกผู้มีใจสูงประเสริฐไกลจากกิเลส) เล็งเห็นด้วยปัญญาโดยถูกต้องตามเป็นจริงว่า กามให้ความยินดีน้อย (อัปปัสสาทา) กามมีทุกข์มาก (พหุ-ทุกข์า) กามมีความคับแค้นมาก (พหุปายาสา) กามมีโทษอย่างยิ่ง (อาทินิว) ถึงจะเว้นจากกาม เว้นจากอกุศลธรรม (สิ่งชั่ว) แต่ยังไม่บรรลุมาน (อาการจิตแผ่วแน่สงบจากกิเลส) ที่มีปิติและสุข หรือกุศลธรรม (สิ่งดี) อันที่สงบกว่านั้น ท่านก็จะ

ยังเวียนมาในกามอยู่

แต่เมื่อใด ท่านเล็งเห็นด้วยปัญญาโดยถูกต้องอย่างนี้ว่า กามให้ความยินดีน้อย กามมีทุกข์มาก กามมีความคับแค้นมาก กามมีโทษอย่างยิ่ง แล้วท่านก็เว้นจากกาม เว้นจากอกุศลธรรม บรรลุมาน มีปิติและสุข หรือกุศลธรรมอันที่สงบกว่านั้น เมื่อนั้นแหละ ท่านย่อมเป็นผู้ไม่เวียนมาในกามอีกแน่แท้

ดูก่อนมหานาม ก็อะไรเล่าเป็นโทษของกามทั้งหลาย คือกุลบุตรในโลกนี้เลี้ยงชีวิตอยู่ด้วยความขยันค้ำฉนวน เพาะปลูก ค้าขาย เลี้ยงโค เป็นข้าราชการ หรืออยู่ด้วยศิลปะอย่างใดก็ตาม ก็ต้องตรากตรำต่อความหนาว ต่อความร้อน ต้องงุ่นง่านเดือดร้อนกับเหลือบ ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานกระทั่งต้องตายด้วยความทิวกระหาย นี่เป็นโทษของกาม เป็นกองทุกข์ที่เห็นๆ กันอยู่ มีกามเป็นเหตุ มีกามเป็นรากเหง้า มีกามเป็นตัวบังคับ เกิดเพราะเหตุกามทั้งหลายทั้งนั้น

หรือถ้ากุลบุตรขยันหมั่นเพียร มีความพยายามอยู่ แต่ไม่สำเร็จผลในทรัพย์สมบัติ เขาย่อมเศร้าโศก ลำบาก รำพัน ตีอกคร่ำครวญ ถึงความหลงเลอะเลือนว่า ความขยันของเราเป็นโมฆะ (สูญเปล่า) หนอ ความพยายามของเราไม่มีผลหนอ แม้ก็เป็นโทษของกามทั้งหลาย

หรือถ้ากุลบุตรนั้นขยัน พยายามอยู่ จนได้ทรัพย์สมบัติสำเร็จผลก็ตาม แต่เขากลับจะได้รับความทุกข์ใจ ที่ต้องคอยดูแลรักษาทรัพย์สมบัติเหล่านั้นไว้ ด้วยความคิดว่า ทำอย่างไร พระราชาจะไม่มาริบทรัพย์นั้นไป พวกโจรจะมาปล้นเอาไปไม่ได้ ไฟจะไม่ไหม้ น้ำจะไม่พัดหาย ทายาทอภัยริยจะไม่ผลาญหมด

แม้ขณะที่คอยคุ้มครองรักษาทรัพย์อยู่ ก็ถูกพระราชาริบทรัพย์ไป โดนโจรปล้น เกิดไฟไหม้ น้ำพัดพาไป ทายาทอภัยริยมาผลาญทรัพย์ เขาย่อมเศร้าโศก ลำบาก รำพัน ตีอกคร่ำครวญ ถึงความหลงเลอะเลือนว่าสิ่งใดเคยเป็นของเรา แม้

สิ่งนั้นก็ไม่ใช่ของเราเสียแล้ว นี่แหละก็เป็นโทษของกามทั้งหลาย

หรือแม้พระราชาทรงหลาย ก็วิวาทกันกับพวกพระราช กษัตริย์ทั้งหลายก็วิวาทกันกับพวกกษัตริย์ พราหมณ์ทั้งหลายก็วิวาทกันกับพวกพราหมณ์ คฤหบดีทั้งหลายก็วิวาทกันกับพวกคฤหบดีปิตามารดาทั้งหลายก็วิวาทกันกับพวกบุตร พี่น้องทั้งหลายก็วิวาทกันกับพวกพี่น้อง สหายทั้งหลายก็วิวาทกันกับพวกสหาย **ชนทั้งหลายต่างถึงการทะเลาะแ่งแย่งกัน วิวาทกัน ทำร้ายกันด้วยฝ่ามือ ด้วยท่อนไม้ ด้วยอาวุธ ถึงทุพขีปางตาย หรือถึงแก่ความตายในที่นั้น ๆ แม้นี้ก็**

เป็นโทษของกามทั้งหลาย

หรือแม้ฝูงชนต่างถืออาวุธเข้าสู่สงครามปะทะกันทั้ง ๒ ฝ่าย เมื่อลูกศรถูกยิง หอกถูกพุ่งออกไป ดาบกวัดแกว่งฟัน ฝูงชนย่อมถูกศรปัก ถูกหอกทิ่มแทง ถูกดาบตัดศีรษะ พวกกันล้มตาย หรือบาดเจ็บปางตาย นี่ก็เป็นโทษของกามทั้งหลาย

หรือแม้พวกตัดช่อย่องเบา พวกโจรปล้นอย่างกวาดล้าง พวกดักจี้ในทางเปลี่ยว พวกเป็นชู้กับภรรยาคนอื่น พระราชารับสั่งให้จับเขาเหล่านั้น **จับได้ให้ลงทัณฑ์ ทรมานวิธีต่าง ๆ จนถึงใช้ดาบตัดศีรษะเสีย** คนเหล่านั้นต้องทุพขีปางตาย หรือถึงแก่ความตาย แม้นี้ก็โทษของกามทั้งหลาย

ดูก่อนมหานาม **ชนทั้งหลายประพฤติ** กายทุจริต วิจิทุจริต มโนทุจริต ชนเหล่านั้นแม้เมื่อตายไปแล้ว ย่อมเข้าถึงอบาย (ความฉิบหาย) ทุคติ (ไปชั่ว) วินิบาต (ตกต่ำทรมาน) นรก (เร่าร้อนใจ) แม้นี้เล่า ก็เป็นโทษของกามทั้งหลาย เป็นกองทุกข์ในลัมปรายภพ (ภพหน้า) อันมีกามเป็นเหตุ มีกามเป็นรากเหง้า มีกามเป็นตัวบังคับเกิดเพราะเหตุแห่งกามทั้งหลายทั้งนั้น”

๒

(เรียบเรียงจากพระไตรปิฎกเล่ม ๑๒ “จุฬทุกขักขันธสูตร”

ข้อ ๒๐๙-๒๑๔)

แบ่งปัน

สรรสาระ

กฎ ๗ ข้อของการใช้อารมณ์ในเวลางาน

มนุษย์เงินเดือน เมื่อตื่นนอนตอนเช้าเพราะต้องทำงานขึ้นหนึ่งให้สำเร็จ รุ่งเช้า คุณเลยออกจากบ้านสาย ที่แย่กว่านั้น การจราจรก็ไม่เป็นใจ แต่ด้วยความเป็นมืออาชีพ สิ่งแรกที่ควรจะทำคงจะเป็นอะไรเสียไม่ได้ นอกจากการปรับโหมดอารมณ์ที่ทั้งวุ่น ทั้งหัวทึ่งเหนื่อยใจให้สงบลงเมื่อถึงที่ทำงาน แต่บางครั้งมืออาชีพก็มีพลาดบ้าง บางครั้งถึงกับเกือบตกม้าตาย เพราะมองข้ามกฎการใช้อารมณ์ในเวลางาน

๑. คุณคือโลโก้บริษัท อย่าว่าวาม : ไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นอย่างไร **ต้องระวังอารมณ์** โดยเฉพาะอารมณ์โกรธให้ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อถูกทำทนายระหว่างการทำงานนอกสำนักงานของคุณเอง

๒. ความขัดแย้งทำลายบรรยากาศการทำงาน และไม่ทำให้คุณมีความสุข: แม้จะไม่ลงรอยกันหรือเกลียดหน้ากันมากแค่ไหน การมีช่องว่างระหว่างกัน **ทำตัวออกห่าง** โดยเลือกที่จะไม่อยู่ใกล้ คือ หนทางเดียวที่จะทำให้คุณทำงานร่วมกับคู่กรณีได้อย่างมีความสุขที่สุด โดยที่ไม่ถูกจับจ้องหรือเพ่งเล็ง

๓. การประเมินอารมณ์เป็นเรื่องที่ทำได้ : เมื่อเหตุการณ์จบลง และแน่ใจว่าได้แก้ไขในสิ่งที่ผิดพลาดหรือสิ่งที่คนอื่นเข้าใจผิดเกี่ยวกับตัวคุณผ่านพ้นไปแล้ว คุณน่าจะประเมินเหตุการณ์เหล่านั้นอย่างถี่ถ้วน เพื่อหาคำตอบว่าสาเหตุของความโกรธหรือความอ่อนไหวของคุณคืออะไร (คน ระบบ หรือสถานการณ์) นอกเหนือไปจากนั้น **จะต้องรู้ว่าคุณมีดีกรีหรือระดับความโกรธมากแค่ไหน**

๔. สร้างเงื่อนไขให้แกตัวเองเสียใหม่ : เมื่อทราบแล้วว่าคุณ “Sensitive” หรือโกรธได้ง่าย ๆ สิ่งที่ทำได้ คือ ใช้บทเรียนมาแก้ปัญหานั้น ๆ เช่น ถ้าต้องไม่ใหจนคว้นออกทุกครั้งกับคนคนเดิมที่ต้องประสานงาน ทางออกที่ดีคือ พุดกันให้น้อยที่สุดแล้วใช้การติดต่อทางอีเมลช่วยในการประสานงาน หรือเมื่อถูกมองในแง่ลบ ต้องสงบสติอารมณ์แล้วแสดงทรรศนะด้วยความสุภาพ ชี้แจงว่าคุณไม่ได้เป็นอย่างที่ทุกคนคิด แทนการใช้อารมณ์

๕. ผิดแล้วผิดอีกไม่ได้ : แม้ว่าจะเป็นฝ่ายถูกในเรื่องเหตุผล คุณก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะทำผิดซ้ำแล้วซ้ำอีกได้ ดังนั้น สิ่งที่คุณควรทำคือการยับยั้งชั่งใจ และวางตัวเป็นเพื่อนร่วมงานที่ดีของทุกคน

๖. หลบไปตั้งหลักหรือทำสมาธิในที่ที่ไม่มีใครเห็น : บางครั้งการจัดการกับอารมณ์ก็หนักหนาสาหัสสุด ๆ สำหรับใครบางคน อย่างไรก็ตาม การเดินหนีปัญหาชั่วคราวด้วยการออกไปหาลมสงบหรือปล่อยใจให้ว่างก็เป็นทางออกที่เหมาะสม เมื่อสมองปลอดโปร่งแล้ว เรื่องทุกอย่างก็คลี่คลาย

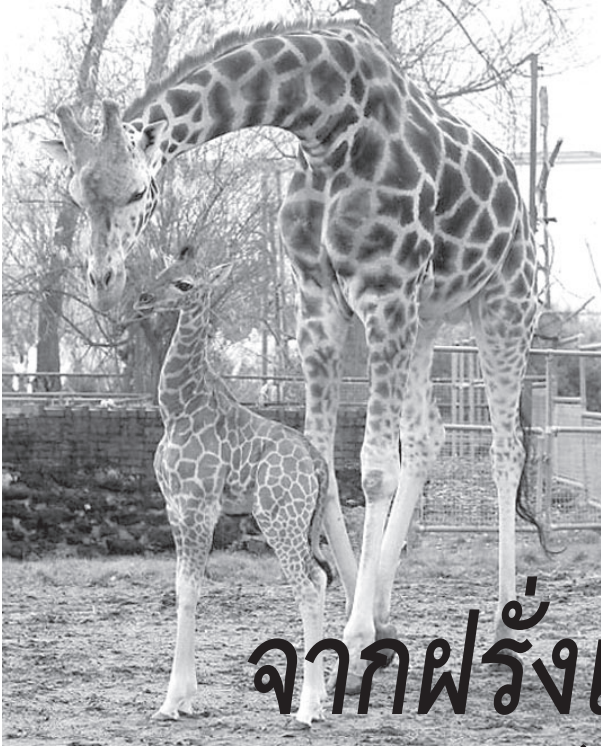
๗. บอกทุกคนว่า “โอเค ผมยังไหว” : โดยธรรมชาติของมนุษย์ อารมณ์ต่าง ๆ เป็นสิ่งที่สามารถสัมผัสและเข้าใจได้ หลายครั้งที่เหนื่อยจากการทำงานหรือต้องเผชิญกับปัญหาส่วนตัว อารมณ์เหล่านี้จะถูกสะท้อนออกมาให้เห็นจากแวตตาและสีหน้า โดยที่ไม่ได้ตั้งใจ สิ่งที่คุณควรทำคือ **บอกทุกคนว่ายังไหว เพื่อสร้างกำลังใจให้แก่ทุกคนในการทำงาน**

● ขอบพระคุณข้อคิดดี ๆ จาก FW. คุณดินทิน รักพงษ์อโศก ●

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัศน์

hs4hnl@msn.com

จากกระแสความคลั่งไคล้ในตัวลูกแพนด้าของ
หลินฮุ่ย ที่กำเนิดเมื่อ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๒
เวลา ๑๐.๓๙ น. นับเป็นความสำเร็จของโครงการ
วิจัยและจัดแสดงหมีแพนด้าในประเทศไทยของ
สวนสัตว์เชียงใหม่อย่างไม่คาดคิดมาก่อน ที่
สามารถเพาะพันธุ์แพนด้าได้สำเร็จ ทั้งที่ก่อนหน้านี้
ได้ใช้ความพยายามหลายครั้ง แต่ดูเหมือนจะ
ไม่สำเร็จ การให้กำเนิดลูกแพนด้าดังกล่าว สร้าง
ความยินดีทั้งแก่คนไทยและคนจีน หนังสือพิมพ์
และสื่อมวลชนแขนงต่างๆ ได้นำเสนอข่าวเกี่ยว
กับลูกแพนด้าอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานานนับเดือน
กิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับลูกแพนด้าที่จัดขึ้น
ก็ได้รับการตอบรับจากประชาชนอย่างล้นหลาม
โดยเฉพาะการให้ประชาชนร่วมส่งไปรษณียบัตร
เพื่อตั้งชื่อและร่วมไหวตชื่อลูกแพนด้า การจัดทำ
ของที่ระลึกเกี่ยวกับแพนด้าที่เกิดขึ้นมากมาย
รวมถึงการทาสีที่ตัวช้างให้ดูเป็นแพนด้า

จากฝรั่งเศสคลั่งยีราฟ... สู่คนไทยคลั่งแพนด้า

ทำให้ผู้เขียนนึกถึงเรื่องราวของคนฝรั่งเศสที่
คลั่งไคล้ยีราฟ เมื่อปี ค.ศ. ๑๘๒๖ (พ.ศ. ๒๓๖๙)
ซึ่งผู้เขียนได้มีโอกาสอ่านจากหนังสือชื่อ “9 récits
de Paris” ของ Liliane Korb-Laurence
Lefèvre ได้รับการแปลเป็นภาษาไทย ในชื่อ
“ตำนาน ๙ เรื่องเมืองปารีส” โดย รศ.ดร.ธีรา
(สันตดุสิต) สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา มหาวิทยาลัย
เชียงใหม่ หนังสือเล่มนี้จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์
ข้าวฟ่าง พิมพ์ครั้งแรก เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๔๔
ซึ่งในตำนานที่ ๘ นิราศยีราฟ (ค.ศ. ๑๘๒๖-๑๘๒๗)
ได้เริ่มต้นด้วย “คำร้องขอกับยีราฟ (Invocation
à la girafe)” ที่ว่า

“บนธรณินเจ้าบ้านต้อนรับ
เตรียมลึงสรพเพื่อโถมยงอนงค์ศรี
จากทะเลทรายระอุอ้าวปฐพี
ด้วยท่วงทีระเหิดระหงงาม
ยีราฟ ยีราฟ ขอเจ้าทราชมวย
เป็นแรงบันดาลใจให้วาววาม
จุดความคิดเรียงร้อยถ้อยคำตาม
นิยามามนฤมิตเกทวลี”

การผจญภัยครั้งนี้เริ่มต้นขึ้นบนพื้นแผ่นดิน แอฟริกัน ตรงจุดใดจุดหนึ่งทางเหนือของซูดาน

ในปี ค.ศ.๑๘๒๖ ลูกยีราฟเพศเมีย ๒ ตัว ถูก
โมฮัมเหม็ด-อาลี เจ้าหน้าที่ของผู้แทนกษัตริย์แห่ง
อียิปต์จับได้ ทันทีที่ข่าวนี้แพร่มาถึงกรุงโคโร
กกัสลุฝรั่งเศสและอังกฤษได้รีบร้อนขอให้ผู้ว่า
ราชการถวายลูกยีราฟให้พระเจ้าชาร์ลส์ที่ ๑๐
และพระเจ้าออร์ซที่ ๔ กษัตริย์เหนือหัวของพวก
ตน โมฮัมเหม็ด-อาลี ตกปากรับคำ ในที่สุดชาว
ฝรั่งเศสก็จะได้เห็นสัตว์ตระกูล **คาเมเลโอปาร์ด**
ของนักธรรมชาติวิทยารุ่นโบราณ ซึ่งเชื่อกันว่ามา
จากการผสมพันธุ์ระหว่างอูฐและเสือดาวกันเสียที่
เป็นเรื่องจริงที่ว่าใน ๑๘ ศตวรรษ ไม่เคยมีนัก
ปราชญ์ยุโรปแม้เพียงคนเดียวได้มีโอกาสเฝ้าพินิจ
พิจารณายีราฟที่มีชีวิตอย่างไ้ก็ตาม ในค.ศ.๑๘๘๖
สุลต่าน คาอิด-เบย์ ได้เคยถวายยีราฟให้โลรองด์
เดอ เมติซิ การที่สัตว์ชนิดนี้เดินทางมาถึงอิตาลี
ได้ก่อความอยากรจะได้นับว่าเหมือนกัน อานน์ เดอ
โบเฌม พระธิดาของพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๑ ได้ส่ง
สาส์นถึงเจ้าชายชาวฟลอเรนซ์ควาว่า **“หม่อมฉัน
ใคร่ขอร้องพระองค์ให้ส่งสัตว์ที่เรียกกันว่ายีราฟ
ซึ่งเป็นสัตว์โลกที่หม่อมฉันปรารถนาจะเห็น
อย่างมากให้หม่อมฉันด้วย”**

แต่โลรองด์ เดอ เมติซิ หาได้เคยส่งสัตว์ตัวนี้
ตามคำร้องขอ และชาวฝรั่งเศสจะต้องรอคอย
เป็นเวลา ๓๔๑ ปี เพื่อจะได้เรียนรู้ว่ายีราฟที่มี
คอยาวมาก หาใช่เป็นเพียงสัตว์ในตำนาน

โดรเวตตี กงสุลฝรั่งเศสประจำโคโร ดำเนิน

การให้ทุกอย่างลุล่วงไปด้วยดี เพื่อที่ยีราฟเป็นๆ
จะได้เดินทางมาถึงโดยสวัสดิภาพ ประการแรก
ที่จะต้องทำคือ เตรียมลึงที่จำเป็นในการดำรงชีวิต
ให้พร้อมมูล ดังนั้น จึงได้จัดขบวนเกียรติยศ
ติดตามให้สมกับที่เป็นเจ้าหญิง ขบวนประกอบ
ด้วยหัวหน้าคนเลี้ยงยีราฟ แม่วัวนมที่แข็งแรง
สมบูรณ์ ๓ ตัว ผู้ที่มีถิ่นฐานอยู่ในอาณานิคมซึ่ง
จะต้องรับผิดชอบเส้นทางเดินทางยาวไกล ๑
คน และกวางแอนดิลอป ๒ ตัว มีหน้าที่แบกหาม
ให้ยีราฟคลายความคิดถึงบ้าน

ขบวนอันแปลกประหลาดนี้ลงเรือใบลำเล็กชื่อ
อี ดู เอ้ ฟราเดลลี ที่เมืองอเล็กซานเดรีย ลูก
ยีราฟต้องอยู่ใต้ท้องเรือด้านในสุด แต่เนื่องจาก
เพดานท้องเรือต่ำเกินไปกว่าที่ยีราฟจะทรงตัวยืน
ได้โดยไม่เกิดอาการเคล็ดขัดยอก จึงได้เจาะช่อง
ตรงพื้นสะพาน เพื่อที่ยีราฟจะได้ยืดหัวและคอ
เรียวเล็กออกมาสูดอากาศอย่างเป็นอิสระ รอบ
สายรัดหน้าอก มีม้วนกระดาษหนังสือบรรจบทสวด
คัมภีร์อัลกุรอานซึ่งสามารถป้องกันยีราฟให้
แคล้วคลาดจากสิ่งชั่วร้าย

หลังจากรอนแรมมาเป็นเวลา ๑๓ วัน ใน
ที่สุดเรือก็ได้เข้าเทียบท่าเมืองมาแซย์ เมื่อวันที่
๒๓ ตุลาคม ค.ศ.๑๘๒๖ ผุ้ชนที่มามุงดูพร้อมที่จะ
ต้อนรับยีราฟ ทั้งนี้ ในนครโพเซียน (หมายถึง
เมืองในแถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ซึ่งอยู่ใน
อาณัติของกรีก) ข่าวลือที่บ้าบอที่สุดกระจายไป
ทั่วว่ามีสัตว์ตัวหนึ่งมีขนาดที่ไม่มีใครเคยเห็นมาก่อน
พิสดารมากยิ่งขึ้นเสียกว่าตำนานตาราสค์ แล้วก็สูง
เท่ากับอาคาร ๒ ชั้น กำลังเดินทางข้ามเมืองมา
โอเอย์ อะไรจะปานนั้น!

ที่ปารีสฝ่ายจัดการพิพิธภัณฑธรรมชาติวิทยา
ตัดสินใจว่า จะเป็นการกระทำที่ไม่รอบคอบ หากจะ
ให้ยีราฟเดินทางสู่เมืองหลวงในระหว่างที่ฤดู
อากาศวิปริต **“ทราชมวยคนสวยจากเขตร้อน”** ควร
จะต้องอยู่กับที่จนกระทั่งถึงฤดูหนาว ภายใต้การ
ดูแลประคบประหงมของเคานต์คริสตอฟ เดอ
วิลล์เนฟ-บาร์เจอมง เจ้าเมืองบูซส์-ดู-โรน์ เพื่อที่

ยิราฟจะไม่ต้องทนทรมานกับอากาศในฤดูหนาว ท่านเจ้าเมืองมีคำสั่งให้เอาแผ่นกระดานมาสร้างโรงเรือนกว้างใหญ่และปูเสื่อให้อยู่อย่างสุขสบาย

ตลอดฤดูหนาว ปี ค.ศ.๑๘๒๖-๑๘๒๗ เรื่องยิราฟเป็นหัวข้อสนทนาของชาวมาเซย์ถ้วนหน้า หนังสือพิมพ์ใช้พื้นที่หน้ากระดาษทั้งหมดเขียนถึงยิราฟว่า

“ยิราฟไม่ส่งเสียงร้องใดๆ เลย เธอจะเป็นไปหรือเปล่าล่ะ”

“การมองเห็นของยิราฟเป็นการมองเห็นที่เฉียบคมอย่างน่าประหลาด นอกจากนี้ ชื่อของเธอก็มาจากอักษรอียิปต์โบราณของฟาโรห์ มีความหมายว่า มองเห็นได้แต่ไกล หรือ มองเห็นก่อนล่วงหน้า”

“การเตะของยิราฟสามารถจะทำให้ความสงสัยหักได้ หนังสือมันก็เหนียวกว่าอิบโปเตมัส”

ส่วนเรื่องการเดินเล่นประจำวันของยิราฟเป็นช่วงเวลาที่มียาจลิมไปได้ เป็นสิ่งที่พลาดไม่ได้โดยไม่มีข้อแก้ตัวใดๆ

งานฉลองดำเนินไปตามกำหนดพิธีการที่ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ขบวนนำหน้าด้วยกลุ่มตำรวจม้าประดับกระบี่สองประกายแวววาว มีหน้าที่กัน

ช่องทางเดิน ต่อจากนั้น แม่วัวทั้งหลาย แม่นมที่ขาดเสียมิได้เคลื่อนไปข้างหน้าด้วยลีลาการเดินที่เป็นจังหวะ แม่โอมยองแอฟริกันคอยาวประดับสร้อยคอหนังร้อยด้วยมืออย่างแน่นหนา โดยมีฝีมือผู้ดูแลชาวซูดานจะปรากฏตัวให้เห็นเป็นลำดับต่อมา ตำรวจคุ้มกันกลุ่มที่ ๒ จะดูแลปิดท้ายขบวน

ไม่ว่าจะเป็นเสียงอึกทึก รถเทียมม้า หรือฝูงชนที่อยากรู้ อยากเห็นซึ่งเบียดเสียดอยู่โดยรอบ ไม่ได้ทำให้ยิราฟตื่นตระหนกแม้แต่น้อย ท่านเจ้าเมืองวิลล์เนฟ เดอ-บาร์เจอมง ได้บันทึกเอาไว้ แต่สิ่งที่ประเสริฐสุดในการต้อนรับนี้ ซึ่งได้สงวนไว้สำหรับสังคมผู้ดีแห่งเมืองโพรวองซ์คือการมาเยือนของยิราฟท่ามกลางคบเพลิงส่องแสงให้แสงสว่างบริเวณลานหน้าที่ทำการเจ้าเมืองนั่นเอง

วันที่อากาศสดใสกลับคืนมา

เอเดียนน์ เจฟฟรว แซงต์-อิลแอร์ สมาชิกราชบัณฑิตยสถาน สาขาวิทยาศาสตร์ผู้ทรงเกียรติได้เดินทางไปหาสัตว์ตัวอย่างที่หายาก เขาต้องใช้เวลา ๖ วัน เดินทางโดยรถม้าประจำทางซึ่งแยกปารีสและมาร์แซย์จากกันเป็นระยะทาง ๘๘๐ กิโลเมตร แต่การเดินทางกลับสู่เมืองหลวงใช้เวลานานกว่า เพราะเป็นการล้าช้าด้วยเหตุการที่จะให้เจ้าหญิงเดินทางโคลงเคลงมาในพาหนะอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นเรื่องที่กระทำไม่ได้

ขั้นตอนทั้งหลายได้รับการศึกษาอย่างละเอียดถี่ถ้วนและการส่งข้อมูลข่าวสารทั้งหมดโดยทางโทรเลขไปยังที่ทำการเจ้าเมืองแต่ละแห่งก็มีจุดประสงค์เพื่อจะแจ้งเรื่องที่พิกแกรมของยิราฟแอฟริกันแสนโลภ และเรื่องขบวนติดตามตำรวจหลายหมวดในโรงพักถูกเรียกประจำการ พวกเขาผลัดเปลี่ยนกันมาประจำตลอดเส้นทางจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง ยิราฟได้รับการแต่งตัวอย่างประณีตพิถีพิถัน มีการสั่งตัดเสื้อคลุมผ้าใบยัดติดกระดุมด้านหน้า ซึ่งคลุมร่างยิราฟจนถึงปลายขาเลยก็เดียว เลื้อยตัวนี้ดูสวย

ด้วยมีหมวกติดอยู่กับส่วนบนที่คลุมหัว ปิดคออัน
แสนยาวเอาไว้มิดชิด จำเป็นที่จะหาทุกวิถีทางที่
จะไม่ให้ยีราฟติดเชื้อโรคปอดบวม หากเกิดฝนตก
ขึ้นหรือลมมรสุมเริ่มระรวยพัดมา

วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ยีราฟอำลาชาวเมือง
มาร์แซย์ เธอมีอายุ ๒ ปีกว่า และแม้ว่าจะเต็ม
นมจากนมทั้งสอง เธอก็ยังชอบลิ้มรสข้าวโอ๊ต
ข้าวโพด ถั่ว และข้าวสาลีต้มอีกด้วย กองคารา-
วานซึ่งมีตำรวจนำหน้าได้เดินทางรอนแรมอย่าง
ทุลักทุเล ไปตามถนนในประเทศฝรั่งเศส วันที่ ๖
มิถุนายน ขบวนก็ได้มาถึงเมืองลียง ช่างเป็น
ความสำเร็จที่น่ายินดีเสียนี้กระไร! กองทหารเต็ม
ยศได้ระดมพลให้การคุ้มกันจนการกระทั่งถึง
จัตุรัสแบลล์ กูร์ ยีราฟได้พักผ่อนเป็นเวลา ๕ วัน
เต็ม ซึ่งระหว่างช่วงเวลานั้นบรรดาคนงาน
โรงงานผ้าไหมเมืองลียงได้มาชื่นชมเธอขณะและ
เล็มใบต้นปลาตาน

การเดินทางที่จะต้องไปต้องไปให้ถึงเหลืออีก ๕๔๒ กิโลเมตร

ในขณะที่ขบวนเดินทางจากเมืองหนึ่งเคลื่อนสู่
อีกเมืองหนึ่ง ปารีสก็ได้เตรียมการต้อนรับ
ความกระวนกระวายที่จะได้ยลโฉมยีราฟดังที่
ปรากฏให้เห็นก็คือ การจัดทัศนาวจรเพื่อจะได้ไปดู
ยีราฟ ๒-๓ ปีต่อมา ผู้คนยังสามารถจะตามรอย
เส้นทางการเดินทางของยีราฟได้ โดยอาศัย
โรงเตี๊ยมที่พักแรม และตำบลที่หยุดเปลี่ยนม้า
ซึ่งได้เปลี่ยนป้ายแขวนอันเดิมที่เคยใช้อยู่เป็น
ป้ายตามสมัยนิยมที่ได้รับการตั้งชื่อให้
สอดคล้องกับเหตุการณ์ว่า “อา ลา ยีราฟ”

ฝูงชนที่กระลั่นกระส่ายและอยากรู้ อยากเห็น
กำลังรวมตัวกันอยู่ริมถนนในขณะนี้ ขบวนแห่ซึ่ง
คึกคักน้อยกว่าตอนออกเดินทางใหม่ๆ เคลื่อนไป
ช้าหน้าระหว่างแถวผู้มาชื่นชมที่ดูอยู่อย่าง
กระตือรือร้นสองฟากทาง อ็องรี เบล นักเขียน
ผู้มีนามปากกาว่าสแต็งดาล ซึ่งมีชื่อเสียงเป็นที่
รู้จักยาวนานหลังจากที่ลาจากโลกนี้ไปแล้ว ถึงกับ
จัดงานปาร์ตี้-ยีราฟขึ้นในเรือลำเลียงที่จอดลอย

อยู่บนลำน้ำแซน

ในที่สุด วันที่ ๓๐ มิถุนายน ค.ศ.๑๘๒๗ ตอน
เวลาบ่าย ๕ โมง ยีราฟได้เดินผ่านย่านลา บีแอฟว์
และข้ามประตูจาร์แดง เดส์ ปล็องต์เข้ามา

ภายหลังการอวดโฉมอย่างเป็นทางการให้
พระเจ้าชาร์ลส์ที่ ๑๐ ทอดพระเนตร ยีราฟได้
กลายเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงก้องประเทศฝรั่งเศส
ในเวลา ๖ เดือนผู้อยากรู้ อยากเห็นจำนวน ๖๐๐,๐๐๐
คน ยอมจ่ายเงินเพื่อจะได้มีโอกาสเข้าไปใกล้เธอ
ขณะเดินเล่นอยู่ แต่ละวัน จาร์แดง เดส์ ปล็องต์
จะมีผู้คนมากหน้าหลายตาเข้ามาเยี่ยมเยือน พวก
ที่มีเงินได้จ่ายค่าบัตรที่มีราคาแพงเป็น ๒ เท่า
ของค่าบัตรที่ชาวบ้านทั่วไปจ่าย ในบัตรนั้นจะมี
ข้อความเขียนว่า “สำหรับการเยี่ยมชมยีราฟ”
บัตรใบนี้จะสามารถเข้าชมการอาบน้ำประจำวัน
ของสัตว์ โดยไม่ต้องเบียดเสียดกับฝูงชนที่แออัด
กันอยู่หลังแนวรั้วกัน เป็นภาพแสดงที่น่า
ประหลาดใจ อติยศ คนเลี้ยงชาวซูดานใช้เลี้ยงสัตว์
ใช้แปรงซึ่งผูกตรึงไว้กับปลายไม้ค้ำแปรงไปตาม
คอยาวของเธอและลูบไล้คอนั้นอย่างนิ่มนวล
การกระทำนั้นเป็นที่มาของสำนวนที่ยังใช้กันอยู่
จวบจนทุกวันนี้ว่า “แปรงขนยีราฟ” (Peigner
la girafe) ซึ่งหมายความว่า เสียเวลาทำงานที่
ไร้ประโยชน์ หรือไม่ได้ทำอะไรเลยซักอย่างเดียว

“ไอ้โฮ ทำนี่ หรือว่าไม่ได้ทำอะไรเลยสัก
อย่างเดียว...”

ความนิยมสัตว์ตัวนี้ ได้แสดงออกให้เห็น
หลายอย่างด้วยกัน ภาพของเธอจะปรากฏอยู่
ทุกแห่งหน บนจานอาหาร ชุดกาแฟ แผ่น
แกะสลักบนเตาผิง เหยือก กล่องใส่ไม้จิ้มฟัน
ที่ทับกระดาษ... นอกจากนี้ เรายังพบภาพของ
เธอได้อีกบนพิมพ์ร่างผึ้งของช่างทำขนม บน
อ่างรูปไข่ที่ช่างตัดผมใช้รองใต้คางและบน
เตารีดของหญิงซักรีด รูปจำลองของยีราฟถูก
นำมาตกแต่งที่ใส่ยาเส้น กล่องลูกอม กระดาษ
ห่อสบู่ของเล่นเด็ก และแม้กระทั่งกระดาษ
ประดับผนังห้องนอนมีโครงการประดับโคมกึ่งรูป

ยิราฟ เพื่อให้แสงสว่างบริเวณลานเดอ ลา บัวร์ช ในจัตุรัสและสวนสาธารณะต่างๆ เพ็งชายลูกกวาด มีอาหาร “ของว่างยิราฟ” ไว้บริการให้เป็นที่ ถูกรักใจเด็กๆ ความเป็นสมัยนิยมเข้ามายึด หัวหาดเอาไว้ภาพเงาที่ยิราฟได้นำมาใช้ตกแต่ง กระเป๋าทูตของสตรีผู้งามสง่า สร้อยคอรูปยิราฟ ไชวักันยาวจนถึงสะดือ “แบบยิราฟ” สีล้นของ เครื่องแต่งกาย รวมทั้งกระโปรงชุดได้รับการตั้ง ชื่อว่า สี “นาบียิราฟ” “ยิราฟในหัวรัก” “ยิราฟ พลัดถิ่น” คอเสื้อแบบยิราฟ และหมวกสุภาพบุรุษ กลายเป็น แบบ “ยิราฟมหัศจรรย์” เชื้อโรคไข้หวัดใหญ่ที่ระบาดตอนย่างเข้าฤดูหนาวก็หนีไม่พ้นจาก สมัยนิยมเหมือนกัน ผู้คนจะไม่พูดว่า “อาการไข้ หวัดของเธอเป็นอย่างไบบ้าง” อีกต่อไป แต่จะ พูดว่า “ยิราฟของเธอเป็นอย่างไบบ้าง” และถ้า เกิดเรื่องราวคอขาดบาดตาย ผู้คนก็จะอุทาน พร้อมกับผงกศีรษะพูดว่า “ยิราฟของเธออาการ หนักปางตาย!” ยิราฟเป็นแรงบันดาลใจให้นักวิ เคราะห์รอยเรียงถ้อยคำบทละครองค์เดียวจบ ละครของโวลเตอวิลล์ ประสบความสำเร็จด้วยเรื่อง ยิราฟหรือวันหนึ่งในอุทยานหลวง (La Girafe ou une Journée au jardin du roi) คู่ปรปักษ์ ของพระเจ้าชาร์ลส์ที่ ๑๐ ถึงกับสั่งให้ตีเหรียญ ตราเป็นรูปหัวยิราฟพร้อมกับมีคำพูดติดปากกัน ต่อมาว่า “ในฝรั่งเศสไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง จะ มีก็เพียงสัตว์เพิ่มขึ้นอีก ๑ ตัวเท่านั้น” (Rien n'est changé en France, il n'y a qu'une bête de plus) มีคนคิดแต่งเพลง วอลซ์ยิราฟ สำหรับการเดี่ยวเปียโน และการแต่งเพลง แอฟริกัน-ฝรั่งเศสสำหรับบรรเลงกับกีตาร์ขึ้น ผู้คนพากันเป็นต้นเสียงเพลงปลุกใจ ร่วมกับ วงดนตรีและนักขับร้องเพลงประสานเสียง อีกทั้ง ยังพากันร้องฮัมทำนองเพลงที่มีสัมผัสท่อนท้าย

ชาวปารีสทั่วพารา ล้วนปรารถนา ชมยิราฟต่างชนวนขวย

อาศัยพักสุขใจกาย อนาคตทำนาย ศานติ อุดมสมบูรณ์

พูดง่าย ๆ ก็คือว่า ผู้คนพากันใช้ยิราฟที่ นำส่งสารกับทุกอย่างจนเลอะเทอะไปหมด

แล้วทุกอย่างก็ผ่านไป ทุกอย่างก็จืดจาง ทุก อย่างก็จบสิ้น ความคลั่งไคล้ที่มีให้แก่สัตว์ที่มาจาก แดนไกลมอดดับลง ๒ - ๓ เดือนหลังจาก นั้น ส่วนนางเอกของเรื่องที่ไม่สลักสำคัญนี้แล้ว เธอได้ใช้ชีวิตอย่างผาสุกภายใต้แผ่นฟ้าเมือง ปารีส โดยไม่เคยจากสวนริมแม่น้ำแซนไปไหน เลย ไม่ว่าการปฏิบัติเดือนกรกฎาคม ค.ศ.๑๘๓๐ หรือหิวตกรโรคที่คร่าชีวิตผู้คนชาวปารีสไปกว่า ๒,๐๐๐ คน ก็มีได้กล้ำกรายความสำราญ ธรรมชาติของเธอ วันขึ้นคืนสุขผ่านไปถึงลม หายใจสุดท้าย เมื่อย่างเข้าปี ค.ศ.๑๘๔๕ จากนั้น เธอก็จากไป “โดยมิได้ทำอะไร” สู่วรรณกรรมอัน เป็นที่พำนักของเหล่ายิราฟทั้งหลาย

และอีก ๑๘๓ ปี ต่อมาคนไทยก็เกิดกระแส คลั่งแพนด้าน้อย แม้จะไม่มากเท่ากับการที่คน ฝรั่งเศสคลั่งยิราฟก็ตาม แต่ผู้เขียนก็ไม่อยากให้ ลังเหล่านี้ เป็นเพียงกระแส แต่คนไทยควรได้ เรียนรู้เกี่ยวกับแพนด้าในเชิงวิชาการ และใช้เป็น โอกาสในการกระตุ้นการท่องเที่ยว รวมไปถึงการ ให้ความสำคัญต่อสัตว์อื่นที่ยังมีความเป็นอยู่ อย่างยากลำบาก หรือถูกทำร้าย ถูกทรมาน ถูก เหย่นฆ่าเอาชีวิตจากผู้ที่เรียกตนเองว่ามนุษย์ ซึ่ง แปลว่า “สัตว์ประเสริฐ” ๒

หมอดูหลายคน ขายความทุกข์ ความเจ็บปวด
ทำให้กลัว กังวลและติดยึดตัวหมอ
ยอมให้บางการสารพัด ผลข้างเคียง ก็คือ
ลูกค้าจะสูญเสียความเชื่อมั่นในตนเอง
จิตอ่อนแอ ไม่เชื่อในหลักกรรม
แต่เชื่อในหลัก แก้วเคล็ด สะเดาะเคราะห์

โหร หมอดู : เซลล์แมนแห่งอนาคต : บทลงโทษเมื่อผิดพลาดเป็นศูนย์

หากจะขายผลไม้ ต้องขายส้มโอ
๓ เดือนขายไม่ออก ก็ยังไม่เฝ้าเสีย
ขายสับขาย ขายโดยไม่มีแรงกดดัน ขาย
ส้มโอกันเถอะ !
หากจะทำอาชีพเพื่อความอยู่รอด ชุมชน
ธุรกิจเพื่อความยั่งยืน ขอเสนออาชีพหมอดู
ลงทุนน้อย ไม่ต้องใช้เงินมาก
ทายผิด เขาก็บอกดวงไม่ดี

ทนายถูก เขาก็บอกเป็นความสามารถของ
หมอจำ

หากทนายข้างถนน ก็เรียก **“หมอดู”** แต่
หากทนายเรื่องใหญ่ หมอดูก็ยกระดับเป็น **“โหร”**
ได้อย่างน่าอัศจรรย์

หมอดูคู่กับหมอเดา แต่ก็ใช่ว่าอาชีพเก่าแก่
มานานแสนนาน จนไม่รู้ว่า หมอดูกับนางคณิกา
ใครเกิดก่อน ?

อาชีพหมอดู ก็เหมือนหมอโรงพยาบาล
ลูกค้าเคารพนับถือ

ยิ่งทนายถูก ยิ่งเคารพ แถมได้บุญได้คุณ
เป็นหมอดู โอกาสผิตพลาดน้อยกว่าเล่นหวย
เลขท้าย ๒ ตัว โอกาสถูกรางวัล ๑ ใน ๑๐๐ แต่
คำทำนาย มี ๑ ใน ๒

สรุปแบบวิชาคณิตศาสตร์ก็คือ ๕๐ %

เพราะเหตุนี้ การบนบาน การสะเดาะเคราะห์
การดูดวง แค่อินเข้าประตูบ้าน หมอดูก็มีโอกาส
ชนะ หรือมีโอกาสทนายถูก ๕๐%

เมื่อ “ทนายผิต” มีข้อแก้ตัวอย่างไร

สำหรับหมอดู “เฮ้ย ผมทำนายตามตำรา
ทุกอย่างนะครับ ดวงคุณต้องท้องแน่ ๆ คุณบอก
ไม่ท้อง แต่ตำราบอกท้องนะครับ”

แบบนี้โยนผิตให้ตำรา

“ดวงนี้ ไม่ผิตหรือครับ แต่กรรมเก่า
เจ้ากรรมนายเวรมาแรงมาก ยืนขวางประตูไว้เลย
ลองทำบุญส่งส่วนกุศลไปให้นะครับ เพื่อ
เจ้ากรรมนายเวรจะใจอ่อน !?”

แบบนี้โหรเจ้ากรรมนายเวรใจแข็ง

สำหรับลูกค้า เขาก็มี positive thinking

“เราคงทำกรรมไว้เยอะ”

“เบ๊องบนเขาไม่โปรด”

มาเป็นหมอดูกันเถอะ เพราะเป็นอาชีพ
ปลอดภัย ไม่มีมาตรการลงโทษถ้าทนายผิตพลาด
ผิตก็ครั้ง คนไทยก็ไม่เช็ด ยังรักยังให้ออก
แก้ตัวเสมอ

หากอาชีพหมอดูมี “ฝ่ายค้าน” เสียบ้าง คงดู
ไม่เจิด

จำเลยจะต้องขึ้นศาลแขวงรับโทษ เป็น
แถวยาวเหยียด

หากเจ็บต้องจำ หากมีบันทึกเปรียบเทียบ
เคยทำนายเรื่องไหนอย่างไร

หมอดูคงได้ขยับในระดับคุณภาพขึ้นอีก
หลายเท่า

หมอดูเป็นอาชีพขายอนาคต ขายความหวัง
เป็นความสุข เป็นจิตวิทยายำบัด

ทำนายดี ลูกค้าสบายใจ กลับไปร้องเพลง
คาราโอเกะ

แต่หมอดูหลายคน ที่ขายความทุกข์ ความ
เจ็บปวด

ทำให้กลัว กังวล

และติดยึดตัวหมอ ยอมให้ขงการสารพัด
สุดแต่จะพาไป

ผลข้างเคียงก็คือ ลูกค้าจะสูญเสียความ
เชื่อมั่นในตนเอง

จิตอ่อนแอ

ไม่เชื่อในหลักกรรม

เชื่อในหลักแก้เคล็ด สะเดาะเคราะห์

ปัญหาจริง ๆ จึงถูกละเลย

บ้านเมืองวุ่นวาย แทนที่จะโทษการบริหาร
ของคณะทำงาน กลับโทษราหู โทษดาวหาง
โทษดวงเมือง จะต้องเป็นอย่างนี้

บ้านเมืองยิ่งวิปริต

ดัชนีความเชื่อคำทำนายยิ่งสูง

แล้วหมอดูลามก ก็จะเริ่มออกเก็บเกี่ยวพืชผล
บนแผ่นดินของความทุกข์ ของเลือดเนื้อ
ปลุกอะไรย่อมได้ผลตอบแทนสูงเสมอ

แล้วสักวัน คุณจะรู้ว่า

นายทุนเงินกู้ร้อยละ ๒๐ ต่อเดือน ฤาจะร้าย
เท่าเหล่าหมอดู หมอโหรทั้งหลาย

คุณก็เหมือนพวกจิตรกร วาดภาพอะไรก็ได้
แล้วบังคับให้คนดูติดตาม

และเดินตามแบบแผนชีวิตที่พวกคุณเชื่อ!

ประชาชน...แท้จริงก็คือฝูงควายที่คุณ
ไล่ต้อน ! ๗

ต้าอ้าย...

ความรักที่ยิ่งใหญ่ต่อมวลมนุษยชาติ

● วรรณญา อีรธรรมกร

大愛讓世界亮起來

● สถานีโทรทัศน์ต้าอ้าย

ค ึงเป็นเพราะบุญนำพาให้ดิฉันได้มีโอกาส ร่วมคณะไปกับกลุ่มศึกษาเรียนรู้การพัฒนา นวัตกรรมปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมในวิถีชีวิต ณ มูลนิธิพุทธฉือจี้ ที่เมืองไทเปและเมือง ฮวาเหลียนเกาะไต้หวัน สาธารณรัฐจีนเมื่อวันที่ ๙-๑๓ มีนาคม ๒๕๕๒

ทันทีที่คณะของเรา ๙๗ ชีวิต ลงจาก สนามบินเถาเอวี่ยน (Tao Yuan) กรุงไทเป ก็มี อาสาสมัครของมูลนิธิพุทธฉือจี้ ซึ่งเป็นคนไทย พูดภาษาจีนได้ นำคณะเรา ๓ คัณธบัลไปที่ สถานีโทรทัศน์ “ต้าอ้าย” (ต้าแปลว่าใหญ่ อ้าย แปลว่ารัก) สถานีโทรทัศน์ของมูลนิธิพุทธฉือจี้ ซึ่งเป็นสถานีโทรทัศน์ที่มีการออกอากาศตลอด ๒๔ ชั่วโมง มีรายการสาระเพื่อชีวิตและสังคม ขาวประจำวันและละครที่สอดแทรกคุณธรรม

● อาสาสมัครด้าอ้ายเข้ารับการฝึกอบรมการถ่ายภาพ การเขียน การสัมภาษณ์ เพิ่มพูนทักษะการทำงาน

● อาสาสมัครคัดแยกขยะ เพื่อเป็นรายได้ของโทรทัศน์ด้าอ้าย

โดยไม่มีโฆษณา แต่มีค่าใช้จ่ายประมาณปีละ ๑,๒๐๐ ล้านบาท ที่มาของรายได้มี ๓ ทาง คือ จากการเก็บแยกขยะขายโดยอาสาสมัครหลายพันคน จากการสมัครเป็นสมาชิกเพื่อนทีวีด้าอ้าย บริจาคเดือนละ ๑๐๐ เหรียญได้หัววัน และจากสปอนเซอร์บริษัทต่าง ๆ ที่ฉ้อฉลคัดเลือกมาทำสปอร์ตโฆษณาเฉพาะชื่อบริษัทหลังจบรายการ นี่คือข้อมูลที่อาสาสมัครฉ้อฉลคนไทยบอกเล่าให้คณะที่อยู่ในรถคันที่ ๑ พังในระหว่างเดินทางไปสถานีด้าอ้าย

ความสุขของฉัน เพราะเสียงหัวเราะจากเธอ
เมื่อได้เห็นน้ำตาเธอ ใจฉันนั้นเจ็บปวดเหลือเกิน
ความฝันของฉัน ต้องการเธอมาช่วยสร้างสรรค์
ความรักที่ได้จากเธอ คือพลังเดินหน้าต่อไป
เพราะว่าพวกเรา ครอบครัวเดียวกัน
ด้วยใจร้อยใจ เราต่างซาบซึ้ง
เพราะว่าพวกเรา ครอบครัวเดียวกัน
ร่วมสุขร่วมทุกข์ บนเส้นทางชีวิต

เสียงปรบมือประกอบจังหวะและทำทาง
ภาษามือประกอบเสียงเพลง “ครอบครัวเดียวกัน”
เป็นภาษาจีนสลับกับภาษาไทยตั้งเป็นทำนองชวน
ฟังจากอาสาสมัครฉ้อฉลหลายสิบคน อาสาสมัคร
เหล่านี้มาต้อนรับคณะของเราพร้อมรอยยิ้มแสน
อบอุ่นระบายอยู่บนใบหน้าของทุกคนบริเวณหน้า
สถานีโทรทัศน์ด้าอ้าย คณะของเราได้รับเกียรติ
ให้เข้าไปฟังการบรรยายความเป็นมาของสถานีที่
ห้องส่งที่ใหญ่ที่สุดของสถานี มีลักษณะเป็นห้อง
โถงเพดานสูงโปร่ง ซึ่งมีการจัดประดับฉากกลาง
ห้องเป็นรูปขนาดใหญ่ของพระพุทธเจ้าทรง
ประทับยืนพระหัตถ์ซ้ายถือขันน้ำ พระหัตถ์ขวา
ทรงพรมน้ำลงบนลูกโลก ถัดจากลูกโลกลงมามี
สมณารามตั้งอยู่ตรงกลางบริเวณที่ปรับยกพื้นไว้
เป็นเวที โดยมีต้นไผ่ลำใหญ่ประดับอยู่ด้านข้าง
เวทีทั้งสองด้านอย่างมีศิลปะ มีความงดงาม
อย่างลงตัว และมีปริศนาธรรมแฝงไว้ว่า **พระ**
พุทธองค์ทรงดับความทุกข์ร้อนของสรรพสัตว์
บนโลกใบนี้ด้วยน้ำหรือใช้ความเย็นอันหมายถึงเมตตาธรรม เมื่อหันกลับไปมองประตูทาง
เข้า-ออกจะเห็นกรอบด้านบนของประตูมี
เอกลักษณ์พิเศษคล้ายจั่วหลังคาบ้าน ซึ่งผู้ออก
แบบตั้งใจให้เป็นปริศนาธรรมของคำว่า “คน”
ในภาษาจีน

พิธีกรเริ่มต้นการต้อนรับด้วยการฉายภาพ
และเล่าประวัติความเป็นมาของสถานีโทรทัศน์
ด้าอ้าย ว่าเกิดจากความคิดของภิกษุณีเจี้ยนเหยียน
(ชาวฉ้อฉลนิยมเรียกยกย่องว่าท่านธรรมอาจารย์)
ซึ่งเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณคนหนึ่งของชาวพุทธ

● **ทำเพื่อพุทธศาสนา ทำเพื่อมวลชีวิต**

นิกายมหายานในไต้หวัน ท่านธรรมอาจารย์ เจิ่นเหยียนเป็นศิษย์ของท่านอันชุ่น ซึ่งสอนให้ท่านธรรมอาจารย์ **“ทำเพื่อพุทธศาสนา ทำเพื่อมวลชีวิต”** โดยการรวบรวมแม่บ้าน ๓๐ คนตั้งมูลนิธิฉือจี้ขึ้น แล้วช่วยกันหารายได้จากการเย็บรองเท้าไปช่วยเหลือผู้ประสบภัย เรียกว่า **“มีภัยที่ไหนด ขวฉือจี้จะไปถึงที่เกิดเหตุก่อน และกลับทีหลัง”** ท่านจึงได้รับความเคารพศรัทธาจากการทุ่มเทช่วยเหลือผู้ประสบเหตุจากภัยพิบัติที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ ในเกาะไต้หวัน หลักธรรมที่ท่านธรรมอาจารย์ใช้สอนชาวฉือจี้คือ พรหมวิหาร ๔ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา แต่ปรับสู่รูปธรรม นำคำสอนสู่การปฏิบัติด้วยกิจกรรมบริจาค รักษาพยาบาล การศึกษา และสื่อเพื่อมนุษยธรรม การปฏิบัติจะสำเร็จได้ผู้ปฏิบัติต้องเริ่มจากการขัดเกลาตนเองให้รู้จักพอ **สำนึกคุณ มองแง่ดี และรู้ภัย** โดยปฏิบัติด้วยท่าทีที่อ่อนน้อม ให้เกียรติและยกย่องผู้อื่น ความศรัทธาในตัวท่านจากผู้คนทั้งในเกาะไต้หวันและทั่วโลกเกิดจากการปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบด้วยความขยัน มุ่งมั่นมานะเด็ดเดี่ยว เป็นแบบอย่างให้ผู้คนพากันมาร่วมเป็นอาสาสมัครทำความดี โดยท่านเทศนาสั่งสอน และได้ให้วาทะธรรมที่โดนใจคณะของเรามาก ๆ คือวาทะธรรมที่ว่า **“การทำความชั่วต้องไม่มีเรา**

แต่การทำดีขาดเราไม่ได้”

เมื่อท่านปรารภว่าภัยพิบัติที่กำลังพุ่งเข้าสู่โลกของเรา มีความรุนแรงมาก ต้องอาศัยสื่อซึ่งเปรียบเหมือนครูที่สอนในห้องเรียนขนาดใหญ่มาช่วยกันให้การเรียนรู้แก่ผู้คน จึงจะสามารถชะลอหายนะที่กำลังจะเกิดขึ้นบนโลกของเราไปนี้ อาสาสมัครต่างก็ระดมกันมาช่วยท่านสร้างสถานีโทรทัศน์ด้าอ้ายขึ้น โดยการระดมกันขอรับบริจาคทั้งเงิน และสิ่งที่เหลือใช้ตามนโยบาย **“เปลี่ยนขยะเป็นทองคำ เปลี่ยนทองคำเป็นความรัก ให้ความรักเป็นกระแสน้ำไหลไปทั่วโลก”**

สิ่งที่ท่านธรรมอาจารย์ให้ความสำคัญมากคือ **การให้การศึกษา** ก่อนที่จะมีสถานีด้าอ้ายท่านได้มีการระดมทุนสร้างวิทยาลัยที่เน้นในเรื่องการพยาบาลและสาธารณสุข สร้างมหาวิทยาลัยเน้นด้านการแพทย์และวิทยาศาสตร์ด้านการแพทย์ และสิ่งแวดล้อม โดยมีแนวคิดจากการที่ท่านได้ไปช่วยเหลือผู้ประสบภัยทั้งในเกาะไต้หวันและประเทศอื่นที่ประสบภัยพิบัติทำให้เห็นความจำเป็นที่จะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการดูแลรักษาพยาบาลผู้เจ็บป่วย เมื่อมีแพทย์และพยาบาลแล้ว ปัญหาที่ตามมาคือคุณภาพของแพทย์และพยาบาลต้องประกอบด้วยคุณธรรมจริยธรรม มีเมตตา มีความอ่อนน้อมจิตใจดี ท่านจึงได้ให้วาทะธรรมว่า **“การศึกษาคือความหวังของสังคมและการศึกษาต้องเริ่มตั้งแต่เด็ก”** โรงเรียนประถม มัธยมฉือจี้ จึงเกิดขึ้น เพื่อสานต่อแนวคิดของท่านธรรมอาจารย์ที่จะเพาะต้นกล้าของสังคมให้เติบโตเป็นต้นไม้ที่แข็งแรง และออกงามเป็นประโยชน์ต่อโลกไป

สิ่งที่คณะของเรามุ่งไปศึกษาเรียนรู้คือการปลูกฝังคุณธรรมในระบบการศึกษาของฉือจี้ ชาวฉือจี้มีแนวทางในการจัดการการเรียนรู้ของโรงเรียน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย โดยยึดคำสอนและแนวคิดท่านธรรมอาจารย์ที่ได้ให้วาทะธรรมในเรื่องคุณธรรมนำความรู้ไว้มากมาย เช่น

“การศึกษาต้องเน้นคุณธรรมอย่าให้ผิดเพี้ยน”
“การศึกษาต้องถ่ายทอดความสำนึกรับผิดชอบ
ยินดีเสียสละ ไม่เน้นวิชาการ แต่เป็นครูทาง
จิตวิญญาณ” “ดีก็จะสวยงามอย่างไรไม่สำคัญ
เท่ากับการสอนความเป็นคน” ฯลฯ ด้วยเหตุนี้
 การศึกษาของฉือจี้จึงมีความพิเศษที่แตกต่างจาก
 โรงเรียนทั่ว ๆ ไป นอกเหนือจากรายวิชาต่าง ๆ
 ที่เรียนรู้ตามปกติ โรงเรียนจะมีการเน้นการเรียน
 รู้คุณธรรมในการปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ให้ความสำคัญ
 กับการอยู่ร่วมกันเป็นหมู่กลุ่ม ทำอะไรทำ
 ร่วมกัน รู้จักการรอคอย มีระเบียบวินัย เคารพ
 กตัญญู โดยการสอนนั้นผู้สอนจะใช้ความเข้าใจ
 และความรักเป็นตัวนำสู่การเรียนรู้ และพิเศษ
 กว่านั้นโรงเรียนของฉือจี้ มีการสอนวิชา **“จริย-**
ศิลป์” และ **“วาทะธรรม”** ให้นักเรียนเรียนรู้ผ่าน
 กิจกรรม คือ วิชาการชงชา การเขียนพู่กันจีน
 การจัดดอกไม้และมีการเรียนตั้งแต่ชั้นประถม
 จนถึงระดับมหาวิทยาลัย โดยมีวาทะธรรมของ
 ท่านธรรมาจารย์สอแตทระกอยู่ในกิจกรรม
 ดังกล่าว นอกเหนือจากการเรียนวาทะธรรมใน
 ช่วงเช้าครึ่งชั่วโมงทุกวัน ยังมีการพานักเรียนทำ
 กิจกรรมจิตอาสาในวันหยุดโดยครู และพ่อแม่
 อุปถัมภ์ (อาสาสมัครของฉือจี้ที่เข้าไปช่วยครูสอน
 หรือทำงานต่าง ๆ ในโรงเรียน รวมทั้งเป็นพ่อแม่
 บุญธรรม)

แนวทางการจัดการเรียนการสอนของฉือจี้
 ประสบความสำเร็จได้ ด้วยการดูแลเอาใจใส่จาก
 ครูที่มีประสบการณ์และพร้อมที่จะทุ่มเทแรงกาย
 แรงใจ และเวลาให้ศิษย์เสมือนรักลูกหลานตัวเอง
 โดยไม่ถือเรื่องเงินเดือนเป็นสิ่งสำคัญ...การคัด
 เลือกครูเข้าสอนในโรงเรียนจึงเป็นเรื่องสำคัญ
 อย่างยิ่ง และสิ่งที่คนที่จะมาเป็นครูต้องมี นอก
 เหนือจากความรู้ความสามารถในด้านวิชาการ
 และเทคนิคการสอนคือ **“ความรักที่ยิ่งใหญ่ใน**
หัวใจของตนต่อเด็ก ๆ และแผ่กว้างไปสู่มนุษย-
โลก” ดังเพลง **“รักทั่วฟ้าดิน”** ของฉือจี้ที่แปลเป็น
 ภาษาไทยว่า

ทั่วฟ้าดินนี้ไม่มีใครที่ฉันไม่รัก
 ทั่วฟ้าดินนี้ไม่มีใครที่ฉันไม่เชื่อใจ
 ทั่วฟ้าดินนี้ไม่มีใครที่ฉันไม่ภักย์
 ในใจกังวลเศร้าหมองโยนทิ้งไป
 ทั่วฟ้าดินนี้ไม่มีใครที่ฉันไม่รัก
 ทั่วฟ้าดินนี้ไม่มีใครที่ฉันไม่เชื่อใจ
 ทั่วฟ้าดินนี้ไม่มีใครที่ฉันไม่ภักย์
 รักที่ใหญ่หลวงแผ่ทั่วฟ้าดินชั่วนิรันดร์

ตลอดระยะเวลา ๕ วันแห่งการเรียนรู้ความ
 อันยิ่งใหญ่ของชาวฉือจี้ต่อมวลมนุษยชาติผ่าน
 กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้คุณธรรมนำ
 ความรู้ในระบบการจัดการศึกษาดังกล่าวมาแล้ว
 เรายังได้เห็นการนำหลักธรรมมาสู่การปฏิบัติ
 อย่างเป็นรูปธรรม ผ่านกระบวนการจัดการด้วย
 กิจกรรมต่าง ๆ อย่างเป็นระบบ และน่าสนใจ
 โดยใช้พลังความรักอันบริสุทธิ์เป็นตัวขับเคลื่อน
 เช่นการใช้ภาษามือประกอบการร้องเพลง การใช้
 รอยยิ้มและการต้อนรับที่ยอดเยี่ยม การเปลี่ยน
 ปัญหา เป็นปัญญา พลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส เช่น
 เปลี่ยนขยะเป็นทองคำ (แยกขยะขายนำเงินให้
 สถานีโทรทัศน์ต้าอ้าย) เปลี่ยนทีวีมอมเมาเป็นที่วิ
 คุณธรรม (มีรายการสาระเพื่อชีวิตและสังคม)
 เปลี่ยนภัยพิบัติเป็นโอกาสให้คนรวยไปช่วยเหลือ
 (ด้วยการมาเป็นอาสาสมัคร) เปลี่ยนการมองคน
 จนเป็นโพธิสัตว์แปลงร่าง (ให้เราได้มีโอกาสไป
 ช่วยเหลือ) เปลี่ยนการดูแลคนป่วยเป็นการดูแล
 พระพุทธเจ้า (คนดูแลได้ทำบุญที่ยิ่งใหญ่) เปลี่ยน
 คนตายที่บริจาคร่างให้กลายเป็นบรมครูผู้ไร้เสียง
 (โดยใช้หลักการให้เกียรติยกย่อง ให้นักศึกษา
 สำนึกในคุณค่าของชีวิต เป็นต้น

ห้าวันแห่งการเรียนรู้ จึงเป็นห้าวันที่กระตุ้น
 จิตสำนึกให้สลัดทิ้งความเคยชินเก่า ๆ ลุกขึ้นมาคิด
 นำประสบการณ์ที่ได้รับมาหาทางปรับกระบวนการ
 ทำงานโดย...เริ่มที่ตัวเอง

เอกสารอ้างอิง: **“พุทธฉือจี้...พุทธที่ไม่เคยเห็นมาก่อน”** พระเดิมแท้
 ชาวหินฟ้า บริษัทสโตร์สครีเพ็ตฟเฮ้า จำกัด กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

หมายเหตุ : ภาพจากอินเทอร์เน็ต

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๒๙<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

● ภาพโดย ดินหิน

ผู้ที่ยังต้องสังวรศีล-สำรวมอินทรีย์อยู่
ก็เพราะคนผู้นั้น“ในใจ”ยังมีกิเลสเหลือ
ส่วนคนที่ไม่มีกิเลสในใจแล้ว
ก็ไม่ต้อง“สังวรศีล-สำรวมอินทรีย์”
เพราะไม่มีกิเลสจะบงการให้กายให้วจี
ทำการละเมิดศีลนั้นแล้ว
จึงไม่ปรากฏ การผิด“ศีล”นั้นๆเป็น“ปกติ”
ในชีวิตทุกอริยาบถ

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๔ ม.๑๐ ต.เขาย้ายสน**
อ.เขาย้ายสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยาวนานมาจนบัดนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแนนอนย้อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แลคำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยัง
จะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี
ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย
และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

●●●

[สำหรับปัญหาของ“ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย
กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

**ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักการเมืองที่ควรจะต้องเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้**

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่ใช้เงินไปเสียสละ”** ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข
เป็นอันขาด

**นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

**“นักการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมือง
แล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะมากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนัก
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขึ้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสารณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมัตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระโคตรรัตน** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหัต”**จริง ก็ยัง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใน
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”**
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมัตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๔” เพื่อบริบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”**ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้อย่าง**

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. **ทานที่ให้แล้ว มีผล**(อัตถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล**(นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ“มิจฉาทิฏฐิ”ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น“มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น“สัมมาผล”ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้อย่าง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่างไรวินิจฉัยจะเป็น“ผล”สุวิพพาน** ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเชื่อถือหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ“ทำทาน”กันได้“บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน”หรือ“การเสียสละแก่กันและกัน”นี้แหละคือ พุทธกรรมอันพิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สุวิพพานจริงๆ

ส่วน“ทาน”ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ“ทุนนิยม”นั้น จะต่างกับ“ทาน”ในสังคมของ“บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น“โลกุตระ”ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก“ประโยชน์”ขั้นสูงขึ้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ“เทวนิยม”เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”** แยก**“สมาธิ”** แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง**“ไตรลักษณ์”** อย่างเป็น**“ปรมัตถธรรม”**

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิฏฐิสสูตร - ลักกายทิฏฐิสสูตร - อัตตานุทิฏฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมพัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ - สัมพัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”(ซานาติ)“เห็น”(ปััสสตี)**อย่างสัมพัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพัทซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็น**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถรู้**“ปรโลก”** หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์”(อัตตะ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น**“ทุกข์ขาริยสัจ”** เป็น**“บรมประโยชน์ขั้นสุดตมัตถะ”** หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหัต”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริยชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปัจจุสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริยชา”** ซึ่งเราจะได้อธิบายความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจากผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิฏฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยมเขาถือถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มิจฉาทิฏฐิ) แค่อ้าง**“ปรโลก”**เรื่องเดียวนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่าพุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**ความเป็น“อาริยะ”**จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**โลกุตระ**สัจจะ จึงจะเป็น**มรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรรยา

ถึงพร้อมอย่างไร “**จรรยา**”ที่เกิด**“วิชา”**นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น**“พุทธธรรมอนุ”** หรือ **ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ**

เมื่อได้อ่าน **“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”** แล้ว ก็จะเห็นได้ชัดๆว่าศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมานั้น **“เว้นขาด”**อะไรบ้าง หรือ**“ไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้างแล้วคุณจะ-งง!”** แทบจะไม่อยากจะทำอีกเลยก็เดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องที่พระพุทธองค์ให้**“เว้นขาด”**นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็**“เว้นขาด”**ได้จริง **“ไม่มี”**ในวงการพุทธเป็นศาสนาพุทธ**“อเทวนิยม”** จดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้**“เว้นขาด”**ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม **“ศรัทธา”**ก็ยังไม่มีบูรณะด้วยองค์กรมั่วต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง**“ศรัทธา ๑๐”** ข้อที่ ๘ คือ **“อยู่ป่าเป็นวัตร”** ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ปา กับศาสนาพุทธละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้ในสำคัญอย่างหนึ่งของ**วิธแห่งพุทธ** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในแง่ และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณได้ตั้งโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า **“มรรคองค์ ๘”** ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น**คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”**

[ผู้ที่เป็น**“พุทธ”**นี้ คือ**“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักแจ้งในธรรม อันเป็นอุตตริมกุสละธรรมของตน”** เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น**“คุณวิเศษ”** (อุตตริมกุสละธรรม)นั้นๆจริง]

แม้แต่แค่เรื่องจารีตประเพณีในศาสนาพุทธ ก็ส่อให้เห็น**“ความรู้หรือปัญญา”**อันเนื่องมาแต่การศึกษาของศาสนาพุทธ ถึงวันนี้ศาสนาพุทธทั่วไปมีหมด ไม่ว่าจะเป็นการรดน้ำมนต์ การจุดธูปจุดเทียนบูชา เติร์จฉานวิชา ไสยศาสตร์ เป็นต้น ก็เหมือนศาสนาอื่นที่เขานับถือ**“สิญจนัญญ-อัคคิยัญญ”** นับถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์สารพัดที่บันดลบันดาลในลัทธิเทวนิยม ซึ่งในพุทธกาลนั้นพระพุทธเจ้าทรงประกาศศาสนาที่เป็น**“อเทวนิยม”**ของพระองค์โดยเฉพาะ ที่ไม่เหมือนเทวนิยมแน่ เพราะเป็นศาสนาที่รู้แจ้งเห็นจริงแม้แต่ชั้นจิตวิญญาณเป็นวิทยาศาสตร์แท้ๆ ไม่ใช่ไสยศาสตร์ที่ลึกลับ พิสูจน์ไม่ได้ เหมือนคนนอนหลับไม่รู้ตื่น แต่ตรงกันข้ามกันด้วยซ้ำ

ดังนั้น ศาสนาพุทธจึงไม่มีการรดน้ำมนต์ การจุดธูปจุดเทียนบูชา ไม่มีปลุกเสกเลขลงยันต์ ไม่มีไสยศาสตร์ ไม่มีเติร์จฉานวิชา ไม่หลงในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งใครอ่อนวอนร้องขอก็บันดลบันดาลให้เปราะไปหมด ไม่มีหลักเกณฑ์ของสังฆะแห่งเหตุแห่งผลอันมีที่มาที่ไป

“อเทวนิยม”ของพระพุทธเจ้าจึงเป็นคนละแบบกับ**“เทวนิยม”**ทั่วไปในโลก และมีพุทธบัญญัติให้**“เว้นขาด”**(เวรมณี)จากแบบที่ไม่ใช่**“อเทวนิยม”** อันมียืนยันอยู่ใน**จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล**ทนต์ ตั้งแต่แรกๆที่พระพุทธเจ้าทรงประกาศศาสนาของพระองค์มาทีเดียว

ศาสนาพุทธจึงต่างจากศาสนาอื่นๆอันเป็น**“เทวนิยม”** พุทธมี**“อัตลักษณ์”(Self Identity)**ที่ไม่เหมือนศาสนาส่วนมากทั่วไปในโลก ซึ่งมีความพิเศษที่ลึกล้ำแตกต่างจากศาสนาทั้งหลายจริงๆ เพราะเป็นศาสนาที่มี**“วิชา”** ซึ่งเป็น**“ญาณทัศนะอันวิเศษ”**สามารถเข้าไปสัมผัสแตะต้องกับ**“จิตวิญญาณ”**อย่างละเอียดลออถึงที่สุดทะลุปรุโปร่งได้จริง

พุทธจึงเป็นศาสนาที่รู้จักรู้แจ้งเห็นจริงจิตวิญญาณแท้เป็นวิทยาศาสตร์สัมบูรณ์ ไม่ลึกลับแล้วเรื่องจิตวิญญาณ

เมื่อศาสนาพุทธมีผู้**ไม่**เป็น**“สัตบุรุษ”** แต่ทำตนเป็น **“ธรรมกถึก”** สาธยายธรรม เทศน์สอนผิดเพี้ยนไปจากธรรมที่จริงแท้ของพระพุทธเจ้า คนจึงหลงผิด แล้วหวนทิศคืนทางกลับไปทำ ไปเป็นเหมือนที่ศาสนา**“เทวนิยม”**ตั้งเดิม เขาเป็นกันดารตื่น ตามที่ศาสนา**เทวนิยม**เขาทำกัน คือ บูชาโดยใช้ไฟเป็นเครื่องบูชา-เป็นสื่อบูชา(สัญญาณ)บ้าง บูชาโดยใช้ไฟเป็นเครื่องบูชา-เป็นสื่อบูชา(อัคริยัญ)บ้าง มีการทำพิธีปลูกเสกบ้าง มีไสยศาสตร์-มีเดรัจฉานวิชาบ้าง มีการเวียนเทียนบ้าง มีการอ้อนวอนขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์บันดาล บันดาลบ้าง เหมือนอย่างที่เขา**เทวนิยม**เขาทำกัน กระทั่งคนในยุคนี้จะไม่เชื่อแล้วว่าที่อาตมาพูดนี้ **เป็นเรื่องจริง!!!!**

เพราะฉะนั้น **ศรัทธา**ถึงขั้นที่ (๓)**“ธรรมกถึก”** ที่กล่าวสอนธรรม แสดงธรรม กล่าวธรรมให้ผู้อื่นฟัง ให้ผู้อื่นรู้ตาม นั้นจึงสำคัญมากที่จะต้องระมัดระวังอย่างยิ่งไม่ให้เกินภูมิที่ตนได้ตนเป็นจริง แต่นั่นแหละ**“คนที่มีภูมิตน”** ก็หายากมาก คนหลงตนนั้นแหละมากกว่า จึงทำให้คนหลงผิดหลงเพี้ยนออกไปจากพุทธธรรมที่เป็นสัทธรรมอย่างที่เป็นอยู่ เหตุเพราะ**ผู้ไม่ใช้“สัตบุรุษ”**จริงแต่เป็น**“ธรรมกถึก”**นั่นเอง

ต่อไป**“ศรัทธา”**ของผู้**“สัมมาทิฐิ”**ที่สูงขึ้นไปอีกจากขั้นที่ (๓) **“ธรรมกถึก”** เป็น**“ศรัทธา”**ขั้นที่ (๔) ก็คือ **เข้าสู่บริษัท** หมายความว่า **“ศรัทธา”**ของผู้ปฏิบัติยังมีมรรคผลสูงขึ้นมาถึงขั้นที่ ๔ นี้ **ยังเข้าสู่หมู่กลุ่มผู้ศรัทธาหรือเข้าสู่หมู่คณะ เข้าสู่หมู่คนสังคมประชาชนมากขึ้น ยิ่งๆขึ้นไปเสียอีก** เพราะยังมี**“จิตสงบ-จิตหลุดพ้นที่ต้งมั่นแข็งแรง”**

จะไม่ไปยังสูงขึ้น**“เป็นผู้สงบ-เป็นผู้หลุดพ้น”**แล้วผู้นั้นยังหนีเข้าไปอยู่เจียบๆในสถานที่สงบ ชีวิตของผู้นั้นยิ่งหลุดพ้นยิ่งออกไปจากกลุ่มมนุษย์สังคม พ้นหนีไปไกลจากมวลหมู่มหาชน แล้วหลงผิดว่า ต้องอย่างนี้แหละคือ**“หลุดพ้น”**จากความวุ่นวาย นี่จึงจะเป็น**“ผู้มีความสงบสูงส่ง”**

แต่แท้จริงแล้ว**“ความสงบ”**ที่ต้องเอาตัวตนร่างกายหนีออกไปห่างจากสังคมแบบนั้น ยังเป็นแค่พฤติกรรมตื้นๆ เป็นแค่ความสงบเพียงภายนอก ซึ่งยังมีนัยสำคัญที่ต้องศึกษาให้ดี และปฏิบัติจนบรรลุอารยธรรมให้ได้จริง แล้วจะเข้าใจในนัยสำคัญแห่งความต่างกันไปคนละทิศของ**“ความสงบ-ความหลุดพ้น”**แบบพุทธ กับ**“ความสงบ-ความหลุดพ้น”**

แบบที่**ไม่ใช่พุทธ**ได้ชัดแจ้งจริง

ดังนั้น ผู้ใดเข้าใจว่า ผู้ปฏิบัติที่มีคุณธรรมสูงขึ้นเป็น**“ผู้ยิ่งสงบ”**ก็ยิ่งจะเป็นผู้ปลีกเดี่ยวออกไปจากบริษัท(ไม่เข้าสู่อุปบริษัท)ไล่) ยิ่งเป็นผู้ปลีกแยกจากกลุ่มหมู่ปวงประชาชนออกไปอยู่ในที่สงบ ไปอยู่ในป่าถ้ำภูเขาหรือสถานที่เจียบๆที่ไม่มีผู้คน เป็นต้น จึงจะเรียกว่า**“ผู้หลุดพ้น-ผู้สงบ”**

ถ้าใครเข้าใจเช่นนั้น นั่นคือ ผู้นั้น**“ศรัทธา”**ผิดๆ(มิจฉาศรัทธา) มีความเชื่อที่ผิดไปจาก**“ความเชื่อ”**ของพุทธ(ผิดไปจาก**“สัมมาศรัทธา”**ของพุทธ หรือมี**“ศรัทธา”**ที่เป็น**“มิจฉาทิฐิ”**)

เพราะ**“ศรัทธา”**ที่ถูกต้อง ที่ถูกทางตามแบบพุทธนั้น คุณธรรมหรือคุณวิเศษของผู้มี**“ศรัทธา”**เจริญสูงขึ้นๆ ก็จะต้องยิ่งเข้าใจหรือยิ่ง**“เชื่อ”**ว่า ผู้ปฏิบัติที่บรรลุธรรมของพุทธนั้น ถ้ายังเป็น**“ผู้สงบ”**เป็น**“ผู้หลุดพ้น”**ก็ยิ่ง**เข้าสู่บริษัท** ยิ่งเข้าสู่สังคม เข้าสู่มวลประชาชนมากยิ่งขึ้น ตรงตามพุทธพจน์

จะไม่หลงผิดว่า ยังมีศรัทธาเจริญสูงขึ้น ก็ยิ่ง“เชื่อ”หนักขึ้นว่า ต้องปลีกแยกจากกลุ่มหมู่ปวงประชาชน ออกไปอยู่ในที่สงบ ไปอยู่ในป่าถ้ำภูเขาหรือสถานที่เจียบๆ ที่ไม่มีผู้คน จะยิ่งเป็นผู้ปลีกเดี่ยวหนีไกลไปจากบริษัท(ซึ่งตรงกันข้ามกับ**“เข้าสู่บริษัท”**ตามพระพุทธพจน์) เป็นแน่แท้

เพราะผู้ปฏิบัติยังมี**“พุทธธรรม”**มากขึ้น **ปรมัตถธรรม**หรือ**อารยธรรม**ก็สูงขึ้น **“จิตที่สงบแล้ว”**(แบบพุทธ)ก็จะยิ่งเป็น**“จิตสงบที่ต้งมั่นแบบพิเศษ”**(สัมมาสมาธิ) ที่มีนัยสำคัญแตกต่างกับ**“จิตสงบที่ต้งมั่นแบบสามัญทั่วไป”**(มิจฉาสมาธิ)

กล่าวคือ **“ความต้งมั่นในจิต”**ของ**“สัมมาสมาธิ”**นั้น จะ**“ต้งมั่นอย่างเที่ยงแท้, ยั่งยืน, ไม่กลับกำเริบ”** ทั้ง ๒ นัย

ทั้งนัยของ**“ความดับ”**(นิโรธ)คือ การดับของกิเลส

มันก็ได้ตายดับแล้วอย่างสนิท **“การดับ”**นี้ **ดับอย่างต้งมั่นเที่ยงแท้**(นิจจัง) **ยังยืน**(ฐัง) **อยู่ตลอดเวลา**(สัสตัง) **ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น**(อวิปริณามธัมมัง) **ไม่มีอะไรหักล้างได้**(อสังหริัง) **ไม่กลับกำเริบ**(อสังกุปปัง) **เป็นเช่นนั้นเอง**(ตถตา) **ไม่**

ต้องทำ**“การเข้าสมาธิ”**หรือทำ**“การเข้านิโรธ”**อีกแล้วตลอดไป

และทั้งนัยของ**“ความหลุดพ้น”**(วิมุตติ)คือ **“จิต”**ที่**หลุดพ้น**(วิมุตติ) **ออกจาก“กาม”จาก“อัตตา”**(เนกขัมมะ) **นั้นๆ** **ออกจาก“โลกิย์”**(เนกขัมมะ)นั้นๆ ที่เราปฏิบัติ กระทั่งสำเร็จสัมบูรณ์

“จิต” (ธาตุรู้) ที่เป็น “จิต” หลุดพ้นออกมาได้แล้วนี้เป็น “ธาตุรู้” (จิต) อันบริสุทธิ์จากกิเลสสิ้นเกลี้ยงอย่างเสถียรถาวร “จิต” นั้นก็จะทำงานอยู่อย่างดั่งามเหมาะสมควร (กัมมณียะ, กัมมัญญา) ตามปกติของคนสามัญ “ผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกบาน” ด้วย “จิต” ที่บริสุทธิ์สะอาดจากกิเลสกันอย่างสงบสบาย นี่คือ **สัมมาสมาธิ ที่มีจิต “ตั้งมั่น” บัณฑิตพิเศษ จิต เป็นสมาธิถาวรแล้ว ในชีวิตปกติทุกขณะทั้งที่ลืมตาหลับตา**

เพราะขณะปฏิบัติก็ได้ปฏิบัติแบบลืมนตาปกติชีวิตตามแบบพุทธมาตลอด ด้วย “วิธีทำสมาธิ” ในชีวิตสามัญ ตั้งแต่ภาคมรรค จิตยังไม่บรรลุเป็นสมาธิถาวรตลอดมา กระทั่งถึงภาคบรรลุผล จิตตั้งมั่นเป็นสมาธิถาวร ก็ทำงานอยู่อย่างจักรณมาตลอดตามปกติในชีวิตประจำวันของคนธรรมดาๆ ไม่ได้เสียเวลา หยุดการทำงาน ต้องกลายเป็นคนทำงานไม่ได้ เพราะต้องปลีกเวลาต่างหากจากชีวิตที่ทำงานปกติ ไปนั่งหลับตา “ทำสมาธิ” เหมือน “วิธีทำสมาธิ” ทั่วไป

ความสงบของ “สัมมาสมาธิ” จึงเป็น “ความสงบ” ที่หมายถึง “กิเลสหรืออกุศลจิต” นั้นต่างหากที่ “สงบ” เพราะกิเลสหรืออกุศลจิตมันดับตายสนิทแล้ว มันไม่มารบกวนอีกแล้วอย่างสนิทถาวร นั่นคือ ส่วนที่เป็น “ความสงบ-ความนิ่ง-ความดับที่หยุดสนิทแท้”

ส่วนความเป็น “จิต” นั้น ไม่ไปการ “ดับ” ทั้งสัญญา (การกำหนดรู้) ทั้งเวทนา (ความรู้สึก) ให้ไม่รับรู้อะไรเลยแบบลัทธิทั่วไป ที่ทำ “สมาธิ” ตามวิธีนั่งหลับตาเพ่งกลิ่น และเรียก การ “ดับ” นี้ว่า “เข้านิโรธ” และไม่ใช่แค่หมายเอาการปิดตาหุบปากกลืนกาย ๕ ทวารข้างนอก ว่าเป็นการ “ดับ”

แต่ความเป็น “จิต” ที่ยัง “สงบ” นั้น เป็น “การดับ” แท้ และจิตก็ยังทำงานได้แคล่วคล่องว่องไวอยู่กับสังขมหมู่ประชาชน ไม่ได้หยุด ไม่ได้อยู่นิ่งๆ “ดับ” คือ “กิเลส” เท่านั้นที่ “สงบ” ไม่มาทวนใน “จิต” แม้ชนิดแม้หน่อยอีกเลย

จะไม่ใช่หมายเอา “จิตทั้งหมดดับหรือจิตทั้งหมดสงบแบบจิตนิ่งเฉย จิตหยุดคิด” ไม่กระตุกระตือ เป็นอันขาด

และไม่ใช่หมายเอา...แค่ตัวตนบุคคล ที่เป็นแห่งองค์ประกอบของดินน้ำลมไฟสังเคราะห์กันเป็นร่างกายนั้นอีกด้วย ที่อยู่นิ่งๆคือสงบ ที่ไม่เกี่ยวกับสังขมผู้คนคือสงบ

แต่ทั้งจิตและกายของ “ความสงบ” แบบพุทธนี้ กลับ

ทำงานอยู่กับสังขมผู้คนอย่างแคล่วคล่องมากมายด้วยซ้ำ ใน “ความสงบ” ที่เป็น “สมาธิ” และ “นิโรธ” ของพุทธ

เพราะ “ความสงบสังค ๓” ซึ่งพระบาลีก็คือ “วิเวก ๓” อันเป็นหลักการของพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ ได้แก่ กายวิเวก-จิตวิเวก-อุปธิวิเวกนั้น มีความหมายสำคัญไปถึงขั้น *ปรมัตถธรรม* ไม่ใช่แค่เพียงขั้น *สมมติธรรม* เรื่องเบื้องต้นเท่านั้น ที่หมายถึง “การบรรลุธรรม” ต้องทำความเข้าใจกับคำว่า ภาวะของ “การบรรลุธรรม” ให้ลึกซึ้งๆ โดยเฉพาะของพุทธนั้นเป็น “*โลกุตระธรรม*” ไม่ใช่ “*โลกียธรรม*” เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ใดที่ได้รับคำสอนของพระพุทธเจ้าแค่ภาคบรรยายถึงองค์ประกอบเบื้องต้น ซึ่งเป็นขั้นวัตรธรรมขั้นรูปธรรมหรือแค่อธิบายถ้อยคำต่างๆเท่านั้น ที่ยังไม่เข้าถึงความเป็น “ปรมัตถธรรม” แล้วหลงเข้าใจเอาว่า เป็นภาคผลที่หมายถึง “ความบรรลุโลกุตระธรรม” ก็ยังเป็นมิจฉาทิฎฐิอยู่

เช่น กายวิเวก ก็หมายเอาแค่ อยู่ในที่สงัด ซึ่งหมายถึง การเอากายไปอยู่ในสถานที่เงียบๆ สงัดๆ หรือดำรงอิริยาบถและเที่ยวไปแต่ผู้เดียว เท่านั้น เป็นอันจบเรื่อง

จิตวิเวก ก็หมายเอาแค่ จิตอยู่นิ่งๆไม่คิดไม่นึกหรือจิตดับไปไม่รับรู้อะไร เนื่องจากได้ดับสัญญาไปทั้งสัญญา ดับเวทนาไปทั้งเวทนา เป็นต้น คือผลสำเร็จ [ซึ่งไม่ใช่ดับสัญญาในสัญญา ดับเวทนาในเวทนา กลายเป็นอสัญญีสัตว์]

อุปธิวิเวก ก็หมายเอาแค่..กิเลสถูกกดข่มไว้ หรือจิตสงบลงด้วยวิธีปฏิบัติอันยังไม่สัมมาทิฎฐิ ได้แค่กิเลสพักไปเป็นนัยๆ หรือแค่กิเลสตกสลับไปนอนนิ่งนานอยู่ในอนุสยเพียงแค่นั้น ซึ่งยังไม่บริบูรณ์ ดีไม่ดียังมิจฉาทิฎฐิด้วยซ้ำ

เหตุก็เนื่องจากไม่ได้เรียนรู้และปฏิบัติอย่างสัมมาทิฎฐิ กระทั่งมีผลไปตามลำดับ และที่สุดเต็มครบบริบูรณ์ ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “ปหาราบทสูตร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙) ว่า ดูกรปหาราทะ มหาสมุทราลาด ลุ่ม ลึกลงไปตามลำดับ ไม่มีโกรกชันเหมือนเหว ฉะนั้น ในธรรมวินัยนี้ ก็ฉนั้นเหมือนกัน เป็นไปตามลำดับอย่างลาด ลุ่ม ลึกลงไปโดยลำดับ มิใช่ว่าจะมีการบรรลุหัตผลโดยตรง นี่เป็นธรรมที่นำอัครจริยอันไม่เคยมีมาประการที่ ๑ ในธรรมวินัยนี้ที่ภิกษุทั้งหลายเห็นแล้วๆ จึงอธิมยอยู่ ๑

ความว่า ลาด ลุ่ม ลึกลงไปตามลำดับ นี้ เป็นตัวชี้ที่

ยืนยันว่า ศาสนาพุทธต้องมีเบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย
ไปตามลำดับ นั่นคือ ศาสนาพุทธต้องเรียนรู้และปฏิบัติให้
เป็นไปตามขั้น ตอน **เบื้องต้น ต้น กลาง ปลาย** ไฉนเรียง
ลาด ลุ่ม ลีกลงไป เหมือนฝั่งทะเลที่ลาดลุ่มลงไป ทอดยาว
เป็นไปตามลำดับ **ไม่โกรกชั้นเหมือนเหว**

นั่นคือ ไม่ใช่เริ่มปฏิบัติแล้วก็พรวดดังลงไป ตัดลัด จาก
ต้นพรวดเดียวถึงปลายเลย **เหมือนตกเหว** จากที่หนึ่งไปสู่
ที่หนึ่ง ชนิดที่ ไม่มีขึ้น ไม่มีขึ้น ไม่มีตอน ไม่ไฉนเรียงจากต้น
แล้วค่อยสูงขึ้นๆไปเป็นกลาง แล้วก็ค่อยไล่ระดับขึ้นๆไปสู่
ปลาย หรือจากต่ำ แล้วก็มีคุณธรรมไฉนเรียงสูงขึ้นๆไปอย่าง
ลาดไปจากต่ำไปสู่สูง ชนิดที่สูงขึ้นๆๆอย่างมีลำดับ

อย่างทุกวันนี้ สังคมพุทธไม่มีอารยธรรมขั้นต้น ขึ้น
กลาง ขึ้นปลายอะไรกันเลย ยืนยันความรู้ความจริงที่มี
คุณธรรมตามขั้นตอนกันไม่ได้แล้ว มันขาดแหง มัน
ขาดหายไปหลายส่วนหลายเรื่อง ดังนั้น จึงไม่มีไศดบันให้
เห็นกัน ไม่มีสภิกาคามีให้รู้จัก ไม่มีอนาคามีให้พบเคารพ
นับถือกันแล้ว จะมีก็แต่ผู้เริ่มปฏิบัติแล้วก็บรรลุลัดพรวด
ตรงไปเป็นอรหัตต์เลย สมัยนี้มีแต่อย่างนี้ ดังที่เห็นกันอยู่

ยิ่งเป็นฆราวาสทุกวันนี้ขาดตัดทั้งกันไปแล้วว่าฆราวาส
ไม่มีสิทธิ์เป็นอรหัตต์ แม้แต่ไศดบันก็เถาะ ดูเหมือนจะหายไป
จากโลกของศาสนาพุทธกันแล้ว อย่างว่าแต่ไม่มีในฆราวาส
แม้นักบวชที่เป็นไศดบันก็จะไม่มีกันแล้ว จะมีแต่เชื่อกันว่า
พระเท่านั้นที่เป็นอรหัตต์ได้ สมัยนี้ แต่ก็ไม่ค่อยแน่ใจกัน
เท่าไรหรอกนะ ก็จำใจเชื่อๆไป ว่า พระรูปนี้เป็นอรหัตต์

นั่นก็เพราะการศึกษาและการปฏิบัติของพุทธทุกวันนี้
มีฉันทิภูริแล้วจริง เห็นไหมล่ะว่าไม่ตรงตามคำสอนอยู่ต่างๆ

ยิ่งพระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ว่า **มิใช่ว่าจะมีการบรรลุ
อรหัตผลโดยตรง** นั่นก็ยิ่งชี้ชัดว่า การบรรลุธรรมของพุทธ
นั้น เริ่มปฏิบัติแล้วจะต้องบรรลุไปตามลำดับ ไศดปัตติมรรค
แล้วก็ไศดปัตติผล แล้วจึงจะสภิกาคามีมรรค-สภิกาคามีผล
อนาคามีมรรค-อนาคามีผล และอรหัตมรรค-อรหัตผล
จะเอาแต่นั่งสมาธิ-เดินจงกรม เดินจงกรม-นั่งสมาธิ แล้วก็
จะพรวดบรรลุสูงสุดได้เป็นอรหัตต์เลย โดยไม่มีรายละเอียด
ที่จะต้องรู้แจ้งเห็นจริง “จิต..เจตสิก..รูป..นิพพาน” ซึ่งต้องรู้
“ภายในภายใน-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” ว่า

สภาวะของ “จิต..เจตสิก..รูป” จริงๆ หรือ “สัตว์โอปปาติกะ”
นั้นๆเป็นอย่างไร ด้วย “วิชา ๘” หรือต้องมี “นามรูปปริจเฉท
ญาณ-ปัจจัยปริคคญาณ-สัมมสนญาณ-อุทยัพพญาณุสสนา
ญาณ...” เป็นต้น ไปจนครบ “ญาณ ๑๖” นั้นแหละ จึงจะรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงความเป็น “กายวิเวก-จิตวิเวก-อุปวิเวก” ที่แท้จริง
ว่าเป็นอย่างไร ด้วย “ปัจจัยตั้ง เวทิตัพโพ วิญญูติ” (ตนมีญาณรู้)

ที่สมัยนี้ ชาวพุทธเกือบทั้งนั้นในโลก ไม่มีเบื้องต้น-
ท่ามกลาง-บั้นปลายดังที่อาตมากล่าวมาแล้วนั้น เพราะเรียน
รู้โลกุตรธรรมของพุทธกันไม่ “สัมมาทิฏฐิ” เกือบหมดสิ้นแล้ว
จริง ดังนั้น การปฏิบัติจึงมีตามที่เห็นกันอยู่ทั่วไป สอนๆ
กันอยู่ทั่วไป คือ จะได้ “จิตวิเวก” หรือก่อเกิด “อริจิตสิกขา” ได้
เพียงเป็น “โลกียธรรม” เท่านั้น ไม่บรรลุ “โลกุตรธรรม” ของพุทธ

เพราะปฏิบัติกันหนักอยู่แต่ “**นั่งหลับตาทำสมาธิ**” โดย
หลงว่า นี่คือ **วิธีปฏิบัติอันเอก** ที่จะพาบรรลุ “จิตวิเวก” จึง
ไม่สามารถหมด “ภพ” ลื่น “ชาติ” ลงไปได้ อย่างเก่งก็ไปได้แค่
“รูปภพ-อรูปรภพ” กันเท่านั้น แต่ไม่รู้ว่าตนหลง **ภพ ติดชาติ**

เนื่องจากไม่ “สัมมาทิฏฐิ” ในหลัก “**ทิฏฐิ ๑๐**” ของพุทธ
อันได้แก่ ๑.ทานที่ให้แล้ว (ทินนัง) ๒.ยัญที่บูชาแล้ว (ยัญญัง)
๓.สังเวทที่บวงสรวงแล้ว (หุตัง) ๔.ผลวิบากของกรรมที่ทำดี
ทำชั่วแล้ว (สุกตทุกกฺขณัง กัมมามัง ผลัง วิปาโก) ๕.โลกนี้ (อัยยัง
โลโก) ๖.โลกหน้า (ปรโล โลก) ๗.มารดา (มาตา) ๘.บิดา (ปิตา)
๙.สัตว์ที่เป็นอุปปาติกะ (สัตตา อุปปาติกา) ๑๐.สมณพราหมณ์
ทั้งหลาย ผู้ดำเนินชอบ ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้
โลกหน้าให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้ด้วยตนเองในโลก (โลก
สมณพราหมณา สัมมัคคตา สัมมาปฏิปันนา เย อิมญจ โลกัง
ปรัญจ โลกัง สยั อภิญญา สัจฉิกัตวา ปเวเทนตติ) ตามที่
พระพุทธเจ้าตรัส (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕-๒๕๘) ชัดเจน
ยิ่ง ซึ่งสำคัญมากสำหรับการปฏิบัติ “มรรคอันมีองค์ ๘”

หากไม่เข้าใจอย่าดีเป็น “**สัมมาทิฏฐิ**” แล้ว จะปฏิบัติ
“มรรค อันมีองค์ ๘” ไม่บรรลุปรมัตต์ ปฏิบัติ “โพธิปักขิย
ธรรม ๓๗” ไม่บรรลุปรมัตต์ ไม่ว่าจะปฏิบัติ “ไตรสิกขา-
จรณะ ๑๕” ล้วนไม่บรรลุปรมัตต์ ทั้งนี้ เพราะ “โยนิโส
มนสิการ” ไม่เป็น **ปฏิบัติไม่แยกคาย (อโยนิโส) ไม่ลงไปถึง
ที่เกิด (อโยนิโส) เพราะภพหรือแดนเกิด (ปาว.สัมภว) ก็ยัง
ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง จึงไม่สามารถดับการเกิด (ชาติ) อย่าง**

สัมผัสถูก“ตัวตนของสัปปายะ”(ไม่พ้นสัปปายะทิฎฐิ ไม่รู้จักรู้แจ้ง รู้จริงในความเป็นอัตตา)นั่นเอง ส่วนมาก“โยนิโสมนสิการ”ได้แค่ “ตรรกะ” คือ มีผลแค่สุดมยปัญญาหรือจินตามยปัญญา เท่านั้น ยังไม่สามารถบรรลุผลถึงขั้นภาวนามยปัญญา

เพราะปฏิบัติเพ่งกสิณสะกดจิตหรือนั่งหลับตาทำสมาธิเข้าไปอยู่ในวัฏกันทั้งนั้น ซึ่งมันไม่ใช่“อภิญญาปฏิบัติ” (อภิญญาปฏิบัติ ๓ นั้น คือ การปฏิบัติที่**ไม่ผิด**ไปจากหลักปฏิบัติของพุทธ ๓ ข้อ) จึงไม่สามารถจะบรรลุ“จิตวิเวก”อย่างสัมมาทิฎฐิได้

และหรือเพราะปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสใน“มิจจานุสสัจจะสูตร-สัปปายะทิฎฐิสูตร-อิตตานุสสัจจะสูตร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๕-๒๕๖)จนพ้น“อิตตานุสสัจจะ” ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”ตั้งแต่“สัปปายะทิฎฐิ”ตลอดไปทุก“อัตตา”ซึ่งมีถึง ๓ อัตตา ได้แก่ **โอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรุณอัตตา** และที่สุดสามารถกำจัด“ตัวตนของกิเลส”(อัตตา)ทั้ง ๓ นั้นหมดสิ้น“ตัวตน”ตายสูญสิ้นไปไม่เหลือเศษ อย่างเป็นวิทยาศาสตร์

เพราะถ้าผู้ใดปฏิบัติได้ผลแค่ภายนอกหรือจบต้นๆ แค่**“อยู่ในสถานที่เงียบๆ สงัดๆ หรือดำรงอิริยาบถ และเที่ยวไปแต่ผู้เดียว”**เท่านั้น ก็ขัดแย้งกับความเป็น**“ศรัทธา”**ตามที่กำลังสาธยายกันอยู่นี้แหละ เห็นได้ชัดเจนไหม

ก็พระพุทธพจน์ที่นำมายืนยันให้เห็นอยู่ไหนไฉนว่า “ศรัทธา”ที่เจริญขึ้นสูงขึ้น นั้นยังจะ**“เข้าสู่บริษัท”** ซึ่งก็คือ **เข้าสู่สังคมหมู่คณะบุคคล** ตามพระพุทธพจน์เรื่อง“ศรัทธา”ที่เรากำลังอธิบายกันอยู่นี้อย่างเห็นอยู่ใต้งๆ มั้ยละ เพราะยิ่งจะสัมพันธ์อยู่กับหมู่ชนสังคม เป็น“ธรรมกถึก”แสดงธรรมแก่คนมีประโยชน์ต่อหมู่ชนเป็นอันมาก(พหูชนพิชิตายะ) **มิใช่แค่..อยู่ในสถานที่เงียบสงัดดำรงอิริยาบถ เที่ยวไปแต่ผู้เดียว** อยู่เท่านั้น เห็นชัดไหมว่าขัดแย้งกันหรือไม่สมบูรณ์ตรงไหน อย่างไร

“ความสงบสงัด”หรือ“วิเวก”ที่เป็น**“ผลของการบรรลุธรรม”**นี้จึงมิใช่เพียงหมายเอาแค่ความไม่อีกกระเทือกกระเทียวของสถานที่ แค่ความเงียบของสิ่งแวดล้อม หรือแค่ดำรงชีวิตโดดเดี่ยว เที่ยวไปแต่ผู้เดียวเท่านั้น

และ“กายวิเวก”ก็ดี “จิตวิเวก”ก็ตาม ก็ไม่เพียงแค่

หมายเอาการอยู่นิ่งๆของกาย การไม่กระตุกกระดิกของกายเท่านั้น คือความสงบทางกาย(กายวิเวก) เพราะคำว่า“กาย”นี้ มิใช่หมายเอาแค่ทางวัตถุ แค่ความหยาบเพียงภายนอกหรือแค่ร่างกาย แต่หมายถึงความประชุมของเจตสิกธรรมอันได้แก่ เวทนา สัญญา สังขาร นั้นต่างหากคือ ปรมัตถธรรม

...

ที่นี้ก็เป็นปัญหาของคุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร?** และก็ตอบไปแล้วว่า

๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชันธ์ ๕ กับ อวิชชา
- หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ์ ๑ ส่วน**“นาม”**ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ์ ๔, อวิชชา **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล**

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถามเต็มออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ที่ด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะเห็นว่า**“ชีวิตนี้”เป็นอยู่** ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ**“พีชะ”**เกี่ยวกับ**“จิต”**และจะเกี่ยวกับ**“กรรม”**เกี่ยวกับ**“ธรรมะ”**อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชัด**“ความเป็น”(ภาวะ)**ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นไป ตราบ“ปรีณิพพาน”ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูกุเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชะตาเดินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม” หรือ“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มีมนุษย์นับถือ ว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่**“อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้**ไม่มี“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือ**ไม่มี“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็**ไม่มี“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ชาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว** เป็น**ผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็

จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแกะหรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาตาน”**ต่างหาก ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนที่ทีเดียว

ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยิ่งยวดถึงปานไหนเอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสสโกมหิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๔๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมหิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** ไม่ว่าทำการกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง **“กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดรูปลักษณ์ใดไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ธาตุริเริ่มดำรง”**ขึ้นในใจ(อารัมภธาตุ) หากความดำรงนั้นพร้อมไปด้วยเจตนาก็นับได้ทันทีว่า คือ **“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียวอันคือ**ทรัพย์คือสมบัติแท้**ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมหิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๔-๗๔ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”**ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๔-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”**ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพจน์สู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕** (จรรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึงแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง

ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียวว่า **“อนุสาสนีปฎิหาริย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอล ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฎิหาริย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสุตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทริยสังวร** **สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

ผู้ที่ยังต้องสังวรศีล-สำรวมอินทริยอยู่ ก็เพราะคนผู้นั้น“ในใจ”ยังมีกิเลสเหลือ ส่วนคนที่ไม่มียกิเลสในใจแล้ว ก็ไม่ต้อง“สังวรศีล-สำรวมอินทริย” เพราะไม่มีกิเลสจะบงการให้กายให้วจีทำการละเมิดศีลนั้นแล้ว จึง**ไม่ปรากฏการผิด“ศีล”** นั่นๆเป็น“ปกติ”ในชีวิตทุกอิริยาบถ

“ศีล” ที่แปลว่า “ปกติ” ก็คือ ความหมายตามนัยนี้ **จะไม่ใช้“ศีล”แปลว่า“ปกติ”** ทั้งๆที่ผู้นั้นยังละเมิดศีลนั้นๆอยู่อย่างเป็น“ปกติ” เช่น คนคนนั้นฆ่าสัตว์เป็น“ปกติ” จะฆ่าเพราะเหตุอะไรก็ได้ แม้จะอ้างว่า ฆ่าเพื่อกิน เพื่อยังชีพก็ตาม คนคนนั้นลักขโมยเป็น“ปกติ” จะขโมยเพราะอ้างว่านำมาเลี้ยงชีวิตก็ตาม คนคนนั้นผิดแผกเขาเสียใครเป็น“ปกติ” จะผิดยังงี้ก็ตาม คนคนนั้นดื่มเหล้าเป็น“ปกติ” จะอ้างว่าดื่มเพื่อเข้าสังคมหรือเหตุอันใดก็ตาม

ถ้า**ไม่ได้“เว้นขาด”**(เวรมณิ)ตามที่“ศีล”ข้อต่างๆ ดังกำหนดไว้ให้**หยุด**ให้**เว้น**จนได้จนสำเร็จแล้วอย่างเป็น“ปกติ” แต่ยังคงละเมิดเป็น“ปกติ”(เพราะกิเลสในใจยังเป็นเหตุ)นั้น...มันยัง**ไม่มี“ศีล”** มันยังผิด“ศีล”อยู่เป็น“ปกติ”แท้ๆ

คนคนนั้นแสดงท่าทางลีลา(น่าจะ)อย่างนี้เป็น“ปกติ” โดยไม่รู้ ไม่เคยฝึกฝนเรียนรู้เลยว่า **ตนมีกิเลส** ในการแสดงท่าทีลีลานั้นๆ ซึ่งกิเลสตัวร้ายของเรานั้นแหละ มันบงการให้แสดงท่าทางลีลานั้นๆอยู่อย่างเป็น**ข้าศึกแก่กุศล,ข้าศึกแก่ใจ**(วิรูปะ) ไม่รู้ว่า มันมีฤทธิ์อย่างไร แค่นั้น

คนคนนั้นใช้ลุ่มเสียงลำเนียงหรือร้องรำทำเพลง(คีตะ)อย่างนี้เป็น“ปกติ” โดยไม่รู้ ไม่เคยฝึกฝนเรียนรู้เลยว่า

ตนมีกิเลส ในการใช้ลุ่มเสียงลำเนียงหรือร้องรำทำเพลงนั้นๆ ซึ่งกิเลสตัวร้ายของเรานั้นแหละมันบงการให้เราใช้ลุ่มเสียงลำเนียงหรือร้องรำทำเพลงนั้นๆอยู่อย่างเป็น**ข้าศึกแก่กุศล,ข้าศึกแก่ใจ**(วิรูปะ) โดยไม่รู้ฤทธิ์มันแค่นั้นอย่างไร

คนคนนั้นพูดจาใช้ภาษาคารม(วาตะ)อย่างนี้เป็น“ปกติ” โดยไม่รู้ ไม่เคยฝึกฝนเรียนรู้เลยว่า **ตนมีกิเลส** ในการพูดจาใช้ภาษาคารมนั้นๆ ซึ่งกิเลสตัวร้ายของเรานั้นแหละมันบงการให้เราพูดจาใช้ภาษาคารมนั้นๆอยู่อย่างเป็น**ข้าศึกแก่กุศล,ข้าศึกแก่ใจ**(วิรูปะ) โดยไม่รู้ฤทธิ์มันแค่นั้นอย่างไร

เมื่อรู้ดีแล้ว ก็ปฏิบัติ“ศีล”ที่ตนสมทานนั้นอย่างสัมมาทิฐิ กล่าวคือ ปฏิบัติ“อริยศีลสิกขา-อริยจิตสิกขา-อริยปัญญาสิกขา”อย่างเป็นองค์รวม

ไม่ใช่ปฏิบัติ“ศีล”ก็แยกเป็นส่วนหนึ่งเป็นเรื่องของกายกับวาจาเท่านั้น ส่วนปฏิบัติ“จิต”ให้เป็น“ฉาน”ให้เป็น“สมาธิ”ก็แยกไปเป็นอีกส่วนหนึ่ง ไปปฏิบัติอีกต่างหาก ไม่เกี่ยวกับกับการมีอิริยาบถทางกายทางวาจา ข้ามหน้ากึ่งหลังตาสะกดจิต หรือไปเฟ่งกลืนแล้วหลับตาทำสมาธิทำฉาน ถือว่านั่นคือ“อริยจิตสิกขา” หรือทำสมาธิทำฉาน โดย“ศีล”กับ“กาย-วาจา”ไม่ได้อาศัยกันและกันอยู่เป็นปฏิสัมพันธ์กันเลย

แม้แต่“ปัญญา”ก็แยกไปเป็นส่วนที่จะปฏิบัติให้เกิด“ปัญญา”ก็เป็นอีกส่วนหนึ่ง ด้วย

ซึ่ง“อริยศีลสิกขา-อริยจิตสิกขา-อริยปัญญาสิกขา”หรือ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”นั้น การปฏิบัติที่ไม่ผิดของพุทธชนิตที่มีผลไปสู่นิพพาน ก็ต้องปฏิบัติเริ่มต้นตั้งแต่**“หวัชข้อศีล”**ตามที่ตนสมทานนั้นแหละ เราจะปฏิบัติ**“จรณะ ๑๕”** หรือจะปฏิบัติ**“มรรค อันมีองค์ ๘”** หรือจะปฏิบัติ**“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”** หรือทุกหลักการของพุทธข้อที่ระบุการปฏิบัติจริงๆก็คือ**“อปัลลภกปฏิบัติ ๓”**(การปฏิบัติที่ไม่ผิดไปจากแบบพุทธ ๓ ข้อ)นั่นเองให้เกิด**“สัทธรรม ๗”** และเกิด**“ฉาน ๔”** จนกระทั่งสั่งสมลงเป็น**“อัปปนาสมาธิ”**เป็นที่สุด โดยขาด**“วิชา ๘”**ตามรู้ตามเห็น(อนุปัสสี)ไปด้วยอย่างสำคัญไม่ได้เลย **๒๒** [มีต่อฉบับหน้า]

บัณฑิต ย่อมรู้ ที่ควร
ไม่ควร ย่อมรู้ ไม่อยู่
คนพาล ไม่รู้ ย่อมมอญ
ตายอยู่ ไม่รู้ ที่ควร

แก้กบฏ-ไม่แก้กบฏ

(สกุณชาดก)

๙๙๙๙ ศาสดาประทับอยู่ที่พระวิหารเชตวัน เมืองสาวัตถี ในแคว้นโกศล
ได้ตรัสแสดงธรรมเทศนาดังนี้

มีภิกษุรูปหนึ่ง เรียนรู้กรรมฐาน (วิธีปฏิบัติลดละกิเลสอย่างเหมาะสมกับ
ฐานะตน) แล้ว ได้ออกจากพระวิหารเชตวัน ไปพักอาศัยจำพรรษา อยู่ที่

หมู่บ้านชายแดนแห่งหนึ่งในโกศชนบท เป็น
บรรณศาลา (ศาลาที่มุงบังด้วยกิ่งไม้ใบไม้) ใกล้ป่า

แต่พักอยู่ได้**ไม่ถึงเดือน** ศาลาก็ถูกไฟไหม้เสีย
แล้ว จึงได้บอกบุญแก่คนทั้งหลายให้ทราบ พวก
เขาอ้างการงานว่า

“ตอนนี้ข้าของพวกเราแห้ง พวกเราต้อง
ระบายน้ำเข้านา ก่อนแล้วจะช่วยสร้างศาลาถวาย”

พอระบายน้ำเข้านาเสร็จ พวกเขาก็ต้อง
หว่านพืชต่อ หว่านพืชเสร็จก็ทำไร่กันอีก ทำไร่
เสร็จก็สาธยาย หลังจากนั้นก็เก็บเกี่ยว จนกระทั่ง
นวดเสร็จ กาลเวลาล่วงเลยไป ๓ เดือน

ตลอด ๓ เดือนนั้น ภิกษุต้องอยู่อย่างลำบาก
ในที่แจ้ง ไม่มีจิตยินดีในการบำเพ็ญ ไม่สามารถ
ทำกรรมฐานให้เจริญยิ่งขึ้นได้ ครั้นออกพรรษา
แล้ว จึงเดินทางกลับไปเข้าเฝ้าพระศาสดา
ถวายบังคมแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง

พระศาสดาทรงปฏิสันถาร (ทักทายปราศรัย)
กับภิกษุนั้น ด้วยตรัสถามว่า

“ดูก่อนภิกษุ เธออยู่จำพรรษาโดยสะดวกดี
อยู่หรือ กรรมฐานของเธอถึงที่สุดแล้วหรือ”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ การบำเพ็ญกรรมฐาน
ของข้าพระองค์ยังไม่ถึงที่สุด เพราะไม่มีเสนาสนะ
(ที่พักอาศัย) อันเป็นลัปปายะ (เกื้อกูล) พระเจ้าข้า”

พระศาสดาทรงสดับเช่นนั้น ได้ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุ แม้ในกาลก่อนสัตว์ดิรัจฉาน
ทั้งหลาย ก็ยังรู้ที่อันเกื้อกูล และที่อันไม่เกื้อกูล
แก่ตน แล้วเพราะเหตุใดเล่า เธอจึงไม่รู้”

แล้วทรงนำเอาอดีตชาติมาตรัสเล่า

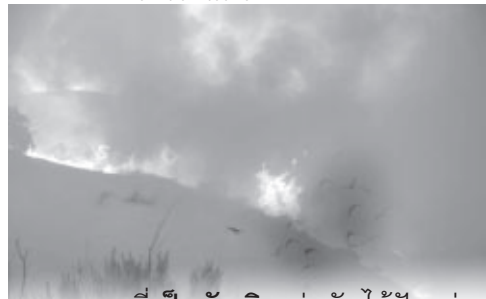
ในอดีตกาล มีนกฝูงใหญ่อาศัยอยู่ที่ต้นไม้
ใหญ่ต้นหนึ่ง ซึ่งมีกิ่งก้านปกคลุมไปทั่ว มีผลดก
สมบูรณ์ยิ่ง ตั้งอยู่อย่างมั่นคงที่ราวป่า

วันหนึ่ง เกิดลมแรง กิ่งไม้เสียดสีกันไปมา
กระทั่งเกิดความร้อนเป็นควันลอยขึ้น นกตัวหนึ่ง
ซึ่งเป็น**บัณฑิต (ฉลาดในธรรม)** เห็นเหตุการณ์
อย่างนั้น จึงคิดว่า

“กิ่งไม้เสียดสีกันไปมาอย่างนี้ ในที่สุดจะเกิด
ไฟลุกขึ้นได้ หากไฟนั้นลุกลามติดกิ่งไม้ใบไม้ที่แห้ง
ต้นไม้นี้ก็จะกลายเป็นต้นไม้ไฟ **ไม่ปลอดภัย**
ฉะนั้นพวกเราไม่อาจอยู่ที่นี้แล้ว เห็นที่จะต้อง
หลีกเลี่ยงไปที่อื่นก่อน จึงจะสมควร”

คิดแล้ว นกบัณฑิตจึงกล่าวกับหมู่नกทั้งหมด

“ท่านทั้งหลาย พวกเราอาศัยอยู่ที่ต้นไม้
แต่ต้นไม้ที่กำลังจะลุกเป็นไฟ พวกเราจงพากันหนี
ไปอยู่ที่อื่นก่อนเถิด เพราะภัยกำลังจะเกิดจากที่
อยู่อาศัยของพวกเราแล้ว”

บรรดานกที่เป็น**บัณฑิต**เช่นนั้น ได้ฟังอย่างนั้น
แล้วก็เห็นด้วย จึงปฏิบัติตามนั้น พากันบินจากไป
พร้อมกับนกบัณฑิต

ส่วนนกที่เหลืออยู่ล้วนเป็น**พวกพาล (โง่เขลา)**
ต่างพากัน**ไม่เชื่อถือ**ในคำของนกบัณฑิต ยังคง
ไม่รู้ถึงภัยที่กำลังจะเกิดขึ้น จึงอยู่ที่ต้นไม้ใหญ่นั้น
อย่างเพลิดเพลิน

ไม่ช้านัก....ไฟก็ลุกติดกิ่งไม้ใบไม้ที่แห้ง แล้ว
ไหม้ลามไปอย่างรวดเร็ว เพราะมีลมแรงช่วย ทั้ง
ควันทั้งไฟฮือโหมรุนแรง ทำให้นกทั้งหลายที่
เหลืออยู่ บินหนีไม่ทัน พากันพินาศร่วงหล่นอยู่
ท่ามกลางกองเพลิงหมดสิ้น

ครั้นพระศาสดาตรัสจบแล้ว ทรงประกาศ
สังขะทั้งหลาย ในเวลาที่จบสังขะ ภิกษุนั้นซึ่งตั้ง
ใจเสาะสโตสดับอยู่ ก็ได้บรรลุเป็น**พระโสดาบัน**แล้ว
จากนั้นพระศาสดาก็ทรงเฉลยว่า

“บรรดานกที่กระทำตามคำของนกบัณฑิต
นั้น บัดนี้ได้มาเป็นพุทธบริษัทนี้เอง ส่วนนก
บัณฑิตนั้น ก็คือเราตถาคตในบัดนี้” ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๓๖ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๕ หน้า ๓๔๖)

ทำให้ **แจ่มแจ้ง** ซึ่ง “**อัตตา**”

ถาม: หลวงพ่อครับ ผมได้อ่านบทความของ หลวงตามหาบัว เกี่ยวกับเรื่องนิพพาน หลวงตามหาบัวอธิบายว่า นิพพานไม่เป็นอนัตตา อนัตตา เป็นทางไปสู่พระนิพพานเท่านั้น หลวงตามหาบัว บอกว่าอัตตาและอนัตตาเป็นธรรมะคู่กันตลอดมา จนสุดท้ายสมมุติ จิตพ้นจากกิเลสแล้ว อัตตาและอนัตตาก็หายไปเอง หมายถึงการเข้าถึงพระนิพพานนั่นเอง

ผมได้อ่านบทความของหลวงตามหาบัวแล้วรู้สึกมีนงง ไม่รู้จะเชื่อฝ่ายไหนดี ธรรมกายบอกว่านิพพานเป็นอัตตา ท่านพุทธทาสบอกว่านิพพานเป็นอนัตตาและเป็นธรรมชาติ หลวงตามหาบัว บอกว่านิพพานไม่เป็นทั้งอัตตาและอนัตตา เพราะอนัตตาเป็นเพียงทางที่ไปสู่นิพพานเท่านั้น จึงต้องขอพึ่งปัญญาของหลวงพ่อบอกช่วยอธิบายนิพพานให้ความกระจ่าง หายสงสัยด้วยเถิดครับ

ตอบ: ขอดอบอันนี้ก่อน ที่หลวงตามหาบัวบอกว่า “นิพพานไม่เป็นอนัตตา” นี่แหละ....ถึงไม่เข้าใจได้ว่านิพพานเป็นอนัตตา

นิพพานนั้นคือลักษณะกิเลสดับ กิเลสไม่มี นิพพานหรือนิโรธ ใช้ภาษาแทนกันได้ นิโรธหรือนิพพานแปลว่าดับหรือกิเลสดับ เมื่อกิเลสดับก็ไม่มีตัวตน ความไม่มีตัวตนคืออนัตตาหรือบางทีก็ใช้คำว่า สุนฺญตา ซึ่งเป็นรายละเอียดของสภาวะธรรม

สายเจโต (สายนั่งสะกดจิตหลับตา) จะไม่เข้าใจสภาวะละเอียดพวกนี้ จึงไม่รู้ จึงใช้ตรรกะของตัวเองว่า อนัตตาเป็นทางไปสู่นิพพาน ก็หมายความว่า ที่พระพุทธเจ้าท่านสอน “อนัตตา” เอาไว้ เถียงพระพุทธเจ้าไม่ได้ เลยหลบไปว่าอนัตตาเป็นทางไปสู่นิพพานใช่ไหม? แต่คราวนี้เมื่อได้นิพพานแล้ว ได้อะไรที่ไม่รู้ของท่านแหละ อัตตาและอนัตตาก็ไม่มี ท่านก็โยนทิ้งไปเลยคือรายละเอียดแห่งจิตเจตสิกต่าง ๆ ไม่ได้เข้าใจ

เมื่อไม่รู้เรื่องก็บอกไม่ได้ ในสายธรรมกายนั้นไม่ต้องพูดเลย อัตตาแท้ ๆ ความจริงแล้วอนัตตาอย่างที่อาตมาอธิบายสู่ฟังแล้ว เราต้องจับตัว

ลักกายะหรืออัตตา ความเป็นกิเลส หรือตัวตนของกิเลสให้ชัด กิเลสในลักษณะไหน? ที่เป็นของคุณ ซึ่งเป็นของใครของมัน แล้วก็ต้องจับตัวมัน ทั้งหยาบ-กลาง-ละเอียด จนกระทั่งเหลือตัวสุดท้ายเรียกว่าอนุสัยหรืออาสวะ คุณก็ต้องล้างมันออกให้หมดเลยเกลี้ยงจนไม่มีเลย อย่างรู้แจ้งเห็นจริงเป็นปัจจุบันนั้นเทียว ว่ามันดับอยู่รู้อยู่ แม้เมื่อมีเหตุกระทบทางตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ อยู่ ก็เห็นมันดับอยู่นี่ หรือว่าเป็นลาภ-ยศ-สรรเสริญ ที่เป็นเหตุปัจจัยข้างนอก เข้ามากระทบอยู่ เราก็ล้มผัสจิต “อุเบกขา” ที่มีคุณลักษณะถึง ๕ ประการ ๕ คือ

๑. บริสุทธิหมดจดได้ (ปริสุทธา)
๒. มีความสะอาดผุดผ่อง (ปรีโยทาตา)
๓. จิตหัวอ่อนดัดง่าย (มฺหุ)
๔. จิตควรแก่การงาน (กัมมัญญา)
๕. และเป็นจิตที่ผ่องใสแวววาว (ปภัสสา)

จิต “วางเฉย- อุเบกขา” ไม่ทุกข์ไม่สุข สงบไม่มีทุกข์ อาริยสังกัคือ กิเลสดับหมดแล้ว เหตุแห่งทุกข์ดับหมดแล้ว ไม่พินได้อีกแล้ว มีความ “เที่ยง” ยั่งยืน ถาวร

ประเด็นความ “เที่ยง” นี้ไม่ใช่อัตตาเที่ยงนะ ความเที่ยงนี้จึงไม่ใช่หมายความว่าจิตวิญญาณเที่ยง เที่ยงคือนิพพานนั้นกิเลสดับ **กิเลสดับนั้นแหละ เที่ยง กิเลสดับนั้นแหละถาวร กิเลสดับนั้นแหละ ยั่งยืน มันดับแล้วดับเลย ดับอย่างสนิท สูดยอดแล้ว เป็นนิพพานสูดยอดแล้ว**

จนถึงขั้นคุณมี “กตญาณ” มีญาณ ๓ ที่ใช้ตรวจสอบ แม้ที่สุดกาละ ๓ ทั้ง อดีต ปัจจุบัน อนาคต คุณก็ตรวจवेทนาของคุณ เป็นศูนย์ เป็น “เนกขัมมะลิตะอุเบกขาเวทนา” (อารมณ์เฉย ๆ เพราะได้กำจัด “อกุศลเหตุ” หมดสิ้นฤทธิ์ที่จะทำให้วนเวียนอยู่ในสุขในทุกข์ได้แล้ว)

ตรวจสอบทั้งมาน ๔ จนถึงสัญญาเวทยิตนิโรธ เป็นนิโรธที่ครบครัน ใช้สัญญาตรวจสอบเคล้าเคลียอารมณ์หมด ทำแล้วจนกระทั่งเมื่อใด ๆ ก็ไม่มีเศษเหลือ อากาสาณัญญาตนะ วิญญาณัญญาตนะ

อาภิญญายตนะ เนวสัญญานาสัญญายตนะ
พันอริขาสังโยชน์สุดท้ายเลย ขอภัยที่จะต้อง
ใช้ภาษาวิชาการมากหน่อย ตรวจสอบอย่างเป็น
อรุปรมาณ ตรวจสอบสมบูรณ์จนกระทั่งถึง สัญญา-
เวทยิตนิโรธ ครอบวิโมกข์ ๘ สมบูรณ์แบบเลย
อย่างนี้เป็นเรื่องรู้แจ้งเห็นจริงและชัดเจน

สรุปแล้วนิพพานนั้น ไม่ใช่อัตตา นิพพาน
เป็นอนัตตา แต่นิพพานที่สมบูรณ์แบบ จะเที่ยง
ยั่งยืนถาวร อย่าสับสน ได้แล้วได้เลย แล้ว
นิพพานนั้นลึ้มตา รู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่าง ทำจบ
แล้วไม่ต้องทำอีก จบกิจ ไม่ต้องทำอีกเลย
นิพพานนั้นแข็งแรงถาวรเลย เมื่อสมบูรณ์เป็น
กตญาณแล้ว ตรวจสอบทุกอย่างทั้งอรุปรมาณ
เป็นสัญญาเวทยิตนิโรธ ที่สมบูรณ์แบบที่คุณจะ
ตัดสินใจได้ ทั้งในเรื่องกาละ ๓ อดีต ปัจจุบัน
อนาคต

อาตมาขอแนะนำคุณว่า หาหนังสือเรื่อง
“ถอดรหัสอัตตา อนัตตา นิรัตตา” อาตมาเขียน
ไว้ บรรยายไว้ เหตุเพราะเขาเถียงเรื่องอัตตา
อนัตตานี้แหละ อาตมาเลยต้องเขียนหนังสือขึ้น
มาเล่มหนึ่งชื่อ ถอดรหัสอัตตา อนัตตา นิรัตตา
ไปอ่านอันนั้นหลาย ๆ เทียวจะเข้าใจได้

(ขอนำบางส่วนของหนังสือเล่มนี้ มาทำความเข้าใจชัด
ใน “อัตตา” ทั้งหลายดังต่อไปนี้)

**ทำไมคนระดับอาจารย์ที่สอนถึงอนัตตา
แต่ไปไม่รู้จักอัตตา...**

เหมือนอย่างที่เราเคยประสบมากับตนเอง
เองครั้งหนึ่ง คือ มีฆราวาสสอนพุทธศาสนาคน
หนึ่ง เป็นอาจารย์สอนเซนมาพบอาตมา อาตมา
สังเกตเห็นหน้ามีสีแดงก่ำมาเลยนะ ดูบุหรืมาด้วย
ก่อนเข้ามาหาอาตมาก็ดับบุหรืได้คุยกันเรื่องธรรมะ
อาจารย์ท่านนั้นเป็นฆราวาส ก็คุยเป็นภาษาเซน
ของเขาไปเรื่อย คุยไปคุยมาพอสมควร อาตมา
บอกว่า “อาตมาเข้าใจ ที่คุณคุยมาทั้งหมด คุณ

พูดภาษาธรรมะชั้นสูง ก็เข้าใจดี” แล้วอาตมาก็
บอกว่า “คุณก็ไปปฏิบัติซะบ้างซิ”

อาตมาบอกว่า “คุณไปจับความติดยึดที่เป็น
อัตตาต่าง ๆ ของคุณ แล้วก็ล้างอัตตาให้มันหมด
สิ้น ให้มันว่างเสียให้ได้” เขาได้ฟังดังนั้นก็เชิด
หน้าถามอาตมาว่า “ปฏิบัติธรรมอะไร ?”

อาตมาก็บอกว่า “ไปปฏิบัติก่อนเถอะ
ปฏิบัติให้ดับอัตตาขั้นหายาบ ๆ ที่ยึดติดอยู่ของคุณ
ให้ได้เสียก่อน ที่คุณยังเอร์ดิอ้อยในรสแค่
โลกียะอยู่นั้นนะ บุหรืก็ตาม เหล้าก็ตาม” คือ
เขาดื่มเบียร์ หรือ ดื่มเหล้ามา อาตมาไม่รู้ แต่
หน้าก่ำมา อาตมาก็พูดว่า “ไปเลิก ไปปฏิบัติ
เลิกซะพวกนี้ให้หมด ให้ดับสนิท ล้าง “อัตตา”
ให้ว่างสะอาดสนิทจากใจเสียก่อนแล้วค่อยมาคุย
กันทีหลัง”

เขาก็ยืดอกตอบเป็นภาษาเซนว่า “ในเมื่อ
ตัวตนก็ไม่มี เนื้อไม้ไผ่เรา หนัไม้ไผ่เรา ตัวตนก็
ไม่ใช่เรา แล้วจะให้เอาอะไรไปปฏิบัติ” เขาว่า

เง้งโหม..? จริงของเขาไหม? เขาพูดภาษา
ได้ถูกต้องตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนเลย ในเมื่อ
ตัวตนก็ไม่มี แล้วจะให้เอาอะไรไปปฏิบัติ อาตมา
เลยบอกว่า “เอาหละ คุณก็เข้าใจของคุณ อาตมา
เข้าใจคุณ ตกงจบแค่นั้น” เขาสูบบุหรืเข้ามา
หาอาตมา อาตมาก็หยิบเอาตรงนี้บอกเขา
บอกว่าคุณไปปฏิบัติเลิกบุหรืที่คุณติดคุณยึดนี้
แหละที่มันยังไม่ว่าง อาตมาก็ว่า **“นี่คือตัวตน”**
ไปเรียนรู้ความยึดติดนี้ในจิตตนเสียก่อน อ่าน
“ตัวตน” นี้ให้ออก แล้วก็ล้าง “ตัวตน” นี้ให้
“ไม่มีตัวตน” ให้ได้ ไปปฏิบัติล้างละพวกนี้ มัน
เป็นอัตตา เป็นความติดความยึด ไปล้างมาซะ
ก่อน จับอาการที่เราติดเรายึดพวกนี้ให้ได้ ว่า
มันเป็นรสอ้อย เป็นรสสุข เป็น “สุขเวทนา”
เป็นรสที่จะต้องเสพสุข “โลกียสุข” แบบนี้ ยัง
แค่ลิ้งเสพติด เป็นแค่อบายมุข ยังติดแค่บุหรื
หมากพลู เหล้ายา เสพยาสูบ แค่นี้มันยังง่าย ๆ
หากยังไม่รู้ความเสพ ความติดใน “รสอ้อย” ที่
พระพุทธเจ้าเรียกว่า “อัสสาทะ” และก็เป็น

“อัลสาทะ” ขึ้นเบื้องตันของเสพติดหยาบ ๆ แค่นี้ ก็ยังไม่รู้จัก “อุปาทาน” ในจิต ว่าเป็นกิเลส มัน ก็ยังไม่ไปถึงไหนหรอก เพราะยังมี “รสอร่อยที่ ติดที่ยึด” สูงขึ้นไปละเอียดกว่านี้อีกมากที่ยังเป็น “อึดตา” เป็น “อุปาทาน”

หากไม่เรียนรู้ และละล้างกิเลสต้นเหตุหรือ ตัณหาที่เป็น “อุปาทาน” ต่าง ๆ ที่คนเรายึดติด อยู่จริง ๆ อย่างตัวอย่างอาจารย์สอนพระพุทธ ศาสนาผู้นี้ เป็นต้น แล้วมันจะถึง “อนัตตาธรรม” ได้อย่างไร?

ดังนั้นคนเหล่านี้เข้าใจว่าตัวตนใด ๆ ก็ไม่มี ถ้าใครทำให้เห็นอันนี้ให้แจ้งได้ ก็เป็นอันเห็น แจ้ง “อนัตตา” เขาว่าอย่างนั้น มีลูกศิษย์ของ อาจารย์บางสำนัก บางคนยืนยันกับอาตมาอย่างนี้ เขาบอกว่า ถ้าทำให้เห็นอันนี้ให้แจ้ง มันก็ แก่ทิฐิตรงนี้ไปได้เลย อย่าไปเห็นว่ามีอึดตา ในโลกนี้ไม่มีอึดตา ลักษณะนี้แหละที่เข้าไม่ถึง “ภาวนามยปัญญา” เพราะยังเข้าไม่ถึงปัญญา ใน ระดับ “เห็นอึดตาที่เป็นสภาวะสมุทัยอารยสัจ” ซึ่งได้แก่ กิเลส ตัณหา อุปาทาน ว่ามันเป็น อาการอย่างที่ทำตามากตัวอย่าง

เช่น “กาม” เป็นต้น ในจิตมันเกิดกาม อย่างเรา เสพ “กามรส” จากการสูบบุหรี่ การกินหมาก ดังนี้ กินหมากมันก็มี “รสอร่อย” จากรสทางลิ้น ที่เราดูดเราร่อย สูดบุหรี่ก็มี “รสอร่อย” จา กรสทางกลิ่น ซึ่งเกิดเนื่องมาแต่ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส เสียดสี ทางกาย อันยังเสพ “รส” จากรูป, รส, กลิ่น , เสียง , สัมผัส เสียดสีทางกาย เป็น “รสอร่อย” หรือ “อัลสาทะ” อยู่

นี่คือ “กามรส” หรือ “กามคุณ ๕”

“กาม” ไม่ใช่กิเลสแค่เรื่องเพศเท่านั้น ที่เสพ “รสกาม” ยังมี “กามคุณ ๕” อันเกิดจาก รูป , รส , กลิ่น , เสียง , สัมผัส ภายนอกที่มาจาก ทวารทั้ง ๕ ก็จะต้องละล้างให้หมดสิ้น “ตัวตน” ของรสอร่อยอีกนักกว่านัก

มันต้องเรียนรู้ “ความมีอึดตา” ให้ได้ จึงจะ ไม่เป็นการหลงยึดอยู่แค่ “อึดตาอุปาทาน” ซึ่ง

ได้แต่ “ยึดคำพูดว่าเป็นตัวตน” มันก็แค่นั้น ต้อง “จับตัวตนในจิต” ให้ได้แล้วก็ฝึกฝนปฏิบัติกำจัด “อึดตาตัวตน” นั้น ๆ ลงไป ๆ จนดับมันสนิท หมดสิ้น ก็จะเป็น “อนัตตา”

เพราะเรื่อง “อึดตา” นี้เป็นความลึกซึ้งที่ ซับซ้อนอยู่มาก ตามที่จริงแล้ว “ความเป็นอึดตา” มันเกิดจาก “อุปาทาน” โดยเฉพาะเจ้า “ทิฏฐิ-อุปาทาน” คือ การหลงยึดถือในความเห็น นี่แหละตัวดี ที่เป็น “อึดตา” ขึ้นมาในจิตก็เนื่องมา จากหลงยึดตาม “ความเห็น” ดังนั้นผู้หลงเห็น สภาพใดสภาพหนึ่งว่าเป็นสิ่งที่น่ายึดถือ เขาก็เกิด “ความยึดถือ” นั้น ๆ ขึ้นมา ก็เรียกว่า “อุปาทาน” ส่วนจะยึดถืออย่างเบาบางนิดหน่อย หรือยึดถือ กันแน่นอย่างมั่นคง แม้ที่สุดยึดกันอย่างนิรันดร์ ก็มีจริงตามผู้หลงยึดจริงนั้น ๆ

จาก “ความเห็น” (ทิฏฐิ) จึงก่อให้เกิดความ ยึดถือเข้าไปในจิตจนกระทั่งเป็น “ตัวตน” โดยนัย นี้เอง “ตัวตน” ของผู้หลงผิด จึงมีขึ้นมาได้เรียกว่า “อึดตทิฏฐิ” (ความเห็นเป็นตัวตน) ส่วนผู้ที่มีความเห็นปฏิเสธไปเลย ว่า “อึดตา” ไม่มี อย่างที่ ได้อธิบายมาแล้ว เรียกว่า “นิรัตตทิฏฐิ”

นิรัตตทิฏฐิ หรือนิรัตตา คือ การปฏิเสธ “ความมีตัวตน” หรือไม่ยอมรับ “ความมีตัวตน” เมื่อไม่ยอมรับ “ความมีตัวตน” ผู้นั้นก็ไม่ได้หัน เข้าหา “ความเป็นอึดตา” ที่ผู้ยังไม่ใช้พระอรหันต์ จะต้องหลงยึดถืออยู่แน่ แต่เพราะความหลงเลย เกิดไปกับจุดสุดยอดว่า

“ธรรมทั้งหลายทั้งปวงเป็นอนัตตา” จึงใช้ ตรรกะปฏิเสธ “อึดตา” โดยสิ้นเชิง

เพราะในเมื่อเข้าใจได้ว่า **“ทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีตัวตน”** (ลัทธิเพ ธัมมา อนัตตา) ก็ถือว่าจบกัน โดยไม่ต้องมีภาวะอึดตาใด ๆ ที่จะต้องมาลดละ กำจัดกันอีก จึงพลัดเข้าไปอยู่กับพวก **“อุจเฉททิฐิ”** ที่มีความเห็นว่า “อึดตาขาดสูญ” จึงไม่คิดจะ ปฏิบัติกำจัดอึดตาใด ๆ ให้แก่ตน เพราะปฏิเสธ “อึดตา” ใด ๆ ไปหมดแล้ว

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

● ดังนั้น วิมุตตินั้นทะ

คือต้องเท่าภูเขา ปากเท่าท่อเทศบาล ดูได้
หมื่นล้านแสนล้าน ยังไม่รู้จักก้อมพอเพียงสักทีเลย

ปัญหาสังคมเศรษฐกิจชนิดสาหัสขนาดไหน
คงต้องขีดซ้าย ไม่มีทางร้ายแรงเท่าการเมือง
มหาภัยเป็นแน่ แม้หวัด ๒๐๐๙ ก็มีสมุนไพร
เยียวยาเยอะไป ถึงใครจะอ่อนแอแพ้ภูมิตายบ้าง
ยังเทียบไม่ติดกับเมาแล้วขับรับปีใหม่หรือ
สงกรานต์ ที่งานนี้แก้ไม่ตก เพราะรัฐบาลไม่ยอม
ล้งพักขายเหล้าลงบ้าง เป็นต้น

หรือแม้นักท่องเที่ยวยอเยย ส่งออกลด นัก
ลงทุนหนี เรื่องพรรคนี้กลับยังดีเสียอีก เมื่อ
ฉีกแนวจากทาสทุนนิยม แล้วหันมาหาบุญนิยม
พึ่งตนเองด้วยเศรษฐกิจพอเพียงเต็ม ๆ นับเป็น
โอกาสทองเหมาะเหม็งอันหาได้ไม่ง่าย

ฉะนั้น ปัญหาสังคม หรือเศรษฐกิจใด ๆ
ล้วนไม่ยากเกินแก้ เพียงแต่การเมืองอย่ามาเป็น
ตัวบ่อนทำลายเสียเองดังที่ปรากฏทุกวันนี้

รู้ทันสงบ สยบป่วนเมือง

บ้านเมืองนี้มีเรื่องสาหัสสากรรจ์อะไรบ้าง
มองไปทางไหนๆ ดูมันน่าหนักใจเหลือกำลัง
ทั้งนั้น มันเกิดวิปริตผิดอาเพศขึ้นได้ยังไงพิลึก
ถึงมีพวกอัปรีภัยอะไรเที่ยวปาหินใส่หน้ารถใคร ๆ
ทั้งที่ไม่รู้จัก ไม่เคยบาดหมางใด ๆ มาก่อน ปาใส่
แม้กระทั่งหน้าต่างรถไฟ ไม่รู้ไปเอาอย่างผีทะเล
ที่ไหนมา ถึงบ้าได้ผิดมนุษย์สุดปานั้น ดูหน้าตา
เด็กปาหินก็เหมือนผู้คนไม่พิกลพิการ แต่โฉนใจ
กลายเป็นสัตว์นรกแท้ ๆ ในร่างคนไปได้

นี่แค่แก๊งๆ ข้างถนน ยังป่วนคนพาเดือดร้อน
ผวาประสาตกันไม่ใช่เล่น คงไม่ต้องพูดถึงพวก
คางคกขึ้นวอแยงหอคอยงาช้าง อย่างนักกินบ้าน
ผลาญเมืองมืออาชีพ นักการเมืองน้ำเน่าเหล่านี้
เป็นคนแต่ตัว ส่วนหัวใจ กลับเป็นเสือสิงห์หรือ
สัตว์เศรษฐกิจชนิดผีเปรตยักษ์มาร ยุคดิจิตอล

การเมืองสาบานนี้หนอ พอกันทีได้แล้ว

เราคงจะชินชากับการเมืองที่ฝังหัวกันมานาน
หลายสิบปีว่า หนีไม่พ้นศึกแย่งชิงอำนาจและ
ผลประโยชน์ คนดี ๆ ไม่ควรไปเล่นการเมืองให้
เปลืองตัวเสียคน ปล่อยให้เจ้าพ่อนักเลงมาเพีย
มั่วกันไป เลยจะแปลกตรงไหน เมื่อเสือสิงห์
กระทิงแรดเต็มสภาดังที่เป็นอยู่

มันจึงถึงเวลาเสียทีที่ต้องล้างสมองมิจฉาธิ
กันเสียใหม่ว่าการเมืองเป็นเรื่องเสียสละ **ทำเพื่อ
บ้านเมือง** เป็นงานกุศลของคนมีศีลธรรมสูง
เท่านั้น ใครยังกล้ารวยไม่เสร็จ อย่ามาเป็น
อีแอบแบบโคตรโกงมหากั๊ย

ไม่รู้จักต้องหนักหน่อ้นกันอีกแค่ไหน กว่าคน
จะเข้าใจ การเมืองใหม่ดังที่พันธมิตร ฯ ต่อสู้โดย

สันติอหิงสา นำร่องไปแล้ว

เคราะห์ดีเหลือเกินที่มีคนอย่างกลุ่มพันธมิตรกล้าขึ้นมาเปลี่ยนแปลงโฉมการเมืองไทย เปิดประวัติศาสตร์หน้าใหม่อย่างน่าทึ่ง

แต่ไม่วายเคราะห์ร้ายแสนส่วงเสวยที่ยังมีปากเดนทรราชย์ ตกยุคหลงจมปลักดักดานกับพวกพ้องน้องพี่ แทนที่จะทำเพื่อบ้านเมืองก่อนอื่น

สังคมจึงมีโจทย์ให้ศึกษามีปัญญารู้ทันความจริงยิ่งขึ้น จะได้เห็นเหลืองเห็นแดงว่าไผ่เป็นไผ่...

ประเด็นสุดฮ็อตขณะนี้มีปัญหาการเมือง สิทธิที่ฟาดฟันกันสุดสุดจนมีเงาไปหมด ไม่รู้ใครคิดใครจริงแค่ไหนบ้าง

ตัวอย่างวลีเด็ดเผ็ดร้อน “น้องชายผมผิดอะไร” หลุดออกมาจากปาก รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม พล.อ.ประวิตร วงษ์สุวรรณ ครั้งออกโรงป้องกันน้องชายชื่อ พล.ต.อ.พัชรวาท วงษ์สุวรรณ ซึ่งโดนถล่มหนัก เมื่อคดีฆ่าสนธิ ลิ้มทองกุล ต้องเจอต่อใหญ่ เช่นคดีไม่ค่อยสืบสืบข่าวรวจคนร้ายมีลีโหวตัวหนีก่อนจับ

ผบ.ตร. พชรวาท ลอยนวลอยู่ในอำนาจได้อย่างไร ตั้งแต่กรณีเจ็ดตุลาหิมพิตรจเปิดฉากสงครามไล่ฆ่าคนชุมนุมมือเปล่าแต่เข้ายึดคุก ผ่านไปจนครบปียังไม่มีหน้าไหนต้องรับผิดชอบ

จะให้โจรจับโจร มันแสนยากฉันใด ตำรวจจับโปлицาก็แสนยากปานนั้น ชาวพันธมิตรฯนับสิบนับร้อยตายเจ็บตาบอดแขนขาขาดฟรี ๆ เปล่า ๆ กระนี้หรือ...ดีไม่ดี รอกกฎหมายนิรโทษกรรม ที่กำลังย่ำเข้าสู่สภาอย่างมีเลศนัย

การบังคับใช้กฎหมาย อยู่ที่พวกใครมากลากไปได้ ก็แล้วแต่สภาโจร ถ้าไม่ใช่เช่นนั้น นายฯ อภิสิทธิ์ มีสิทธิ์ทำอะไรบ้าง หรือต้องวางตัวเป็นกลางอย่างเดียว เทียวเป็นผู้นำซึ่งถูกชี้ผิดไม่ได้เด็ดขาดเลย ตกลงจะเป็นผู้นำหน้าคนหรือตามกันใครกันแน่ ท่านนายฯ...

เพียงคดีเจ็ดตุลา หากผบ.ตร.ไม่หน้าหนาเกิน ยังจะลอยหน้าลอยตาเป็นหัวหน้าสำนักพิทักษ์สันติราษฎร์อย่างสง่างาม ท่ามกลางเสียงกดดัน

สาบสงของมหาชนได้อย่างไรกันถึงวันนี้

มีพักต้องกล่าวโทษถึงกรณีประชุมผู้นำอาเซียนที่พญาต้องล้มเลิกกะทันหัน และหนีตายขายขี้หน้าประเทศไทยขนาดไหนไม่ทราบ ด้วยฝีมือคนเถื่อนถ้อยไม่ก็ร้อยเอง

ยังมีคดีรุมล้อมรณายกฯ อภิสิทธิ์ ทำร้ายเลขาฯกรม.ที่มหาดไทยหวังก่อเหตุรุนแรงฆ่าซากกระทั้งปั่นป่วนสงกรานต์เดือดเลือดพล่าน

การสร้างสถานการณ์ป่าเถื่อนเกิดขึ้นเหมือนตำรวจจงใจเลือกปฏิบัติสองมาตรฐานกับเสื้อเหลืองเสื้อแดง เรื่องเหล่านี้ ผบ.ตร.ไม่บกพร่องต่อหน้าที่ใด ๆ เลย มันไม่ประหลาดไปหน่อยหรือ....

ยังมีข้อหาทุจริตคดีมีมูล ๑๘ ล้านควรต่อการตั้งคณะ ก.ก.สอบสวนโดยด่วน ยิ่งสมควรเร่งไปตั้งนานสองนานแล้วด้วยซ้ำ

เรื่องผิดพลาดร้ายแรงดังว่ามา จะไปยับยั้งสวะไปไหนพ้น หน.ตร.ใหญ่

ผู้ใดออกมาป้องกัน ผบ.ตร. พชรวาท คงจะพลาดพลั้งอย่างแรง ชั่วร้ายมีเสียงเลขาฯ ช่มชู้ผู้รังแกวงษ์สุวรรณอีกกว่าจะวังการตอบโต้ต่อสู้ตามกฎหมายและโดยนอกกฎหมาย...!!

การต่อสู้ทางการเมืองมั่ว ๆ โดยไม่สร้างสรรค์เช่นนี้ สังคมไทยรับไม่ได้แน่นอน นับวันจะมีการรู้เท่าทันทั่วถึงดีขึ้นเรื่อย ๆ

ตัวอย่าง กระทั่งการถวายฎีกาของเหล่าเสื้อแดงกว่า ๓ ล้านคน เพื่อขอพระราชทานอภัยโทษให้ทักษิณ ผู้ตกเป็นนักโทษหนีคดีอาญา

ท่ามกลางกระแสคัดค้านการถวายฎีกาที่ผิดกติกา บรรดาอธิการบดีและปลัดกระทรวงส่วนใหญ่ ต่างไม่เห็นด้วยทั้งสิ้น ด้านมหาดไทยก็อ้างว่ามีประชาชนลงชื่อค้านถึง ๑๑ ล้าน

เพียงความเห็นต่างกันเป็นขากับดำ มันไม่จำเป็นต้องทำร้ายรุนแรงอะไรกัน เสื้อแดงได้ยื่นถวายฎีกาเสร็จ ต่างกลับบ้านไปโดยสงบ มันก็จบเรื่อง ไม่เกิดปั่นป่วน เหมือนหลายครั้งที่ทำลายความชอบธรรมของตัวเอง

ปัญหาถวายฎีกาของเสื้อแดงก็ดี ประเด็น

เสนอกฎหมายนิรโทษให้เลื้อเหลียง เลื้อแดงและ
สีกากีก็ตาม ล้วนเป็นเรื่องการเมืองกับลับลวง
พรางเพื่อประโยชน์ของพวกเขาไหนกันแน่ ยากที่จะ
ไว้นือเชื่อใจว่าจะเกิดประโยชน์สุขประชาชน

เช่นเดียวกับการเมืองในวงตำรวจ ยิ่งกำลัง
สู้รบปรบมือกันสุดเหวี่ยงขณะนี้ จะลงเอยอย่างไร
ติมันเป็นการปะทะระหว่างการเมืองเก่า ๆ เน่า ๆ
กับการเมืองใหม่กลัว ๆ กล้า ๆ หรือเปล่า

อย่างนายสุเทพ เทือกสุบรรณ เหมือนจะอยู่
ตรงข้ามนายกฯ อภิสิทธิ์ กลัวพรรคร่วมไม่หนุน
กลัวรัฐบาลล่ม เลยอยากให้ประชาธิปไตยเป็น
รัฐบาลนานวันนานเดือนสุด ๆ เท่ากับว่าพรรค
ประชาธิปไตยมาก่อนประชาชน ขึ้นเป็นขบถ
แบบนี้ มีหวังประชาธิปไตยหมดอนาคต ไม่มีอะไร
ดีกว่าพรรคน้ำเน่าอื่น ๆ

ฉะนั้น ถ้านายกฯ อภิสิทธิ์ คิดว่าประชาชน
ต้องมาก่อน ตามที่พรรคประกาศจุดยืนไว้ ผู้นำที่
กล้าตัดสินใจ โดยฟังเสียงประชาชนหนุนหลัง
ต่อให้เป็นรัฐบาลเสียงข้างน้อย ก็ไปโลด

มันสมมติ ประชาธิปไตยฟังเสียงประชาชน
ส่วนใหญ่ มากกว่าเอาใจเสียงข้างมากในสภา
เสร็จแล้ว โดนพรรคร่วมตีจาก ประชาธิปไตยมี
สิทธิ์ผกาดในการเลือกตั้งใหม่เป็นแน่แท้

ตกลง จุดเป็นจุดตายของนายอภิสิทธิ์ อยู่ที่
ชี้ขาดเป็นทาสพวกมากลากลงเหว หรือจะเป็น
ผู้นำฉลาดกล้ายืนหยัดความชอบธรรมแม้ด้วย
เสียงข้างน้อยดูเขาโคอันหนักแน่นกว่าชนโค
ร้อยพันเท่า เราจะลุ้นเอาใจช่วยไหวรีเปล่าหนอ

มารบมี บารมีบ่เกิด

แม้ว่าการถวยาฎีกาของเลื้อแดงจะผ่านพ้นไป
โดยยังไม่เกิดอะไรวุ่นวายดังข่าวลือเชิงลบ ๆ
ขนาดอาจเกิดปฏิกิริยา ต่อให้ใครอุทริทำ โดย
ประชาชนไม่เห็นด้วย อย่างกลัวเลยว่าจะสำเร็จ
เช่นเกิดปฏิวัติวันไหน ประชาชนรู้ทัน อยู่ในบ้าน
เงียบ ๆ ลักหัววัน หยุดงานหมด ทหารคงไม่มีทำ

อย่างไรก็ตาม ทักษิณและลี้ลื้อ คงไม่หยุด

นิ่งง่าย ๆ ยังไงก็ต้องหาทางเอาคืนเหมือนก่อน
กันยา ดังเพื่อผืนไปตามประสาคนไม่ยอมแพ้

แม้กระนั้น อยากเชื่อว่าพลังเลื้อแดง นับวัน
อ่อนถอยกำลังไปเรื่อย ๆ

บทเรียนความรุนแรงที่ผ่านมา มันมากล้น
พอแล้ว ยากที่จะเกิดซ้ำซากมากกว่านั้น คน
ไทยน่าจะฉลาดขึ้น

อะไรจะแตกต่าง ก็ต่างกันไปบ้าง โดยไม่ต้อง
แตกแยกฟาดฟันให้ล้มตายกันไปข้างหนึ่ง แม้
ไม่ต้องไปฆ่าแกงใคร ต่างคนต่างมีกรรมรับผลดี
ผลชั่วไปตามจริง

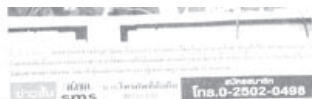
ในความแตกแยกผิดแผก แม้แตกต่างเพียงใด
ถ้ายังไม่เบียดเบียนกันเองต่างให้สิทธิมนุษยชน
เพื่ออยู่ร่วมรวมกันฉันมิตรย่อมมีสิทธิ์เป็นอยู่สุข
ด้วยกันทั้งนั้น

ตัวอย่างของคนที่ไม่บูชากินสุบดืมเสพ เห็นแก่เงิน
เป็นตัวตั้งดังเช่นคนขี้โลภรวยล้นฟ้าพาทำให้เห็น
หลายคนมีปัญญาเข้าใจยอมกลัวหัวหด ไม่กล้ารวยเกิน

ในทางตรงข้ามผู้มีปัญญาเฉียบคม แทนที่จะ
กล้ารวยใด ๆ แม้ไม่มากกลับกล้าจนอีกต่างหาก
แล้วจะว่าอย่างไร คือใครยังกล้าจนเขายังพัน
ทุกซ์ อยู่สุขทวีคูณเสียอีก เป็นยังงั้นไป

พฤติกรรมตัวอย่างพวกทุนนิยมลามานย์
รวยไม่เสร็จ ปรากฏให้ดูรอบทิศทางใกล้ไกล ใน
ขณะที่ตัวอย่างชีวิตเศรษฐกิจพอเพียงก็มีอยู่ไม่น้อย
สมณะและพระปฏิบัติมักน้อยสันโดษให้เอาอย่างได้
ไม่ต้องสงสัย ยิ่งชมราวสออย่างชาวอโศกในชุมชน
ผู้สามารถกล้าจนได้จริง ๆ มากคนขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่ง
พิสูจน์เป็นปาฏิหาริย์สาธารณโภคที่ยิ่งใหญ่แท้ ๆ

เป็นอันว่า ธรรมชาติสังคมแม้จะหลากหลาย
จะสีเหลืองสีแดงน้ำเงินขาวดำ จะกล้าโกงกล้ากิน
ใช้ หรือกล้าเสียกล้าให้กล้าจนกล้ารวยต่าง ๆ
นานาล้วนเป็นโจทย์ ให้ศึกษา เกิดปัญญารู้เท่าทัน
ว่า มันดีเลวเป็นโทษ เกิดประโยชน์อันใดกันแน่
ต่างคนต่างเป็นครูให้รู้จักเลือกเฟ้นเป็นชีวิตอิสระ
จากโลกธรรมตัวป่วนป่วนคน จนเป็นสัตว์เมือง
กลายพันธุ์ขึ้นนรกตกลสวรรค์ ๗

Copyright © 2004 John Wiley & Sons, Inc.

นิรโทษกรรม

กัณยาณ 2552 • เราคิดอะไร 65

ยังรักแม่ อยากไปอยู่กับแม่มากเท่าไร?
ก็จะต้องทนอยู่ ต่อสู้ที่นี่
เพื่อฝึกฝนตนเองให้ได้มากเท่านั้น

แต่ได้รู้... ว่าทำไมเพื่อใคร

“แม่” นานแล้วซินะ! ที่ฉันไม่ได้เอ่ยคำ
คำนี้ ฉันนั่งทบทวนความหลัง อดีตอันเลือนราง
ระหว่างฉันกับแม่ มันเป็นเหมือนภาพเก่า...ที่ฉัน
พยายามฉายเข้าไปเข้ามาในจิตสำนึก คล้ายอยาก
ซึมซับเอากลิ่นอายแห่งอดีต ความรู้สึกจริง ๆ
ในตอนที่เคยมี “แม่” ฉันลืมไปแล้วว่า
“อ้อมกอดแม่” เป็นอย่างไร? จะอุ่นแค่ไหนหนอ?
ถ้าได้สัมผัสอีกครั้ง...

แม่กับฉันเราเหมือนอยู่คนละโลกกันไปแล้ว
“แม่” เป็นเหมือนความฝันที่ฉันอยากนอนฝันถึง
ทุกคืน แต่เหมือนว่ายิ่งพยายามวิ่งหา ไขว่คว้า
ความฝันนั้นเท่าไร ก็ยิ่งจะลอยจากไปไกล...ไกล
ออกไป จนมีอาจไขว่คว้าได้ในความเป็นจริง

ปีนี้ก็เป็นวันแม่ปีที่ ๕ แล้ว สำหรับชีวิตใน
รั้วลัมมาลิกขาของฉัน ผู้คนหลังไหลมาร่วมงาน
จากหลาย ๆ ที่ รวมถึงพ่อแม่ของพี่ ๆ เพื่อน ๆ

และน้อง ๆ ด้วย สายตาของฉันและอาจหมาย
รวมถึงของใครอีกหลายคน คอยสอดส่อง คั่น
หาบุคคลอันเป็นที่รักท่ามกลางฝูงชนเหล่านั้น
ด้วยความหวังอันน้อยนิด แม้จะรู้อยู่เต็มอกว่า
“มันเป็นไปไม่ได้” แต่ชีวิตที่อยู่โดยไร้ซึ่งความหวัง
มันน่ากลัวและอ้างว้างอย่างบอกไม่ถูก ฉันยัง
อ่อนแอเกินไปที่จะรับมือกับมันได้ ย้อนนึกถึงเมื่อ
ครั้งอดีต ยังจำได้ว่า...แม่เคยมาหาฉันที่นี่ บนดอย
แพงค่าแห่งนี้ตอนฉันเรียนอยู่ชั้น ม.๑ แม่ขับรถ
บุกป่าฝ่าดงมาหลายร้อยกิโลเมตร เดินเท้าขึ้นมา
อีก ๒ กิโลเมตร จุดมุ่งหมายเพื่อมาหาฉัน... “ลูก”
ที่แม่เคยรักและหวงแหนที่สุด “ลูก” ที่เคยทำให้แม่

แสนเหน็ดเหนื่อยกับความดีใจฉัน เอาแต่ใจตาม
ประสาลูกคนเล็ก แต่แม่ก็มา มาเพื่อหาฉันโดย
ไม่ได้คิดถึงความเหนื่อยยากใด ๆ เลย ในหัวใจ
ของ “แม่” คิดถึงแต่เพียง “ลูก” ผู้เป็นหนึ่ง
เดียวในดวงใจเท่านั้น เพียงแค่นั้นทำให้ฉันสัมผัส
และรับรู้ได้เลยว่า “รักของแม่” ยิ่งใหญ่แค่ไหน?

ฉันยังจำความรู้สึกในวันนั้นได้เป็นอย่างดี
วินาทีแรกที่เห็นแม่ ฉันพูดอะไรไม่ออกสักคำ แม่
ก็เช่นเดียวกัน ไม่รู้จะอะไรมาจุกคอเต็มไปหมด
เราโผกอดกันแล้วก็พลันร้องไห้ แม่พร่ำอยู่คำ
เดียวว่า “ทำไม ๆ ๆ ?? ถึงมาอยู่ในที่แบบนี้”

ฉันเข้าใจความรู้สึกของแม่นะ เพราะตั้งแต่
เล็ก ๆ ฉันไม่เคยรู้เลยว่าความลำบากหน้าตา
เป็นอย่างไร แม่ไม่เคยปล่อยฉันให้ต้องลำบาก
เลยสักครั้ง ชีวิตของฉันเหมือนจะถูกจัดแต่งให้
สวยงามนับตั้งแต่วินาทีแรกที่ลืมตาดูโลก ด้วย

ความเป็นความหวังตั้งแต่แรกเกิด เป็นลูกคนเล็กที่พ่อและแม่แสนรักตามฉบับลูกหลานคนจีนเลยสั่งสมวิบากมากกว่าเพื่อน เอาแต่ใจเป็นที่หนึ่งเรียกร้องให้ได้มาสมดังใจปรารถนา โดยไม่เคยรู้และคำนึงเลยว่า “กำลังมีความสุขอยู่บนความเหนื่อยยาก ความทุกข์ร้อนของพ่อแม่ หรือใครริเปล่า” จะมีลูกสักกี่คนที่รู้และตระหนักถึงจุดนี้...

แม่ถามต่อว่า “โดนบังคับมารีเปล่า ? อายากออกไหม ?” ฉันทนคิดหาคำตอบ พลังส่ายหน้าไปมาแทนคำตอบใด ๆ ฉันทนรู้ว่าแม่ไม่เข้าใจและคงไม่ชอบใจนักถ้าฉันจะยืนกรานอยู่ที่นั่นต่อไป และตั้งแต่นั้นนั้นก็ดูเหมือนว่า เราจะห่างกันไปไกลยิ่งกว่าเดิม จนฉันได้แต่ภาวนา “ขอให้ได้เอื้อมมือไปถึงแม่ในสักวัน”

แม่จ๋า! หนูก็ไม่ได้อยากอยู่ที่นี้สักเท่าไรหรอกนะ เส้นทางที่มันง่ายกว่านี้ สบายกว่านี้ ทั้ง ๆ ที่หนูก็สามารถที่จะเลือกเดินได้ ทำไมหนูไม่เลือกเดิน หนูก็ไมรู้เหมือนกัน แต่มีบางสิ่งบางอย่างมันคอยบอกหนูอยู่ตลอดเวลาว่า “**ยิ่งรักแม่ อยากไปอยู่กับแม่มากเท่าไร? ก็ยิ่งจะต้องทนอยู่ต่อสู้อยูที่นี่ เพื่อฝึกฝนตนเองให้ได้มากเท่านั้น**” เพราะก็ไมรู้ว่า ถ้าออกไปแล้ว หนูจะเป็นลูกที่ดีของแม่ได้แค่ไหน? ความตั้งใจที่หนูจะขอเป็นลูกที่กตัญญูรู้คุณ ตอบแทนคุณของแม่ มันอาจจะพ่ายต่อกระแสโลกีย์ที่คอยเป่าหูให้เราต้องชั่วร้ายอยู่ตลอดก็เป็นได้

แม่จ๋า! หนูคงทำให้แม่เสียใจอีกแล้ว แต่ถ้าหนูไม่ได้อยู่ที่นี้ต่อไป แม่อาจจะเสียใจกว่านี้อีกหลายร้อยหลายพันเท่า ที่นี้ให้อะไรแก่หนูอย่างมากมายเลยทีเดียวนะ สอนให้หนูได้รู้จักตัวเอง รู้จักความทุกข์และวิธีแก้ไขความทุกข์นั้น ๆ เพื่อจะได้ค้นพบความสุขที่แท้จริงของการได้เกิดมาเป็นมนุษย์ หนูเพิ่งรู้ว่า...ยังมีโลกอีกฟากฟ้าหนึ่งที่แตกต่างและแสนกว้างใหญ่กว่าที่คิด จนหนูไม่รู้ว่าเลยว่าจะเดินไปถึงจุดหมายปลายทางฝั่งฟ้านั้นมั๊ย??

แม่จ๋า! แม่รู้มั๊ย? ว่า “แม่” เป็นดังแสงสว่าง

อุ่น ๆ ที่คอยช่วยเป็นกำลังใจ พยุงหนูให้ได้เดินต่อไปบนเส้นทางสายนี้...ทางที่มันไม่ง่ายเลยก็หยาดร้อยน้ำตาไม่รู้ที่ตองเสียไปกับความอ่อนแอและไม่เอาไหนของตัวเองที่ต้องพ่ายแพ้กิเลสร้ายอยู่ร่ำไป และหนูก็รู้ว่า...ถ้าแม่รู้ถึงบาดแผล ร่องรอยแห่งการต่อสู้ที่แสนเจ็บปวดทรมานของหนู แม่คงอยู่ไม่เป็นสุขแน่! มีใครเคยบอกไว้ว่า **“ยามที่ลูกเจ็บปวดทรมาน แม่เจ็บปวดกว่าหลายเท่าตัว”** จะเป็นไปได้มั๊ย? ที่คนบนฟ้าอาจอยากสร้างให้เรา “คู่กัน” ให้ “แม่ - ลูก” มีจิตที่สื่อถึงกันได้ มันเป็นสายใยแห่งความผูกพันที่ยากเกินจะอธิบาย...

แม่จ๋า! ๔ ปีแล้วซิเนะ ที่เราไม่ได้อยู่ด้วยกัน หนูเคยมีความสุขอยู่ท่ามกลางไออุ่นของอ้อมกอด และเสียงกล่อมนอนของแม่มยามค่ำคืน แต่ทุกวันนี้ หนูต้องนอนกอดตัวเองเพียงลำพัง ใบหน้าของแม่มยังคงวนเวียนอยู่ในความทรงจำอันเลือนรางได้แต่หวังว่าสักวัน...เวลาคงจะช่วยให้ทุกอย่างดีขึ้น

แม่จ๋า! จำได้ไหม? ว่าแม่จะมีความสุขที่สุดเมื่อเห็นใบรายงานผลคะแนนของหนูมีเกรด ๔ เต็มไปหมด ยิ้มที่แสนภาคภูมิใจของแม่ หนูไม่ได้เห็นมันมานานแล้ว และไมรู้ด้วยว่าจะมีโอกาสได้เห็นมันอีกไหม? การศึกษา **“ศีลเด่น เป็นงาน ชาญวิชา”** กับการศึกษาแบบที่แม่ต้องการดูมันจะสวนทางกันอย่างสิ้นเชิง ไม่มีใครให้ความสนใจกับมันเลย ทั้ง ๆ ที่หนูได้มาด้วยความเหนื่อยยากกว่าเป็นไหน ๆ

แม่จ๋า! หนูเหนื่อยเหลือเกินกับการต่อสู้ที่ไม่รู้เลยว่า ปลายทางมันจะทอดยาวไปสิ้นสุด ณ ที่แห่งใด มันจะต้องใช้เวลาอีกนานเท่าไรที่จะไปถึงฝั่งฝันเสียที แต่หนูไม่เคยยอมแพ้หรือยอมถอยหลังเลยแม้สักก้าว เพราะหนูรู้ว่า...ทำไปเพื่อใคร?...เป้าหมายคืออะไร?...ขอแค่ได้รู้ว่าทำเพื่อใคร? อุปสรรคขวากหนาม หรือกิเลสจรร้ายกาจตัวใหญ่มากเพียงไร ก็จะไม่สามารถทำให้ใจดวงนี้ยอมแพ้ไปได้ แม่ใครคนนั้นอาจจะไม่เคยรู้เลยก็ตาม...

ฉันได้อ่านเรียงความของตัวเองอีกครั้งที่เขียนไว้เมื่อครั้งเรียนสัมมาสิกขา ปีที่ ๕ ของสัมมาสิกขา ความรู้สึกที่เขียนออกมาจากหัวใจเมื่อครั้งนั้น มันช่างใกล้เคียงกับสภาวะในครั้งนี้เสียเหลือเกิน ในวันแม่ปีนี้ ปีที่ “แม่” ไทมาตัดพ้อที่ฉันไม่ไปหาทั้ง ๆ ที่ฉันเรียนจบแล้วสามารถเดินทางไปไหนได้โดยไม่มีกฎระเบียบมาเป็นข้อบังคับ แต่ฉันก็ไม่ไปหา “แม่” จนแม่บอกว่า “แม่เหมือนจะมีลูกแค่ ๓ คนแล้วนะ หนูไม่เคยไปไหนมาไหนกับแม่เหมือนลูกคนอื่น ๆ เลย” แต่แม่คงไม่รู้หรอกนะว่า ฉันพยายามห้ามตัวเองอย่างยิ่งยวดที่จะไม่กลับบ้าน ที่จะไปหา “แม่” หรือใคร ๆ เพราะฉันรู้ว่าตัวเองยังไม่เข้มแข็งพอ ยังไม่สามารถที่จะฝึกฝนพัฒนาตนให้ได้ดีพอ ที่จะกลับไปเป็นลูกของแม่หรือน้องที่ติของพี่ ๆ ยิ่งรักแม่มากเท่าไร ฉันก็ยิ่งต้องฝึกฝนตนเองมากขึ้นเท่านั้น ไม่ใช่การเรียกร้องที่จะกลับบ้านแต่เพียงถ้อยคำเดียว แต่ฉันเลือกที่จะตอบแทนพระคุณของผู้ให้กำเนิดด้วยการฝึกตัวเองให้มีศีลมีธรรม ลดละกิเลสให้เบาบางลงไปเรื่อย ๆ ช่วยงานศาสนาของพระโพธิสัตว์ เพื่อกอบกู้ศีลธรรมให้กลับคืนมาสู่โลกกลียุคนี้ เพื่อแม่จะได้อยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข และไม่ถูกความร้ายกาจของสังคมทุนนิยมทำร้าย ทำลาย ถึงแม้ฉันจะอยากอยู่ใกล้ ๆ แม่ อยากเห็นหน้า อยากสัมผัส อยากใกล้ชิดบุคคลอันเป็นที่รัก ที่ฉันเคยเฝ้ารอคอยมาแสนนาน ฉันก็ยังต้องอดทน พยายามพากเพียรลดละกิเลสต่อไป ถึงจะทำได้เพียงน้อยนิดของความตั้งใจ แต่คงไม่มีการตอบแทนพระคุณบิดามารดาใดที่จะยิ่งใหญ่ไปกว่าการที่เราเป็นคนดี มีศีลธรรมตามคำสั่งสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าอีกแล้ว

จะพยายามมีชีวิตที่ดีที่สุด....

จะพยายามใช้ชีวิตให้ดีที่สุด.....

จะพยายามใช้ชีวิตให้ดีที่สุด... “เพื่อเธอ”

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ข้อคิดจากนกอินทรี

นกอินทรีมีชีวิตที่ยืนยาวที่สุดในบรรดาสัตว์ปีก มันสามารถมีชีวิตได้นานถึง ๗๐ ปี แต่ก่อนที่จะอยู่ได้นานถึงปานนั้น นกอินทรีต้องมีการต่อสู้ครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิต เมื่ออายุได้ ๔๐ ปี ตอนนั้นกรงเล็บที่แข็งแรงและยืดหยุ่นของมันจะไม่สามารถจับสัตว์เป็นอาหารได้อีก จะงอยปากที่แหลมคมเริ่มโค้งงอ

เนื่องจากมันอายุถึง ๔๐ ปีแล้วจึงมีปีกที่หนาและหนัก ขนที่ยาวรุงรังจะไปรวมกันที่อก ทำให้บินลำบากมากขึ้น

เมื่อนั้น มันจะมีทางเลือกอยู่ ๒ ทาง

มันก็จะตายไปเสีย หรือจะตัดสินใจที่จะอยู่ต่อไป

ซึ่งต้องเผชิญความเจ็บปวดในขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงชีวิต เป็นระยะเวลายาวนานถึง ๑๕๐ วัน ขั้นตอนนี้มันจะต้องบินขึ้นไปบนยอดภูเขาสูง และอยู่ที่รัง มันจะต้องใช้จะงอยปากที่โค้งที่อึดเคาะกับก้อนหิน ครั้งแล้วครั้งเล่า จนกระทั่งจะงอยหลุดออกมา หลังจากนั้นมันจะต้องรอให้จะงอยปากอันใหม่งอกขึ้นมา และพอจะงอยปากงอกออกมาแล้ว ก็ถึงคราวที่กรงเล็บจะงอกขึ้นมาใหม่ เมื่อกรงเล็บใหม่งอกขึ้นมาสมบูรณ์แล้ว มันจะเริ่มจับถ่อนขนที่ตกหนาแล้วผลัดขนใหม่

หลังจาก ๕ เดือนหรือ ๑๕๐ วันผ่านไปขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงก็จะเสร็จสมบูรณ์ นกอินทรีก็จะบินสูงทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าอีกครั้ง พร้อมกับร้องเสียงดังก้องสะท้านฟ้า คล้ายดังเป็นการประกาศก้องว่า ข้ากำเนิดใหม่แล้ว

และจะมีชีวิตที่ยืนยาวต่อไปอีก ๓๐ ปี....

จากชีวิตของมันทำให้เราเรียนรู้ว่า...

หลาย ๆ ครั้ง...เพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป

เราต้องมีขั้นตอน-กระบวนการเปลี่ยนแปลงตนเอง บางครั้งเราต้องลืมอดีตที่ขมขื่น นิสัยเก่า ๆ ที่เคยชิน ความผิดหวังต่าง ๆ

ดังนั้นเราจำเป็นต้องปลดปล่อยตนเองให้เป็นอิสระจากนิสัย หรือสภาพแวดล้อมเดิม ๆ

เพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างราบรื่นในปัจจุบัน

● ขอบพระคุณ FW.annie buriraim@hotmail.com ●

ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์ระพี สาคริก
ที่กรุณาอนุญาตให้เผยแพร่ “คินวิญญาน
ความรักให้แผ่นดิน” เป็นวิทยาทาน

วิญญานความรัก ที่ขอมอบให้เกษตรกรกรรมฝั่งน้ำ

● ระพี สาคริก

ฝนฟ้าธรรมชาติยังคงตกต้องตามฤดูกาล การทำนาซึ่งสอดคล้องกันกับฤดูฝนยังดำเนินไปได้อย่างดี นอกจากนั้นประเพณีนิยมของท้องถิ่นไม่ว่าจะมองไปทางไหน เราคงพบกับความสงบสุขโดยที่ธรรมชาติของจิตใจคนยังอยู่ในสภาพปรกติ มีการแสดงน้ำใจต่อกัน และกันอย่างชัดเจนจนบางครั้งทำให้คนต่างถิ่นซึ่งเข้าไปพักอาศัยอยู่ในถิ่นนี้เกิดความรู้สึกว่าคนพื้นบ้านภาคเหนือมีนิสัยหัวอ่อน

บางคนเอาแต่ได้จึงคิดเลยไปว่าใครจะทำอะไรก็ได้โดยง่าย แทนการให้ความรักความเข้าใจและเห็นใจกับอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็นมุมกลับ

ในเทศกาลลอยกระทง วันเพ็ญเดือนสิบสอง เกษตรกรส่วนใหญ่และครอบครัวจะใช้โอกาสทำบุญเข้าวัด โดยถือเป็นการผ่อนคลายจากผลการทำงานหนักมาแล้วในฤดูฝน แทนที่จะคิดไป

อีกด้านหนึ่งก็คือการจุกเตียนเล่นไฟ ดังที่พบเห็นได้ในปัจจุบัน

หลังจากนั้นระดับน้ำในลำน้ำปิงซึ่งเป็นลุ่มน้ำที่เปรียบดั่งสายธารน้ำใจจากธรรมชาติที่ส่งผลสู่ชีวิตเกษตรกรนับเป็นเส้นเลือดหลักของภาคเหนือได้ลดระดับลงอย่างสอดคล้องกันกับการเปลี่ยนแปลงได้อย่างชัดเจน

สภาพริมฝั่งน้ำปิง มีการจัดสร้างเครื่องมือทอดน้ำซึ่งภาษาภาคเหนือเรียกว่า บุก โดยใช้กระบอกไม้ไผ่ซึ่งเป็นวัสดุธรรมชาตินำมาสร้างเป็นกงล้อ จุ่มด้านล่างลงไปในการะแสน้ำ และติดกระบอกไม้ไผ่ไว้รอบกงล้อเป็นช่วง ๆ

เมื่อกระแสน้ำพัดผ่านจะช่วยผลักดันให้กงล้อหมุน ทำให้กระบอกไม้ไผ่ซึ่งผูกติดไว้ที่ริมกงล้อตักน้ำขึ้นมา แล้วในที่สุดก็จะเทลงบนรางไม้ไผ่ซึ่งรองรับน้ำต่อกันมาเป็นทอด ๆ เข้าไปสู่สวนผักบ้าง

สวนถั่วบ้าง สวนยาสูบบ้าง เลยไปถึงน้ำใช้ในครัวเรือน

นอกจากนั้นหากหวนกลับมามองในช่วงฤดูฝนซึ่งมีน้ำหลากลำนํ้าสายนี้ มีผลชะเอาตะกอนดินซึ่งอยู่บนผิวดิน มีอาหารพืชจากธรรมชาติหนากว่าส่วนล่าง มากับกระแสน้ำด้วย อัตราการไหลของน้ำจากด้านบนลงมาสู่ด้านล่างซึ่งย่อมมีความเร็วลดลง ทำให้ตะกอนดินเหล่านั้นตกตะกอนทับถมอยู่บนผิวดินตอนล่าง ดังที่เรียกว่าดินน้ำไหลทรายมูล ซึ่งมีความอุดมสมบูรณ์ในด้านการเพาะปลูกเป็นอย่างมาก

ช่วงหลังวันลอยกระทงเป็นต้นมา ระดับน้ำในแม่น้ำปิงจะค่อย ๆ ลดลง ท้องน้ำจะเริ่มโผล่ขึ้นมาเหนือน้ำให้มองเห็นได้กว้างขวางมากขึ้น บางแห่งมีเกาะแก่งโผล่ขึ้นมาจากกลางลำน้ำด้วย ช่วงนั้นสองฝั่งลำน้ำปิงรวมทั้งธารน้ำซึ่งเป็นกิ่งแขนง ยังเป็นชุมชนซึ่งคนท้องถิ่นพักอาศัยอยู่ อีกทั้งมีการดำเนินชีวิตใกล้เคียงกับธรรมชาติพอสมควร

แม้แต่บางครั้งผู้เขียนเดินผ่านบ้างซีกรถจักรยานผ่านบ้าง บนสะพานเนาวรัตน์ซึ่งเป็นสะพานเสาหลัก และชาวบ้านรู้สึกว่าเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของภาคเหนือ ฉันมองออกไปยังสองฟากของฝั่งน้ำยังได้พบเห็นชาวบ้านริมฝั่งใช้ไม้ไผ่ขนาดเล็กกันรั้วเอาไว้อย่างง่าย ๆ เพียงเพื่อให้รู้ว่าหลังบ้านใครผู้นั้นน่าจะมิลิทธิ์นำบริเวณนั้นมาใช้ปลูกพืช โดยที่แต่ละคนไม่ได้คิดถึงเรื่องการล่งล้าระหว่างกันและกัน การทำรั้วจึงเป็นเพียงกำหนดขอบเขตอย่างง่าย ๆ พอรู้ให้ได้เท่านั้น

การเปลี่ยนแปลงในช่วงนั้น ผู้เขียนมีโอกาสเห็นการปลูกผักที่เหมาะสมกับสภาพอากาศเย็น และพันธุ์ไม้ที่มีอายุไม่ยาวนานนัก จากนั้นมายังมีการพายเรือไปปลูกผักปลูกดอกไม้ตามเกาะแก่งซึ่งโผล่ขึ้นมาเหนือท้องน้ำเป็นการชั่วคราวอีกด้วย

ในแต่ละปี เมื่อถึงช่วงฤดูที่อากาศเย็นและมีฝนน้อย ประกอบกับมีลมเย็นพัดมาอย่างเป็น

ธรรมชาติ ทุกครั้งที่ผ่านสะพานเนาวรัตน์ ทำให้ฉันรู้สึกประทับใจ เสมือนเป็นสัญญาณที่บ่งบอกถึงสภาพการเปลี่ยนแปลงซึ่งไม่เพียงแต่สิ่งแวดล้อมที่อยู่ภายนอกเท่านั้น หากยังมองเห็นการเปลี่ยนแปลงทางจิตวิญญาณตนเอง ร่วมกับจิตวิญญาณเพื่อนมนุษย์อย่างชัดเจนด้วย

ซึ่งแน่นอนที่สุด หากมองจากพื้นฐานความเท่าเทียมกันอันเป็นลัทธิธรรมของมนุษย์ทุกคน ดังที่กล่าวกันว่าทุกคนก็คือคนเหมือนกัน เราย่อมสามารถมองเห็นความจริงได้ว่า แม้สภาพที่เห็นอยู่ในขณะนั้นจะเป็นอย่างไรก็ตาม สภาพของบริเวณอื่นซึ่งมีคนอยู่ร่วมกัน ขณะนั้นย่อมมีส่วนเหมือนกันด้วย

แม้ว่าตัวเองจะจากถิ่นนั้นมานาน แต่บนพื้นฐานความเป็นธรรมชาติย่อมรู้ความจริงได้ว่าความรู้สึกประทับใจในสภาพแวดล้อมซึ่งมีผลสอดคล้องกันทุกอย่าง ย่อมเข้าไปฝังอยู่ในจิตใต้สำนึกตลอดมา

แม้มาถึงช่วงหลัง ๆ ซึ่งเวลาผ่านพ้นมานานแค่ไหนโดยเฉพาะมุ่งมันเรียนรู้ในเรื่องคุณค่าของชีวิต ซึ่งมีธรรมชาติที่มุ่งลงไปสู่พื้นดิน โดยเชื่อว่าน่าจะนำไปสู่แก่นแท้ได้ในที่สุด

สภาพการเกษตรกับน้ำที่พบได้ในปัจจุบัน

ในช่วงหน้าแล้งของปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ฉันมีโอกาสดั้นไปจังหวัดเชียงใหม่และเดินผ่านสะพานเนาวรัตน์อีกครั้งหนึ่ง แต่ก็ใช้ว่าจะห่างเหินจากตรงนี้ไปนาน ความจริงแล้วตัวเองเดินผ่านไปมาเป็นช่วง ๆ จากอดีตถึงปัจจุบันแต่รากฐานจิตใจฉันไม่เคยห่างเหินไปจากสิ่งซึ่งตนเคยสัมผัสผ้มามาก่อน แม้แต่น้อยไม่ว่าจะทิ้งช่วงเวลามาแล้วนานแค่ไหน

ฉันมาครั้งนี้กำลังคิดที่จะถ่ายวิดีโอเพื่อนำมาเผยแพร่ความรู้และแง่คิดเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางโทรทัศน์ จึงหวนกลับไปทีนั้นอีกครั้งหนึ่ง เสมือนความรู้สึกภายในใจตนเองมีเสียงเรียกร้อง ให้ตนนำเอาความจริงเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงมาเผยแพร่ต่อเพื่อนมนุษย์ทุกคน

เมื่อมองไปยังสภาพของสะพานเนาวรัตน์ ทำให้ฉันเกิดความรู้สึกว่า จุดนี้เองครั้งหนึ่งเคยอยู่ในสภาพสมบูรณ์ครบถ้วน แม้จะห่างกันบ้างในบางจุดแต่ก็ไม่ชัดเจนมากนัก

เมื่อมาถึงช่วงนี้ แม้ตัวสะพานเนาวรัตน์เองซึ่งครั้งหนึ่งเคยสะท้อนให้เห็นถึงศิลปะของการออกแบบจากจิตรกรรมในยุคนั้น บัดนี้โครงสร้างสะพานซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นที่คุ้นตาคุ้นใจของคนท้องถิ่น ได้ถูกย้ายไปอยู่อีกแห่งหนึ่ง แต่ป้อมหัวสะพานทั้ง ๔ มุมซึ่งออกแบบไว้เป็นสัญลักษณ์ของท้องถิ่น รวมถึงข้อความที่จารึกไว้ ยังเก็บไว้ในที่เดิม แต่มีตัวสะพานในรูปแบบของจิตรกรรมสมัยใหม่ ทำให้ฉันพิจารณาไว้ในขณะนั้นว่า ปัจจุบันนี้แม้แต่วัฒนธรรมก็ถูกฉีกออกจากกันไปอยู่คนละทางมันน่าจะ使人ท้องถิ่นรู้สึกเจ็บปวดเช่นเดียวกันกับกายและใจซึ่งควรจะอยู่ในคนเดียวกันขณะนี้ถูกฉีกออกจากกันเป็นสองชั่ว

ฉันมองไปที่บริเวณสองฝั่งของลำแม่น้ำปิงแทนที่จะได้พบกับภาพอันสวยงามและมีชีวิตชีวาของการเกษตรริมฝั่งน้ำเช่นแต่ก่อน ๆ กลับได้เห็นภาพของสิ่งซึ่งเป็นวัตถุที่แข็งกระด้าง นับตั้งแต่เขื่อนคอนกรีต อาคารสูง ๆ และสภาพอื่น ๆ ซึ่งอยู่บนพื้นฐานเดียวกัน โดยที่สิ่งเหล่านี้จะไม่มีโอกาสสะท้อนให้เห็นถึงภาพที่บ่งบอกความจริงของการเปลี่ยนแปลงฤดูกาลอันเป็นสิ่งที่ทำหน้าที่ให้สดแก่คนท้องถิ่นต่อไป

จากกลุ่มน้ำปิงสู่ลุ่มน้ำโขง

ช่วงเวลาที่ผ่านมา สรรพสิ่งทั้งหลายซึ่งมีเหตุมีผลสานถึงกันและกัน ได้ให้โอกาสฉันเรียนรู้ความจริงโดยใช้สิ่งที่อยู่รอบข้างเป็นครูสอน ดังนั้นความรู้สึกประทับใจเรื่องราวต่าง ๆ จึงทำให้ไม่อาจลืมได้ง่ายๆ จนกระทั่งมีบางคนปรารภว่า ฉันเป็นคนจำแม่นแม้แต่สิ่งผ่านพ้นมาแล้วหลายปี

หาใช่เรื่องยากที่จะอธิบายไม่ โดยเหตุที่ว่าแม้เริ่มต้นคิดจากจุดใดจุดหนึ่ง ย่อมสามารถสาน

เหตุและผลถึงสิ่งอื่น ๆ ได้หมด

จากช่วงชีวิตซึ่งฉันมีโอกาสนสัมผัสกับภาพการเกษตรอันสวยงามที่อยู่สองฝั่งแม่น้ำปิงในจังหวัดเชียงใหม่ ดังได้กล่าวมาแล้ว แม้เวลาจะผ่านพ้นมานานหลายปี ซึ่งชีวิตฉันเองก็มีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งถึงวันหนึ่งฉันได้ตัดสินใจถอนตัวออกมาจากระบบการจัดการศึกษาที่เป็นด้านทางการเพื่อออกมาใช้ชีวิตเรียนรู้อย่างอิสระ เพราะรู้สึกชัดเจนยิ่งขึ้นแล้วว่าการทำงานในระบบการจัดการซึ่งมีรูปแบบทำให้มองเห็นความจริงจากสิ่งต่าง ๆ ได้ยากและช่วงที่ผ่านมา ทำให้รู้สึกว่าคุณเองเรียนรู้เงื่อนไขต่าง ๆ จากด้านนั้นมาถึงจุดสุด ๆ แล้ว

ฉันออกมาทำงานอย่างอิสระ โดยไม่คิดหวังผลตอบแทนทางวัตถุไม่ว่าเรื่องนั้นจะเป็นเงินหรืออามิสอื่นใดก็ตาม จากรากฐานดังกล่าว แรงศรัทธาจากผู้คนที่ทั้งหลายได้กำหนดให้ฉันเดินทางท่องเที่ยวไปในโลกกว้างอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับความสนใจเรียนรู้บนพื้นฐานที่อิสระ จึงทำให้รากฐานความคิดเปิดกว้างมากขึ้นอย่างรวดเร็ว

ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งกาลเวลาผ่านพ้นมาจากภาพที่ฉันเคยมีโอกาสนสัมผัสเมื่อครั้งใช้ชีวิตทำงานอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ นับเป็นเวลาประมาณ ๕๐ ปีเห็นจะได้ อยู่มาวันหนึ่งฉันมีโอกาสดินทางไป อ.ธาตุพนม จ.นครพนม โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะไปเยี่ยมครูคนหนึ่งซึ่งใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นและไปค้างคืนภายในครอบครัวด้วย ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้จักกันเป็นส่วนตัวมาก่อน บ้านที่ไปค้างอยู่ริมฝั่งแม่น้ำโขงซึ่งเป็นแม่น้ำสายหลักที่มีความสำคัญเกี่ยวกับชีวิตคนท้องถิ่น ซึ่งฝั่งหนึ่งคือประเทศไทย กับอีกฝั่งหนึ่งคือประเทศลาว

หนึ่งในช่วง ๕๐ กว่าปีที่ผ่านมานี้ ฉันได้มีโอกาสจัดรายการโทรทัศน์ให้กรมประชาสัมพันธ์ เริ่มต้นตั้งแต่ปีแรกที่ประเทศไทยมีสถานีโทรทัศน์บริการสู่ประชาชน การจัดรายการโทรทัศน์ซึ่งกระทำมาแล้วทั้งหมดฉันถือหลักการใช้ธรรมชาติเป็นพื้นฐาน หมายความว่าทำจากใจซึ่งมีผลสืบ

เนื่องมาจากการปฏิบัติตลอดชีวิตที่ผ่านมา ทำให้ตัวเองไม่คิดจะขออุปถัมภ์ทรัพย์เงินทองจากที่ไหนทั้งนั้น หากมันคงอยู่บนรากฐานความเป็นตัวของตัวเองมาโดยตลอด ร่วมกับอีกด้านหนึ่งคือมีรากฐานจิตใจที่รับผิดชอบ ผูกพันอยู่กับประชาชนคนเดินดินอย่างมั่นคง

ระหว่างครั้งแรกซึ่งไปพักอาศัยอยู่ที่อำเภอธาตุพนม เข้าวันหนึ่งฉันถือกล้องวิดีโอไว้ในมือข้างหนึ่ง เดินออกไปที่ริมฝั่งโขง สายตามองทอดออกไปยังฝั่งประเทศลาว เห็นผืนน้ำอันเงียบสงบแล้วจึงหวนกลับมาสู่อีกฝั่งหนึ่งซึ่งเป็นของไทย ได้พบเห็นคนไทย-คนลาว เล่นเรือถึงซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดความรู้สึกว่า การแบ่งเชื้อชาติโดยใช้พื้นดินและลำน้ำเป็นเครื่องมือ นั้น แท้จริงแล้วมันก็ไม่ใช่ว่าจริงอะไรทั้งสิ้น ความจริงอยู่ที่น้ำใจซึ่งสานถึงซึ่งกันและกันอย่างเป็นธรรมชาติ

ฉันสังเกตเห็นริมฝั่งแม่น้ำโขงตอนนั้น แม้จะมีพื้นที่ชายฝั่งไม่กว้างนัก เนื่องจากวัตถุสิ่งก่อสร้างได้รุกเข้าไปจนกระทั่งใกล้ริมน้ำมากขึ้นทุกขณะ แต่ก็ยังมีพื้นที่พอจะใช้ปลูกพืชจำพวกผัก เช่น ผักคะน้า กะหล่ำปลี กะหล่ำดอก มะเขือเทศ และจำพวกแตงต่างๆ ตลอดจนริมฝั่งแม่น้ำโขง

ฉันได้เห็นชาวบ้านเดินลงไปยังริมฝั่งน้ำ ใช้บัวรดน้ำตักน้ำขึ้นมารดผักที่ปลูกไว้อย่างตั้งใจ รู้สึกเป็นภาพธรรมชาติที่เชื่อมโยงจิตวิญญาณความรักเพื่อนมนุษย์จากตนเองลงไปสู่พื้นดินและน้ำ ซึ่งควรจะเป็นลัทธิธรรมของชีวิตเราทุกคน

รู้สึกเป็นลักษณะจิตวิญญาณความรักที่เกิดขึ้นในจิตวิญญาณฉันเองมาตลอดชีวิต หลังจากมองเห็นภาพดังกล่าว ทำให้มือข้างหนึ่งยกกล้องวิดีโอขึ้นมาถ่ายภาพนั้นไว้ จากความรู้สึกที่มีชีวิตชีวาและมีจินตนาการมุ่งออกไปไกลมาก ยิ่งกว่านั้นภายในความรู้สึกของตัวเองยังทำให้มองเห็นอะไรบางอย่าง จึงคิดที่จะนำภาพเหล่านี้ร่วมกับความรู้สึกซึ่งแฝงอยู่ในส่วนลึกของหัวใจกลับมามอบให้พี่น้องคนไทย โดยใช้รายการโทรทัศน์เป็นสื่อ โดยเฉพาะเยาวชนคนรุ่นหลัง ซึ่งกำลังตกเป็นเหยื่อ

กลอุบายต่าง ๆ ของผู้ใหญ่ที่หวังประโยชน์ส่วนตนอย่างขาดความรู้สึกรับผิดชอบ

ฉันหวนกลับไปนึกถึงภาพซึ่งตนมีโอกาสสัมผัสที่ริมฝั่งแม่น้ำโขงจังหวัดเชียงใหม่เมื่อประมาณ ๕๐ ปีมาแล้ว ซึ่งเป็นภาพของชีวิตลักษณะเดียวกัน แต่ช่วงหลังๆ ได้อันตรายหายไปแล้วจนแทบไม่มีอะไรหลงเหลือไว้เป็นเค้าให้ชนรุ่นหลังสืบสานกลับไปถึงสิ่งเหล่านั้นได้อีก

หวนกลับมามองที่ริมฝั่งลำน้ำโขงขณะนี้ ยังพอจะเห็นสิ่งเหล่านั้นหลงเหลืออยู่บ้าง พื้นดินริมฝั่งลำน้ำมีลักษณะที่เรียกกันว่า ดินน้ำไหลทรายมูล ซึ่งแต่ละปีจะมีปุ๋ยธรรมชาติถูกน้ำพัดพามาตกตะกอนให้ชีวิตชาวบ้านได้พึ่งพาอาศัยใช้ประโยชน์เพื่อหล่อเลี้ยงความต้องการของชีวิตประจำวัน แม้จะไม่ร่ำรวยให้ใครมาใช้เป็นข้ออ้าง แต่ก็ดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุขโดยไม่มีหนี้สินล้นพ้นตัว

วันรุ่งขึ้น คุณครูเกษียณอายุแล้วซึ่งฉันมีโอกาสไปพักอยู่กับท่านได้แสดงความเมตตาพาฉันไปนมัสการพระธาตุพนมซึ่งเป็นปูชนียสถานสำคัญของท้องถิ่นรวมถึงเป็นปูชนียสถานสำคัญชิ้นหนึ่งของประเทศด้วยหลังจากนั้นท่านก็ขับรถพาฉันไปตามถนนเลียบริมฝั่งโขงไปศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับชีวิตชาวบ้านในท้องถิ่นแถบนั้นเลยไปจนกระทั่งถึงลุ่มน้ำก่ำ ซึ่งเป็นลุ่มแม่น้ำที่ไหลลงมาสู่ลำน้ำโขง

บริเวณสองฝั่งของลุ่มน้ำก่ำซึ่งต่อออกไปสู่ลำน้ำโขง เป็นพื้นที่การเกษตรที่กว้างใหญ่พอสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นบริเวณที่ดินซึ่งเรียกกันว่า ดินน้ำไหลทรายมูล เนื่องจากเป็นดินตะกอนที่ชาวบ้านใช้ทำการปลูกผัสนานาชนิดเป็นบริเวณกว้าง ส่วนบนฝั่งแม่น้ำเหนือขึ้นไป เป็นที่อยู่อาศัยของชาวบ้านเป็นกลุ่ม ๆ มีการทำประมงชายฝั่งลำน้ำร่วมไปด้วย

การใช้ประโยชน์จากสิ่งก่อสร้างอย่างผสมผสานกันไป

ส่วนหนึ่งของพื้นถนนซึ่งทางการได้นำเอา

คอนกรีตไปลงไว้ไม่นานนัก ชาวบ้านยังรู้จักใช้ บริเวณที่ใช้ประโยชน์โดยตรงไม่เต็มที่ นำมาใช้ งานเป็นลานตากปลาผสมผสานกันไป นับเป็น การใช้ประโยชน์ที่มีทั้งการประหยัดและสะท้อนให้ เห็นถึงภูมิปัญญาท้องถิ่น ดังเช่นที่ฉันเห็นมาแล้ว ในประเทศบังคลาเทศ แต่ที่นั่นใช้เป็นลานตาก ข้าวเปลือก หลังการเก็บเกี่ยว

เราได้หยุดรถแอบลงข้างทาง ฉันเดินถือ กล้องวิดีโอไปด้วย เดินลงจากริมฝั่งลงไปตาม ทางลาดซึ่งมุ่งไปสู่บริเวณท้องน้ำ เพื่อไปพูดคุย กับชาวบ้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถามเกี่ยวกับ เรื่องราวของชีวิตความเป็นอยู่อย่างเป็นกันเอง เพื่อต้องการค้นหาความจริง ทำให้รู้สึกว้าวุ่น ต่างฝ่ายต่างมีจิตใจที่สานถึงซึ่งกันและกัน

เราหยุดรถเป็นช่วง ๆ โดยสนใจเรียนรู้ข้อมูล เกี่ยวกับชีวิตคนท้องถิ่นที่น่าสนใจให้ชัดเจนยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยพัฒนารากฐานจิตใจตัวเองให้ลึกซึ้ง ยิ่งขึ้นร่วมไปด้วย

พบปัญหาความขัดแย้งภาพในระบบการ จัดการ

มีอยู่ช่วงหนึ่ง ซึ่งบริเวณนั้นเป็นช่วงต่อ ระหว่างลำน้ำท่าออกไปสู่แม่น้ำโขงอันกว้างใหญ่ ฉันเดินลงไปด้านล่างที่มีสภาพลาดลงไปหาร่อง น้ำโดยที่บริเวณนั้นเต็มไปด้วยผัก จำพวกคะน้า กะหล่ำดอกและมะเขือเทศ มีอด้านหนึ่งยกกล้อง วิดีโอขึ้นถ่ายอย่างตั้งอกตั้งใจ ทำให้รู้สึกว่าตัวเอง อยู่ในสภาพที่มีใจกว้าง ในที่สุดก็ได้มีโอกาสพบ หญิงชาวบ้าน ๒-๓ คนนั่งอยู่ใต้ร่มไม้ชายฝั่ง เขา ต่างก็กำลังทำงานใช้มือสองข้างปลิดใบของ กะหล่ำดอกซึ่งกองอยู่รอบตัวเพื่อเตรียมนำใส่เข่ง ส่งออกจากสวนไปจำหน่าย

คนหนึ่งหันมาเห็นฉันซึ่งกำลังมองไปที่เขาพอดี เหมือนธรรมชาติจะบอกให้รู้ว่าเรากำลังสนใจซึ่ง กันและกัน เขายิ้มเล็กน้อยเพื่อแสดงถึงน้ำใจไมตรี หลังจากนั้นจึงมีคำพูดตามมาว่า

“คุณลุง เรากำลังแย่งแล้ว!”

ฉันได้โอกาส จึงถามกลับไปว่า “แย่งอะไรคะ มีอะไรเธอ”

เขาตอบกลับมาว่า ราคาผักขณะนี้ตกมาก เหลือเกิน เหลืออีกโลละ ๒ บาทเท่านั้นเอง

ฉันหวนกลับไปนึกถึงช่วงเมื่อเช้านี้ ขณะที่ เดินอยู่ในตลาดขายผักและเครื่องใช้ต่าง ๆ ภายในครัวเรือน ทำให้พบว่าซึ่งรับฟังอยู่ในขณะนี้ เป็นความจริง ยิ่งมายืนอยู่ท่ามกลางไร่ผักอัน กว้างใหญ่ ฉันมองกวาดสายตาวออกไปพร้อมกับ คิดคำนึงอยู่ในใจว่า อนิจจา ชีวิตเกษตรกรไทย ทำไม่ถึงได้เป็นอย่างนี้

หวนกลับมายังสตรีชาวบ้าน ๒ คนอีกครั้ง หนึ่งและพูดต่อไปว่าผักมากมายขนาดนี้ กิโลละ ๒ บาทก็น่าจะได้เงินแล้วนี่นา ทำไม่ถึงว่าแย่งคะ

เขาตอบสวนกลับมาอีกครั้งหนึ่งว่า ก็ค่าปุ๋ย ค่ายามันกินหมดนะซี จะเอาที่ไหนมาเหลือไว้ เลี้ยงปากเลี้ยงท้อง

ฉันหวนกลับไปมองพื้นดินอีกครั้งหนึ่ง พร้อม ทั้งก้มลงใช้มือหยิบดินในบริเวณใกล้เคียงขึ้นมามี ดูอย่างพิถีพิถันครั้นหลังจากนั้นจึงหันไปพูดกับ เขาต่อไปว่า มันเป็นดินน้ำไหลทรายมูล ที่มี อาหารพืชอยู่ในนั้นซึ่งน่าจะพอเพียงแล้วสำหรับ คนที่ไม่โลภโมโหสิ้นเกินไป ทำไม่ถึงต้องเอาเงิน ขายผักไปให้เขากินด้วย โดยผ่านระบบการขาย ปุ๋ยขายยาซึ่งแฝงมาภายใต้ชีวิตคนเหล่านี้

ส่วนในใจฉันเองกำลังคิดว่า ตายแล้วการ จัดการศึกษาไทย ทำไม่ถึงได้ผลิตคนออกมาให้ เป็นเครื่องมือสนองประโยชน์แก่คนต่างชาติจาก ภายนอกเหนือแรงใจของคนไทยด้วยกันเองแท้ ๆ ฉันครุ่นคิดอยู่ในใจขณะนั้นโดยไม่พูดออกมาว่า เราผลิตลูกหลานไทยออกมาให้ทำร้ายชีวิตคน ไทยด้วยกันเองแท้ ๆ

ประสบการณ์ชีวิตที่เดินทวนกระแสมาตลอด

ฉันหวนกลับไปนึกถึงชีวิตตัวเองซึ่งอยู่ใน สถาบันการศึกษามาโดยตลอด และรู้สึกคับอก คับใจมาตลอดเวลาจนกระทั่งไปเป็นผู้บริหาร

มหาวิทยาลัย ตัวเองได้ทุ่มเทให้กับลูกศิษย์ทั้งจิตใจและความคิดรวมทั้งร่างกายอย่างไม่รู้ลี้กเห็นเหนื่อย

นอกจากนั้น วิญญาณความรักที่ฉันเคยให้กับพื้นดินด้วยรู้คุณค่าอย่างลึกซึ้ง ยังกระตุ้นตัวเองให้มุ่งมั่นนำเยาวชนซึ่งฉันรักเป็นลูกหลานทุกคนลงไปปฏิบัติงานร่วมกับชาวบ้านในพื้นที่ซึ่งหลายคนอาจรู้สึกว่าการกินดาร์สวันฉันเองกลับรู้สึกว่ามันเป็นธรรมชาติที่ให้ความสุขแก่ตนเองซึ่งร่วมทำงานอยู่ท่ามกลางชนรุ่นหลังที่ตนไฝฝั้นจะได้เห็นคนเหล่านี้ ร่วมแรงร่วมใจกันแก้ปัญหาให้แก่สังคมไทยในอนาคต

แม้มองไปรอบด้านจะหาผู้ใหญ่รวมถึงบรรดาครูทั้งหลายเพื่อนฉันสามารถรู้ได้ถึงความรู้สึกจากใจฉันเองก็ทั้งยาก จนกระทั่งมันสะสมอยู่ในหัวใจมากขึ้น

ไม่เพียงเท่านั้นฉันยังติดตามชีวิตเยาวชนเหล่านี้ ซึ่งหลังผ่านพ้นจากอกเราไปแล้ว หลายคนต่อหลายคนซึ่งระหว่างใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับคนระดับล่าง จะแสดงความรู้สึกออกมาจากใจอย่างชัดเจนว่า ตนมีความรักและห่วงใยชีวิตอนาคตของชาวบ้านซึ่งอยู่ในระดับพื้นดินอย่างจริงจัง

พอพ้นรั้วสถาบันการศึกษาไปแล้วไม่นานนักหลายต่อหลายคนก็เริ่มจะถูกกลืนโดยระบบทุนนิยมอำนาจ ตำแหน่ง ความโก้หรู และความมีหน้ามีตาคล้ายแมลงเม่าบินเข้ากองไฟทีละตัวสองตัวทำให้จิตใจฉันรู้สึกห่อเหี่ยวมากขึ้น จนในที่สุดก็มาถึงจุดที่ตัวฉันเองตัดสินใจสละตำแหน่งและทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งอยู่ในระบบการจัดการ โดยที่มีความรู้สึกชัดเจนมากขึ้นว่าสิ่งเหล่านี้มันคือของปลอมทั้งนั้น

แต่ภายในส่วนลึกของจิตวิญญาณฉันเองยังคงไม่ทิ้งอุดมการณ์รวมถึงความรู้สึกรักและเมตตาที่มอบให้กับเขาตลอดมา ส่วนในฉันเองดูจะมีความเข้มแข็งลึกซึ้งยิ่งขึ้น จึงยังคงแสวงหาความรู้สึกว่าชีวิตตัวเองมีความเข้มข้นที่จะแสวงหาความรู้สึกซึ่งและไถ่ล้างยิ่งขึ้นเป็นลำดับ

กระบวนการเรียนทั้งหมดได้ช่วยสอนใจฉันให้รู้ว่า ความรักที่อยู่ในรากฐานจิตใจของแต่ละคนหากมีความเข้มแข็งที่จะนำไปปฏิบัติอย่างต่อเนื่องโดยไม่ทอดทิ้ง ย่อมช่วยให้รู้ได้ว่า แม้จะมีปัญหาหนักมากยิ่งขึ้น ดูจะเป็นสิ่งท้าทายที่จะทำให้ตัวเองเข้มแข็งยิ่งขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ

สรุปแล้ว ชีวิตนี้เป็นสิ่งมีคุณค่ามากกว่าที่จะทอดทิ้ง จนกระทั่งทำให้เกิดการสูญเสียคุณค่าของตัวเองอย่างน่าเสียดายที่สุด

สรุป

ดังนั้นพื้นดินถิ่นเกิดกับการเกษตร จึงยังคงปรากฏเป็นความจริงอยู่ในใจฉันเองอย่างมั่นคง และควรจะมั่นคงแน่นหนายิ่งขึ้นจนกระทั่งชีวิตนี้จะหาไม่แล้ว ซึ่งในที่สุดย่อมฝากกายทิ้งร่างลงไปในพื้นดินอย่างเป็นธรรมชาติร่วมด้วย

๑๐ ธันวาคม ๒๕๔๔

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

พจก.จ.บริการพฤษะ ผลิตภัณท์น้ำมันเซลล์ คุณภาพมาตรฐาน

สามอาชีพกู้ชาติ

๑. ขยะเอ๋ย

๒ ปุ๋ยสะอาด

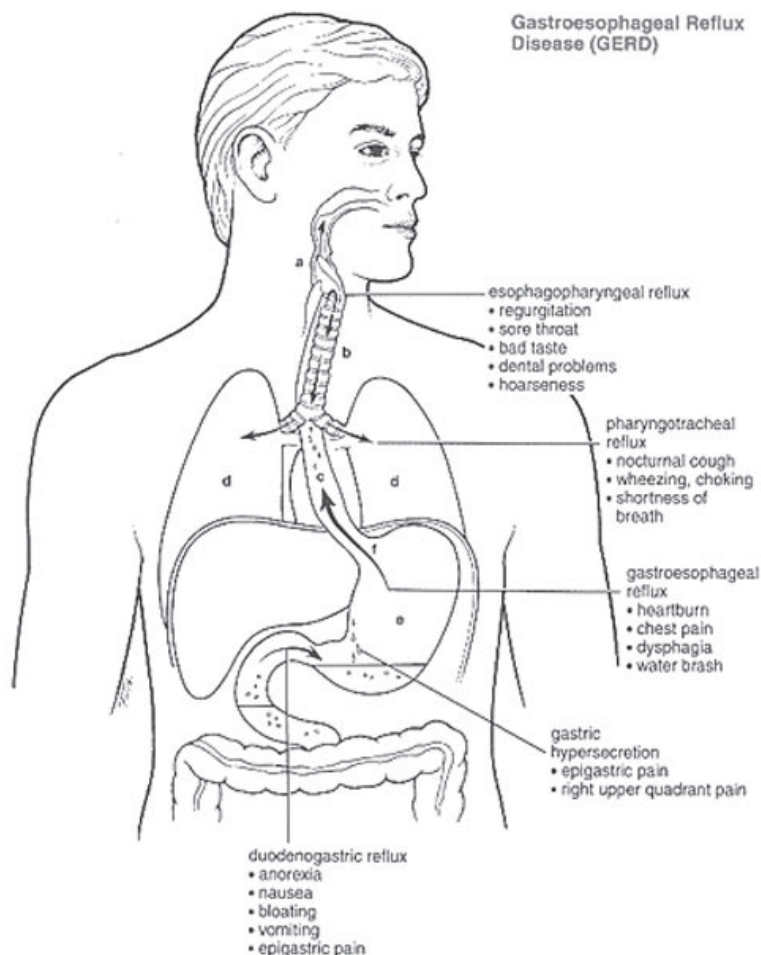
๓. กลีกรรรมธรรมชาติ

(พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์)

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙๒๑๐) อ.พฤษะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

กรดไหลย้อน ตอนที่ ๒

๖๖ แม้แต่กินโปรตีนมากกว่า ๒ ชนิดขึ้นไป ก็ทำให้เกิดแก๊สแอมโมเนียเช่นกัน เพราะน้ำย่อยของเราสามารถย่อยโปรตีนชนิดแรกให้เป็นกรดอะมิโนได้ แต่ชนิดที่สองย่อยไม่หมดจึงกลายเป็นแอมโมเนีย ถ้าเป็นโปรตีนจากพืชร่างกายเราจะเอาน้ำดีมาย่อยได้ง่ายกว่า

แม้แบงก์ที่กินก็ควรเป็นแบงก์ข้าวกล้อง เพราะจะมีรำจำนวนมากช่วยทำความสะอาดลำไส้ ช่วยปรับค่าความเป็นกรดต่างของเลือด ใน 'รำ'

มีสารที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกายจำนวนมาก เช่น...

- สารแกมมา โอลีซานอล ลดคอเลสเตอรอลในตับได้

- มีวิตามินอีจำนวนมาก ลดอนุมูลอิสระ เพราะมีสารแอนตี้ออกซิเดชั่น ช่วยรักษาอาการของระบบประสาทที่ทำงานผิดปกติ และอาการภาวะหลังหมดประจำเดือน

- มีกรดไลโนเลอิก ซึ่งจะช่วยลดไขมัน LDL ที่ทำให้อ้วน

- มีสารโทคอล ที่ช่วยยับยั้งเซลล์มะเร็ง
- มีบีคอมเพล็กซ์ ช่วยการทำงานของ
ประสาทให้ดีขึ้น

- มีเซราไมค์ ช่วยป้องกันผิวแห้งกร้าน
ริ้วรอยร่องลึก ผิวหมองคล้ำ และยังช่วยยับยั้ง
การสังเคราะห์สารเมลามิน ซึ่งเป็นสาเหตุของ
การเกิดฝ้า กระ จุดต่างดำต่างๆ บนผิว อีกทั้ง
ยังมีประสิทธิภาพเหมือนมอยซ์เจอไรเซอร์
ช่วยเพิ่มความชุ่มชื้น บำรุงผิวพรรณ

จะเห็นได้ว่าเพียงแค้กินข้าวกล้องอย่างเดียว
ยังมีประโยชน์มากมาย ถ้าได้กินน้ำมันรำข้าว
ทิบเย็นก็ยิ่งจะได้คุณค่าจากข้าวเพิ่มขึ้น ถ้าไม่มีเงิน
ซื้อน้ำมันรำ ก็ใช้วิธีเอาข้าวเปลือกมาคั่วไฟอ่อนๆ
เพื่อให้น้ำมันรำเตรียมพร้อมที่จะเอามาใช้ได้
พยายามอย่าให้ข้าวเปลือกแตกเป็นข้าวตอก อาจ
จะมีบ้างเล็กน้อยไม่เป็นไร ที่ไม่ต้องการให้เป็น
ข้าวตอกนั้นเพราะถ้าเราเก็บไว้นานๆ จะเหม็นหืน
จึงให้คั่วเป็นชาข้าวเปลือกเก็บไว้ได้นานจะดีกว่า
เวลารับประทานให้น้ำมาตมที่น้ำเดือด ๑๐ นาที
ถ้าเรานำมาบดก่อน จะใช้ชงกับน้ำเดือดได้เลย
ช่วยป้องกันกรดไหลย้อนได้ระดับหนึ่ง **แต่ต้องแก้ที่
ต้นเหตุด้วย**

อีกวิธีที่แก้อาการกรดไหลย้อนที่ปลายเหตุคือ
การกิน ‘ถ่านข้าวผสมกับน้ำส้มควั่นไม่กลั่น’

‘ถ่านข้าว’ คือถ่านซึ่งเผาที่อุณหภูมิมากกว่า
๑,๑๐๐ องศาเซลเซียส แล้วนำมาดับนอกเตา จะได้ถ่านที่มีความหนาแน่นสูง มีค่าคาร์บอนเสถียร
สูงมากกว่า ๙๐ เปอร์เซ็นต์ และมีความสม่ำเสมอ
กันทั้งแท่ง เมื่อนำมาบดให้เป็นผงละเอียด แล้ว
ผสมกับน้ำส้มควั่นไม่กลั่น จะมีคุณสมบัติกลายเป็น
กรดไขมันสายสั้น จึงได้เกลือของถ่านอะซิเคต
โพรปริโอเนต และบิวทีเรต ทำหน้าที่เป็นสารช่วย
ย่อย โดยสร้างความเป็นกรดของลำไส้ใหญ่
ยับยั้งการเจริญเติบโตของแบคทีเรียตัวร้าย
ทั้งช่วยสะท้อนฤทธิ์ต่างของสารเคมีที่ก่อมะเร็ง
สารอะซิเคตช่วยเพิ่มการดูดซึมแคลเซียมและ
แมกนีเซียมในลำไส้ใหญ่ มีผลทำให้กระดู

แข็งแรง ลดภาวะกระดูกบาง ทั้ง ‘สารอะซิเคต’
และ ‘โพรปริโอเนต’ ช่วยขยายหลอดเลือดทำให้
เลือดหมุนเวียนจากลำไส้กลับเข้าสู่เส้นเลือดดำ
สะดวกขึ้น จะทำให้คนที่มีความผิดปกติของ
ลำไส้ใหญ่ระดับหนึ่ง **แต่อย่าลืมแก้ที่ต้นเหตุด้วย**

เป็นที่แปลกใจว่า ตัวกรดไขมันสายสั้นเหล่านี้
ถูกดูดซึมเข้าไปสู่ตับ กลายเป็นพลังงานสำคัญให้
เซลล์ตับได้ใช้โพรปริโอเนตช่วยคลายกล้ามเนื้อ
ลำไส้ใหญ่จึงทำให้ท้องไม่ผูก และช่วยดูดซึม
เกลือแร่แก้ภาวะท้องเสีย สารนี้ยังช่วยส่งเสริม
การสลายตัวของเซลล์ลำไส้ใหญ่

ส่วน ‘บิวทีเรต’ นอกจากมีหน้าที่คล้ายสาร
สองตัวแรกแล้ว ยังช่วยการทำงานของเยื่อ
ลำไส้ใหญ่ให้คงสภาพปกติ ลดปัญหาของลำไส้
ใหญ่อักเสบ ซึ่งมีอาการท้องเสียสลับท้องผูก
กรดไหลย้อน ป้องกันการเกิดมะเร็งลำไส้ได้ด้วย

นอกจากนี้จะเป็นตัวไปลดระดับคอเลสเตอรอลใน
เลือด หรือยับยั้งการสร้างคอเลสเตอรอลในตับและ
สามารถนำคอเลสเตอรอลจากเลือดไปเก็บไว้ในตับ
ตับจะสร้างน้ำดีเพิ่มขึ้น เพื่อที่จะจัดการย่อยให้
หมดกลายเป็นไตรกลีเซอไรด์ กลีเซอไรด์
ฮอโมน นำไปซ่อมแซมส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย
นอกจากนั้นยังช่วยดูดซับสารพิษและแก๊สใน
กระเพาะอาหาร ลำไส้เล็ก ลดการเกิดแก๊สใน
ลำไส้เล็ก และกระเพาะอาหาร อาการที่เป็นกรด
ไหลย้อนจะค่อย ๆ ดีขึ้น **อย่าลืมแก้ที่ต้นเหตุด้วย**

วิธีรับประทาน ใช้ผงถ่าน ๑ ช้อนชา ผสมกับ
น้ำ ๑ แก้ว ดื่มก่อนนอนทุกวัน

อีกวิธีหนึ่งคือการกิน ‘น้ำมันมะพร้าวทิบเย็น’
วันละอย่างน้อย ๆ ๓ ชต. โดยกินสด ใช้ทำอาหาร
ผสมกับเครื่องต้มต่าง ๆ และอาหารที่ปรุงเสร็จแล้ว
ทุกชนิด สามารถต่อต้านอนุมูลอิสระ ลดไขมัน
ลดความอ้วน ป้องกันโรคหัวใจ มะเร็ง เบาหวาน
ปรับสมดุลความดันโลหิต ฆ่าเชื้อไวรัส เริ่ม
ใช้หัววัด ภูสวัตร ป้องกันโรคตับ ฯลฯ

และอีกวิธีหนึ่งคือให้กิน ‘ผักกับโปรตีน’ ไม่ให้
กินแบ่งทุกชนิดเป็นเวลา ๑ ถึง ๓ เดือน ไม่ต้อง

กลัวหมดแรง เพราะโปรตีนให้พลังงานมากกว่า
คาร์โบไฮเดรต **การกินโปรตีนควรกินโปรตีนทีละตัว
กับผัก แต่ถ้าเป็นเห็ดใช้ได้หลายชนิดอย่างน้อย
๓ ชนิดขึ้นไป ถั่วทีละอย่างกับผัก ยกเว้น
ถั่วอกหลาย ๆ สี เพราะกลายเป็นผักแล้ว**
มีหลายคนเอาวิธีนี้ไปทำได้ผลมาก อาการกรด
ไหลย้อนลดลงอย่างมาก **แต่อย่าลืมแก้ที่ต้นเหตุ
ด้วย** เช่น...

- นอน ๓ พูม-ตี ๓ **ตื่นเข้าอน้ำมันมะพร้าว**
หีบเย็น ๒-๓ ชั่วโมงเป็นเวลา ๑๕-๒๐ นาที
ตอนท้องว่าง และสามารถกลืนไปได้ ต่อจากนั้น
ดื่มน้ำล้างพิษ ปรับค่าความเป็นกรดต่าง ด้วย
น้ำต้ม กะเพรา โหระพา ตะไคร้ ใบมะกรูด
สระแหน่ อย่างละ ๑ กำมือ ใส่ น้ำ ๒ ลิตร
ต้มเดือด ๑๐ นาที ดื่มให้หมดในตอนเช้า เพื่อช่วย
ล้างมูกเมือกที่อยู่ในลำไส้ทั้งหมดออก และควร
ถ่ายอุจจาระให้เสร็จเวลา ๖ โมงครึ่งเช้า

- **อาหารเช้า** (๐๗.๐๐ น.-๐๙.๐๐ น.) กินซูป
ผัก ซึ่งมีผักใบเขียว ผักขมขี้เหล็ก มะเขือเทศ
หอมแดง หรือหอมแขก นำมาต้มเป็นแกงจืด
หรือปั่นเป็นซูปก็ได้ (ตอนเช้าไม่ควรดื่มน้ำผักปั่น
น้ำหญ้าปั่น ควรดื่มเป็นซูปร้อน ๆ แทน)

- **สายอีกหน่อยจะกิน** เกาเหลา แกงเลียง
สุกี้ แกงอ่อม ต้มจืด จับฉ่าย แกงจืดมะระ ฯลฯ

- **ตอนเที่ยง** ราดหน้าผักกับแป้งข้าวยายม่อม
ไม่ใส่เส้น ส้มตำ ยำต่างๆ น้ำหญ้าน้ำ

- **ตอนเย็น** สลัดผัก ยำใหญ่ เมี่ยงผัก เมี่ยง
ญวน ยำผักชีธาตุ (ก่อน ๖ โมงเย็น)

คิดเมนูอาหารเอง โดยไม่ต้องมี ‘แป้ง’ เข้าไป
ผสม **จะช่วยให้ร่างกายมีความเป็นด่างเพิ่มขึ้น
ภาวะกรดไหลย้อนจะค่อย ๆ ลดลง และควรจะ
‘อาบน้ำ’** ก่อนพระอาทิตย์ตกดิน (ห้ามอาบน้ำ
ก่อนนอน)

สรุปได้ว่า สถานะต่าง ๆ ที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น
เมื่อเริ่มดูแลสุขภาพทั้งอาหาร อากาศ อารมณ์
พฤติกรรมต่าง ๆ สุขภาพของเราจะดีขึ้นแน่นอน

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

แบ่งปัน สรรสาระ

ข้อปฏิบัติในการตักบาตร

๑. **นิมนต์พระ** เตรียมสํารับกับข้าวเรียบร้อยแล้ว ก็ยืนรอพระที่จะ
เดินบิณฑบาตผ่านมา การนิมนต์ ก็ควรใช้คำว่า “นิมนต์ครับ/ค่ะท่าน”
ด้วยความสํารวมและใช้เสียงดังพอประมาณ บางคนเรียกพระด้วยเสียง
อันดัง “นิ โมนน!!” (แง่ ทำไม่ต้องตะคอกด้วย...) โยมบางคนคงเขินอาย
พระ เนื่องจากไม่ค่อยได้ตักบาตร เวลาพระเดินมาก็ยื่นมือออกมาทำท่า
กัก ๆ ทำเหมือนพระเป็นรณเณร หลังจากนิมนต์พระ ก็เข้าสู่ขั้นตอนถัดไป...

๒. **จบ** หมายถึง การเอามาทุนไว้ที่หัวแล้วอธิษฐาน ควรใช้เวลา
อธิษฐานแต่พองาม ไม่ต้องอธิษฐานนานเกินไป บางคนจบนานมากกก...
นานจนพระอาจจะนึกไปได้ว่า “โยมขออะไรน้า...?” และความจริง
อธิษฐาน คือ การตั้งใจที่จะประพฤติปฏิบัติตนละกิเลสให้ยิ่ง ๆ ขึ้น
ไม่ใช่ขอโน่นขอนี่ (บางคนใส่ข้าวทัพพีเดียว ขอให้ลูกห่วยเป็นล้าน !!!)

๓. **ถอดรองเท้า** จุดประสงค์เพื่อเป็นการให้ความเคารพพระสงฆ์
โดยการไม่ยืนสูงกว่าท่าน เพราะเวลาพระสงฆ์บิณฑบาตจะเดินเท้าเปล่า
ญาติโยมบางคนไม่เข้าใจเกี่ยวกับการถอดรองเท้า เช่น

บางคนถอดรองเท้าเรียบร้อยแล้วยืนบนรองเท้า... (สูงกว่าเดิมอีก)

บางคนถอดรองเท้าแล้วยืนบนพื้นจริง แต่ว่าตัวเองยืนบนฟุตปาร
พระยืนบนพื้นถนนซะงั้น (หนักกว่าเก่า)

มีเรื่องเล่าว่า มีโยมยืนตักบาตรพระ พระเห็นว่าโยมใส่รองเท้าเลย
แนะนำว่า

พระ : โยม อาตมาว่าโยมควรถอดรองเท้าใส่บาตรนะ

โยมมีสีหน้าตกใจ ตอบพระไปว่า

โยม : เออ จะดีเทรอะ

พระ : ไม่เป็นไรหรอกโยม

โยมก็จัดแจงถอดรองเท้า ยกขึ้นมากับถาดถวายพระว่า

โยม : จะให้ใส่ข้างเดียวหรือว่าสองข้างเลยคะ

(ยายบ้า!! ท่านหมายถึงถอดรองเท้าเวลาตักบาตร ไม่ใช่ถอดรองเท้า
เอามาใส่ในบาตร)

๔. **ตักบาตร** สิ่งสำคัญควรดูว่าของที่นำมาตักบาตรนั้น เสียริเป่ล่า
บางคนมีเจตนาอยากทำบุญดี แต่ดันไปซื้อของเสียมาตักบาตร พระดันไป
เข้าท้องน้ำไป แม่คำก็เหลือเกิน บางครั้งเอาของค้างคินมาขาย...ปริมาณ
ของไม่ครบมากจนเกินไป เคยมีโยมใส่บาตรด้วย “กล้วย ๓ หวี” กล้วย
เล็บมือนาง กล้วยไข่ ไม่ว่า แต่มีกล้วยหอม คิดดู...กล้วยหอม ๓ หวี
อยู่ในบาตร หนักมากกก... จนอยากบอกโยมว่า “โยม อาตมาไม่ใช่ช้าง”

การใส่ก็ควรวางในบาตรด้วยอาการสํารวม ผู้หญิงบางคนกลัวโดน
พระจัด พอลงกับข้าวถึงแค่ปากบาตร ก็ปล่อยลงมา ตูบ!! นึกว่ากาลิเลโอ
กลับชาติมาทดลองเรื่องแรงโน้มถ่วงของโลก (วางดี ๆ ก็ได้ ๕๕๕)

ขั้นตอนต่อไปคือ

๕. **รับพร** ตักบาตรเสร็จ พระสงฆ์ส่วนมากก็จะให้พร ก็ประนมมือ
รับ ก้มหัวแต่พองาม เคยมีโยมยืนประนมมือ แต่ก้มหน้ามาแทบชนพระ
ห่างจากหน้าพระประมาณสิบเดียว (ไม่ต้องใกล้ชิดศาสนาขนาดนั้นก็ไดโยม...) ถ้าเป็นโยมผู้หญิงก็นั่งให้เรียบร้อย เหมาะสม

การตักบาตรที่อยากแนะนำก็มีประมาณเท่านั้น

ขั้นตอนการทำบุญง่าย ๆ ตื่นเข้ามาใส่บาตรกันเถาะ พี่น้อง

● ขอบคุณ FW. khemanij.fcb@prakit.com นิเทศศาสตร์ รุ่น ๑๓ ●

ภาพ LIFE

ช้างม้าวัวควายนั่น
จะแตกต่างจากคน
ก็เพียงสรีระร่างกายเท่านั้น
ส่วนความรักตัวกลัวตาย
อยากมีชีวิตยืนยวนั้น
มันมีไม่ต่างไปจากคนเลย

ชีวิตเพื่อน...วันนี้

แต่เดิม ม้า เป็นสัตว์เลี้ยงไว้ใช้งาน เป็นพาหนะที่ชาวบ้านใช้เดินทาง
ติดต่อระหว่างหมู่บ้าน น้อยนักที่ม้าจะพยศกับเจ้าของแม้จะ
เดินทางไกลเพียงไร ถ้าผ่านไปชนบทจะเห็นฝูงม้าบ้านอยู่ทั่วไป

ตกมายุคนี้ มีถนนหนทางตัดเชื่อมระหว่างหมู่บ้าน มอเตอร์ไซด์
รถยนต์จึงเข้ามาแทนที่ความสำคัญของม้าเลี้ยงในชนบททั้งหมดไป

ที่ยังหลงเหลืออยู่ก็เพียงม้าที่เลี้ยงไว้แข่งขันตามสนามม้า
พวกม้าแข่งไม่ต้องทำงานหนักเหมือนยุคก่อนเพราะมีรถมาทำงานแทน

วัวควายกับชาวไร่ชาวนาพึ่งพาอาศัยกันมาตลอด ชาวบ้านมักใช้วัวเทียมเกวียน **วัวงาน** แม้จะทำงานหนักแต่เจ้านายก็รักสงสาร คอยหาน้ำหาหญ้ามาให้กินอิ่มท้องทุกวัน มันลากเกวียนนานหลายปีจนกว่าจะแก่ตายตามธรรมชาติ

สมัยนี้หมดยุคใช้เกวียนบรรทุกแล้ว เมื่อมีรถบรรทุกมาแทนที่ วัวเลี้ยงไว้ใช้งานจึงตกไปเป็นวัวเนื้อ ชาวบ้านเฝ้าคอยให้วัวโตเต็มที่พอจะขายได้ราคาก็ส่งเข้าโรงฆ่าสัตว์ทันที แทบจะกล่าวได้ว่าหาว่าที่แก่ตายได้ยากเต็มที

ควายงาน ก็เช่นกัน แทบทุกครัวเรือนจะเลี้ยงควายเอาไว้ใช้งาน ควายงานตัวเดียวจัดการคราดไถที่นาสิบกว่าไร่ได้อย่างเรียบร้อย ควายงานจึงมีชีวิตอยู่กับเจ้านายไปจนแก่ตาย ตกลงถึงยุคเทคโนโลยีทันสมัย รถไถแบบเดินตามเพียงคันเดียวก็ไถนาได้มากกว่าควายสิบกว่าตัว ควายงานจึงถูกปลดจากงานลากคันไถไปเป็นควายเนื้อแทน ตัวไหนอ้วนสมบูรณ์มีราคาดีก็จะถูกขายเข้าโรงฆ่าสัตว์ ทุกวันนี้วัวควายจึงอยู่รอให้เขาถูกฆ่าเข้าโรงฆ่าเท่านั้น

ช้าง เป็นสัตว์ตัวใหญ่กว่าสัตว์ป่าทุกชนิด ช้างเคราะห์ร้ายจะถูกคนไปคล้องจับเอามาขูดจัดการฝึกจนเชื่อง และถูกจองจำตกเป็นทาสของคนไปจนตลอดชีวิต

หลายสิบปีก่อน ความรู้ช้างจะพาช้างเดินเข้าหมู่บ้านเปิดบริการขี่ช้าง ชาวบ้านที่ต้องการขี่ช้างก็จ่ายค่าบริการเล็กน้อย ความรู้ช้างจะพาช้างเดินไปสักร้อยเมตรแล้ววกกลับมาส่งและรับคนใหม่ ระหว่างนี้ช้างจะมีเวลาแวะหักกิ่งใบไม้ริมทางเป็นอาหารและได้พักเป็นครั้งคราว

ยุคนี้ ความรู้ช้างร่วมมือกับนายทุน ใช้รถบรรทุกกล้วยอัดเป็นชุด ๆ นำช้างขึ้นรถเข้าหมู่บ้านเพื่อให้ชาวบ้านซื้อกล้วยอัดให้ เมื่อพาช้างเดินทั่วหมู่บ้านแล้ว ก็นำช้างขึ้นรถบรรทุกไปยังหมู่บ้านอื่น ตลอดทั้งวันช้างได้ค่าตอบแทนเพียงแค่งกล้วยอัดที่บรรทุกบนหลังของมันที่ชาวบ้านซื้อให้กินเท่านั้น

ช้างบางตัวถูกรถชนได้รับบาดเจ็บ บางตัวแสดงอาการดูร้ายเพราะเครียดที่ต้องวนเวียนในสิ่งแวดล้อมที่มีแต่คนกับรถยนต์รอบกายไม่มีวันจบสิ้น

ช้างม้าวัวควายต่างเกิดมามีกรรมตกไปเป็นทาส มีคนคอยบังคับควบคุม ม้าวัวควายไม่ได้ทำงานหนักเหมือนเดิม แต่ก็ต้องตกไปเป็นอาหาร โดยเฉพาะวัวควาย มีเมนูจานเด็ดเชิญชวนให้ลองลิ้ม จึงเป็นสัตว์ถูกขุนไว้มาเท่านั้น

ที่น่าเวทนามาก็คือช้างที่ต้องทำงานหนักเพื่อเลี้ยงคน มันเป็นสัตว์ใหญ่ เมื่อตกทอระบายก็ไม่สามารถจะขึ้นเองได้ คนจะช่วยยกก็ลำบาก เตือดร้อนหน่วยงานอื่นต้องมาช่วย บางทีขาหักได้รับความเจ็บปวดทรมานมาก รักษาก็ลำบาก

คนส่วนใหญ่มักจะคิดว่า เราเป็นเจ้าของชีวิตสัตว์จะให้มันตายเมื่อไหร่ก็ได้ตามพอใจ บางคนคิดว่ามันเป็นแค่สิ่งของที่เคลื่อนไหวไปมาได้เท่านั้น ไม่ได้คิดว่ามันก็คือสัตว์มีลมหายใจ มีชีวิตเลือดเนื้อ มีความหวาดกลัวเช่นเดียวกับคน

สัตว์น้อยใหญ่จึงถูกแปรรูปมาเป็นอาหารหรือเอาไปแลกเป็นเงินได้ทุกเวลา

สัตว์ถูกขูดได้รับความทุกข์เจ็บปวดกว่าจะตาย มันพูดไม่ได้ก็จริง ครั้นดูท่าทีของมันก็จะเห็นชัดทีเดียวว่ามันตื่นตระหนกหวาดกลัว แต่ผู้คนกลับมองข้ามความรู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวสุดชีวิตของมัน

ช้างม้าวัวควาย สัตว์เลี้ยงที่ใกล้ชิดกับคนมากกว่าสัตว์อื่น ๆ และยังรับรู้ภาษาของคน รวมทั้งเข้าใจความต้องการของคน ที่จะใช้พวกมันทำงาน

แต่หลายคนที่มึนจิตใจด้านชา ยังคงทารุณสัตว์อย่างโหดเหี้ยมเช่นเคย

หลายคนเมื่อมาศึกษาปฏิบัติธรรม จึงเกิดปัญญาว่าชีวิตของพวกช้างม้าวัวควายนั่น จะแตกต่างจากคนก็เพียงสรีระร่างกายเท่านั้น ส่วนความรู้สึกรักตัวกลัวตาย อยากมีชีวิตยืนยวนนั้น มันมีไม่ต่างไปจากคนเลย ๗

ปิดท้าย

พ.ศ. ๒๕๖๖ เรื่องฤทธิ์

สูง...ทราวม

ประกาศ กฤษฎีกาเป็นประมวลกฎหมาย
เรื่อง สืบจับผู้กระทำความผิด

ด้วยได้รับหมายจับและคำพิพากษาของศาลฎีกา
เพื่อออกประกาศสืบจับ ดังต่อไปนี้

โดยครองตำแหน่งผู้

บริหาร

สูงยิ่งในรัฐบาล

ล่องพัน

สุดซุกซ่อนทราวมพาล

ผองชั่ว

ทุจริตจึงหลากล้าน

เล่ห์ร้ายสามัญ

ศาลพินิจแจ่มแจ้ง

พิพาก- ชานา

จำคุกตามวิบาก

บ่งชี้

เธอหลีกเลียงหนีจาก

ไทยถิ่น

ยังซื่อนักโทษลี้

หลบเร้นจองจำ

หากสำนึกผิดรู้

บาปบุญ

สำเหนียกนบการุณย์

ปกเกล้า

มิบังอาจเนรคุณ

สฤลถ้อย

ปลุกปั่น “แดง” รุกเร้า

ปลดเปลื้องโทษทัณฑ์

ไทม์ยามหยันจาบจ้วง

สถาบันฯ

ธ แผ่พระคุณนันท

เสกสร้าง

สนิทนานเนื่องผูกพัน

พลก ไทยแธ

เธอมีอาจโอ้อ้าง

เทียบชั้นพระบารมี

หิยุตอัปรียหว่านล้อม

มอมเมา

หยุตพล่ำมเท็จโฉดเขลา

ว่างเว้น

หยุตหลงผิดหลงเงา

ลวงล่อ ตนเฮย

หยุตเคลื่อนไหวคาดคั้น

ข่มเบื่องบาทบงสุ

หมายจับเลขที่ 2/2551

วันที่ออกหมาย 13 ต.ค. 2551

ข้อหา เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐดำเนินกิจการเป็นกบฏหรือมีส่วนได้เสียในกบฏ

ตามองค์ที่

พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ

วาระที่กักขัง 11 ต.ค. 2551

ภายในอายุความ 15 ปี

ศาลฎีกาแผนกคดีอาชญากรรมผู้ดำรงตำแหน่ง

ผู้ออกหมาย นายทองหล่อ โจนงาม

ศาลฎีกาแผนกคดีอาชญากรรมผู้ดำรงตำแหน่ง

วาระที่ - น.

วันขออายุความ 12 ต.ค. 2566